

Roberto Santiago

ANA

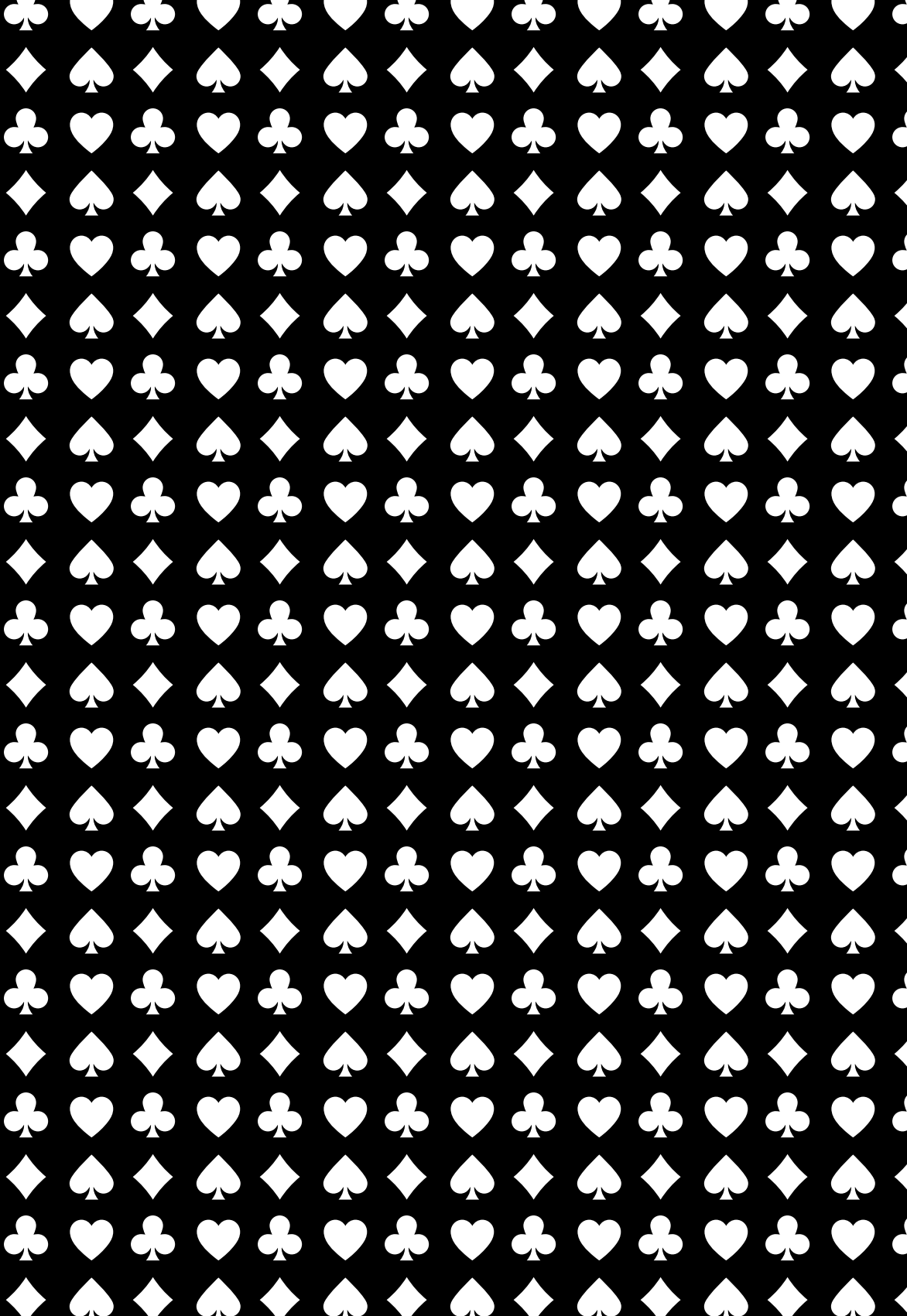

HOST

**Temná vražda.
Hrdinka, která vás upoutá.
Bitva, kterou všichni
považují za ztracenou.
Thriller, na který
nezapomenete.**

Roberto Santiago

ANA

Roberto Santiago

ANA

BRNO 2018

Ana © Roberto Santiago, 2017

Translation rights arranged by DOS PASSOS Agencia

Literaria and Planeta Editorial

All rights reserved

Translation © Romana Bičíková, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-732-4 (PDF)

ISBN 978-80-7577-733-1 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-734-8 (MobiPocket)

OBSAH

1. ČÁST

OČI / 9

2. ČÁST

RUCE / 67

3. ČÁST

PŘÍZRAKY MINULOSTI / 275

4. ČÁST

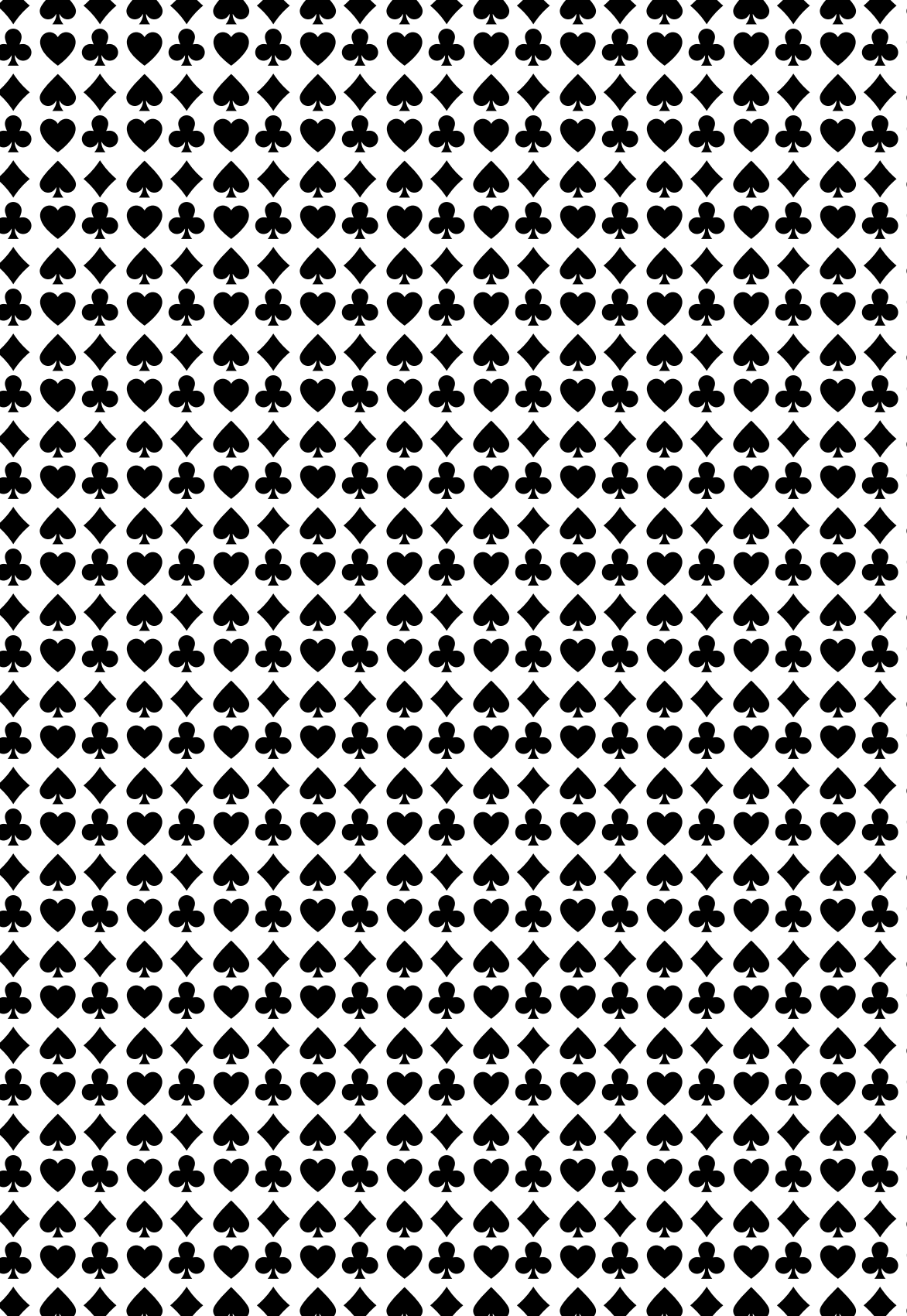
STEZKA ZRADY / 511

5. A POSLEDNÍ ČÁST

ZÁVĚREČNÁ ŘEČ / 737

EPILOG

30. LISTOPADU / 807

1.
ČÁST
OČI

I

První tekutina do těla.

Doušek suchého ginu.

Cítila jsem, jak mě nápoj pálí v hrdle. Jak mi stéká do žaludku. Předvídatelný žár. Dobrá zpráva: jsem naživu.

Můj pohled se pomalu zaostřil, takže jsem viděla, co je kolem. Silnými bílými žaluziemi sem dopadalo pár paprsků světla. V pološeru jsem zahlédla vestavěnou skříň, u stěny regál s policemi a v rohu cosi, co vypadalo jako stojan na deštníky.

Nejspíš bylo ještě brzo.

Anebo ne.

Popravdě řečeno mi to bylo jedno.

Sjela jsem pohledem ke svému tělu.

Měla jsem na sobě podprsenku tělové barvy, ale od pasu dolů jsem byla nahá. To mohlo znamenat jen jednu jedinou věc.

Bingo.

Byl tam.

Ztěžka jsem nadzvedla peřinu.

Vedle mě spal úplně nahý mladík. Nemohlo mu být víc než pětadvacet. Maximálně třicet. Ležel na břiše, zády natočený ke mně. Přesto by můj odhad měl být celkem přesný. Stala jsem se odbornicí na odhadování věku neznámých mužů, kteří se ráno objevovali nazí vedle mě.

Znovu jsem si přihnula z láhve z pískovaného (a možná zeleného) skla. Druhý doušek ginu zasáhl můj žaludek s ještě větší silou. Skoro jsem se pozvracela. Ale udržela jsem se. Neměla jsem v plánu hodit šavli v posteli toho holobrádka.

Zkusila jsem najít něco, na co bych se mohla soustředit.

Přímo vedle postele byly otevřené dveře, které podle všeho vedly do koupelny. Napadala mě spousta věcí, které by se daly dělat v koupelně,

kdybych v sobě našla dost sil se tam doplazit, a nejspíš by mi po nich bylo mnohem lépe.

Rozhodla jsem se nechat je až na později. Nejdřív načerpám síly a pak se uvidí.

Radši jsem se pokusila soustředit na něco, co bylo v mých fyzických a psychických možnostech. Našla jsem perfektní způsob, jak se protáhnout: spočítat si prsty u nohou, které vykukovaly na opačném konci peřiny. Začala jsem jimi hýbat, pěkně popořadě, jedním po druhém. Palec, ten další prst, jehož jméno si nikdy nepamatuju, prostředníček, prsteníček...

Na nočním stolku začalo blikat světýlko. Vyrušilo mě to od mého počínání. Musela jsem začít znovu. Takže: palec, ten druhý prst, na ruce se mu říká ukazováček, no vida, zlepšuju se, ale jak se mu říká na noze? Mohla bych si pro něj vymyslet svůj vlastní název, nemyslím, že by mu to vadilo. Rychle jsem nad tím zauvažovala a první, co mě napadlo, bylo druháček. Není to moc originální, ale je to jednoduché. Tohle si zvládnou zapamatovat. Palec, druháček, prostřed...

Znovu mě rozptýlilo blikající světýlko na nočním stolku.

Natočila jsem se o pár centimetrů, abych lokalizovala jeho zdroj.

Byl to jeden z těch obrovských mobilů s ultraplochým displejem. Tyhle krámy nesnáším. Neptejte se mě proč. Prostě je nenávidím.

Světýlko blikalo dál.

Pustila jsem láhev ze zeleného skla, kterou jsem ještě pořád třímala v pravé ruce, a chňapla jsem po mobilu. Chvilku jsem sledovala, jak bliká. Na displeji se objevilo jméno volajícího: „Brother.“ Dívala jsem se na těch sedm písmenek, jak se objevují a mizí. Objevují a mizí. Brother. Brother. Napadlo mě, že něčím takovým by se dal člověk zhypnotizovat. Prostě jen upře pohled na blikající displej. Nebo na několik displejů. V duchu jsem se viděla, jak do konferenční místnosti v práci nesu takovýhle obrovský blikající lesklý mobil poslední generace a tucet očí se upírá na jeho displej a nemůže se odtrhnout. Jak je vidět, mé myšlenky se v tu chvíli nevyznačovaly tou největší hloubkou. To se ale postupem času zlepší. Stačí pár hodin. Displej nakonec zhasl.

Na obrazovce se objevila zpráva: „Sedmnáct zmeškaných hovorů od... Brother.“ Kdybych byla strážlivá a neměla kocovinu, kdybych byla u sebe doma nebo ve své kanceláři, nebo aspoň někde, kde to znám,

kdybych byla v lepším stavu, něco takového by mě znepokojilo. Možná by mě to dokonce vyděsilo.

Už roky jsem o něm nevěděla. Na to jsem si ještě vzpomenout dokázala.

Kde to jenom jsem? Čí je tahle ložnice? Usoudila jsem, že nejspíš toho holobrádka vedle mě.

Ohnula jsem levou nohu a něžně ho kopl do zadku.

Můj společník zvedl hlavu a vydal ze sebe jakýsi nesrozumitelný hrdelní zvuk. Zněl jako od nějakého zraněného lesního zvířete, které nechápe, proč do něj kopou.

Jediný pohled na jeho tvář potvrdil moji hypotézu: měl sice kruhy pod očima a celkově vypadal hrozně, ale nemohlo mu být víc jak pětadvacet šestadvacet let.

Kopla jsem ho znovu. Tenhle zadek si o pořádný kopanec přímo říkal.

„Kde to jsem?“ zeptala jsem se.

„Ech? Hm?“ odpověděl holobrádek.

Sakra.

Inteligenci zrovna neoplýval. Snad byl lepší milenec než řečník. Jak říkám, nic jsem si nepamatovala, ale moc dobře jsem věděla, že během dne se mi paměť začne postupně vracet: kratinké záblesky vzpomínek na právě uplynulou noc. Byla bych radši, kdyby ty vzpomínky byly příjemné.

„Ptám se, kde to jsem,“ zopakovala jsem. „V jaké čtvrti. V jakém městě.“

Mladík se na mě zadíval. Úplně jsem na něm viděla, jak mu v mozku do sebe zapadají jednotlivé dílky skládačky. Tak fajn, je v posteli a vedle něj tahle neznámá ženská, starší než on, kterou před pár hodinami sbalil na baru v jednom nočním podniku. Zdálo se, že jeho neurony začínají reagovat.

„Ulice Embajadores, číslo 28. První patro, byt C. Madrid 28046,“ vyspal ze sebe s úsměvem, jako by řekl něco bůhvíjak vtipného.

Usmála jsem se na něj také.

Displej telefonu začal opět blikat. Zalétla jsem k němu očima, i když jsem přesně věděla, co na něm uvidím: „Brother.“

Sebrala jsem odvahu, přijala hovor a přitiskla si mobil k uchu.

„Haló?“ špitla jsem.

Na druhé straně se ozval nějaký zvuk, který jsem nedokázala identifikovat. Možná že volajícímu upadl mobil. Anebo ho někomu podával.

„Haló?“ zkusila jsem to ještě jednou.

„Ano?“ oslovil mě ochraptělý hlas.

Okamžitě jsem ho poznala.

„Ahoj,“ pozdravila jsem suše.

„Ano, poslouchej mě, nevolal bych ti, kdyby to nebylo vážné.“

Periferním pohledem jsem zjistila, že mě holobrádek bedlivě pozoruje.

„Tvůj manžel?“ zeptal se šeptem.

Neodpověděla jsem. Nehnula jsem ani brvou.

Veškerou pozornost, již jsem byla schopna, jsem soustředila na telefon, který jsem měla přilepený k uchu.

„Ano, slyšíš mě?“ zeptal se ochraptělý hlas trochu neklidně.

„Jasně a zřetelně.“

„Jsem v cele na četnické stanici v Robredo. Zatkli mě za vraždu.“

Navzdory tomu, v jakém jsem byla stavu, mi došlo, co přesně říká. Cela. Četnická stanice. Robredo. Vražda. Došlo mi, co to znamená v obecné rovině: mého bratra, se kterým už roky nemluví, zatkli za vraždu.

Mohla jsem se ho zeptat na spoustu věcí. Pro začátek třeba na to, o jaké vraždě to mluví. Jenže mě v tu chvíli mnohem víc zajímalo něco úplně jiného. Nebylo to zrovna to nejdůležitější, ale jak říkám, vzbudilo to ve mně zvědavost. A já jsem byla velmi zvědavá už odmala.

„Z jakého nepochopitelného důvodu tě nechali sedmnáctkrát mi zavolat?“ zeptala jsem se.

„To jsem nevolal já. Dal jsem telefon policistům a ti potom volali tak dlouho, dokud jsi to nezvedla. Což je od nich moc milé.“

V duchu jsem viděla dva četníky, jak mého bratra právě v tu chvíli propichují pohledem. V mých představách se pyšnili bujnými kníry, a jeden z nich měl navíc tvář zjizvenou od neštovic, netuším proč, lidská představivost je pro mě opravdu tajemství.

„Ano, jsi tam ještě?“

„Řekni mi jednu věc,“ požádala jsem ho, „proč voláš zrovna mně?“

„Chci, abys mě zastupovala.“

Cítila jsem, jak se mi útroby znovu rozlévají žár, ještě silnější než ten způsobený vypitým ginem. Existoval jediný způsob, jak ho utišit.

Přitiskla jsem si mobil k hlavě ramenem a znovu sáhla po láhvi. Lokla jsem si. Zhluboka a pořádně. Přesně jak jsem předpokládala, tekutina ve mně vyvolala fyzickou reakci. Bolest. Někde mezi střevem, játry a tračníkem.

„Už to nedělám,“ vydechla jsem nakonec.

„Nevím, jestlis mě správně slyšela. Obvinili mě z vraždy.“

„Čí vraždy?“

„Bernarda Menéndeze Ponse.“

To jméno už jsem předtím zaslechla. Ale za daných podmínek jsem si ho nedokázala přiřadit k nikomu konkrétnímu. On ho ale vyslovil, jako bych ho měla ihned poznat. Bylo možné, že se mi později vybaví, o koho jde, přiřadím si ke jménu tvář... ale to ještě může chvíli trvat.

Bratr mi podle všeho četl myšlenky.

„Ředitele kasina Gran Castilla.“

„Aha,“ opáčila jsem.

Matrace se pode mnou zhoupla. Holobrádek se zvedal z postele. Překvapivě obratně vstal a škrábal se na zadku. Na dokonalém, pětadvacetiletém zadku. Došel až ke dveřím koupelny a vstoupil dovnitř.

„Ano, musíš mi pomoci.“

Bratrův hlas už nezněl tak ochraptěle.

„Nechci být nezdvořilá, ale nechtyls mě zrovna v nejhodnější chvíli. Radši bys měl zavolat jinému advokátovi.“

„Žádného jiného neznám,“ vyhrkl bratr.

Začínalo se mi z té situace dělat špatně. Viděla jsem před sebou budoucnost plnou nejistoty a strachu a bolesti sdílenou s bratrem. Tohle se mi stávalo celkem často: všechny negativní emoce se na mě nahrnuly předem. Takže jsem tomu nepřikládala velkou důležitost.

„Ti milí policisté ti určitě pomůžou nějakého najít,“ řekla jsem.

„Prosím tě, Ano. Nikoho jiného nemám. Nikomu jinému nevěřím. Prosím.“

Jeho hlas zněl rozechvěle, křehce.

Pokrčila jsem rameny a během necelých tří vteřin jsem změnila názor. Koneckonců to byl můj bratr. Nemluvila jsem s ním už věky, ale měla jsem ho ráda. Navíc na změny názoru jsem specialistka. Ještě víc než na trestní právo.

„Dobře mě poslouchej. Už pět let pracuju pro advokátní kancelář, která se specializuje na odvolání proti pokutám za dopravní přestupky.

Už hodně dlouho jsem neřešila žádný opravdový případ, natož pak vraždu. Ani zdaleka si nemyslím, že by tohle byl dobrý nápad,“ pokračovala jsem. „Pokud na tom přesto budeš trvat, pokusím se ti pomoci.“

„Děkuju, Ano,“ odpověděl vděčně. „Počítám s tebou.“

Bratr zjevně slyšel jen mou poslední větu.

Dveře koupelny se otevřely a do pokoje znovu vešel můj mladý společník. Pořád byl nahý. Rychle jsem ho přejela pohledem od hlavy až k patě. Budme upřímní: kdyby mu dali na hlavu pytel, tenhle kluk by mohl do jedné z těch pánských soutěží krásy a rozhodně by se dobře umístil.

„Ano, co mám dělat teď?“ zeptal se mě bratr.

Nic. To já jsem se musela dát do pohybu. Dojet do Robreda. Začít s vyřizováním. I jen to pomýšlení mě vyčerpávalo.

„Za chvíli jsem tam. Uděláme, co je nutné,“ odpověděla jsem. „Nejdůležitější je, abys s nikým nemluvil. Nikomu nic neříkej. Ani těm milým policistům. Rozuměls mi?“

„Jo.“

„Výborně. Už jednou jsem ti řekla, že to podle mě není dobrý nápad, ale slibuju ti, že udělám, co bude v mých silách.“

„Jsi ta nejlepší právníčka, kterou jsem kdy u soudu viděl,“ prohlásil můj bratr s takovou jistotou, že jsem mu to skoro uvěřila. „Moc ti děkuju, Ano. Opravdu.“

„Teď musím ještě vyřešit něco naléhavého,“ utála jsem jakýkoli náznak sentimentality. „Pamatuj si, hlavně s nikým nemluv.“

Zavěsila jsem.

Holobrádek mě už zase pozorně sledoval. Stál na místě, jako by čekal, až mu někdo řekne, co má dělat.

Upřeně jsem se na něj zadívala.

Nekoukala jsem se mu do očí.

Hleděla jsem na jedinou část jeho těla, která můj mozek v tu chvíli zajímala. Příisahám, že jsem chtěla oči zvednout. Jenže to nešlo. Byly jako přibité k jeho penisu. Nemohla jsem nic dělat. Pomalinku jsem si ten úd prohlédla. Nedávala jsem při tom najevo žádné emoce. Byl to normální, obyčejný penis, nic výjimečného. Ale byl víc než dostačující.

Bylo jasné, že můj bratr bude muset ještě chvíli počkat s těmi milými četníky, než vyřeším tu naléhavou věc, kterou jsem držela v rukou.

2

Co si vzpomínám, vždycky jsem chtěla být advokátkou.

Z nějakého důvodu jsem celý život chtěla vykonávat spravedlnost. To je něco, čeho jsem se od raného dětství nedokázala zbavit. Změnit svět, udělat z něj trochu obyvatelnější místo. Hájit vydědence, sváďet nemožné bitvy, postavit se před soudce a před porotu a přednést dokonalou obhajobu, která je dojme a odhalí jim pravdu.

Nemá to nic společného s penězi ani s vybudováním úspěšné kariéry. A už vůbec ne s rodinnou tradicí, jsem vlastně první advokátka v dlouhém zástupu restaurátérů.

Nic takového.

Milionkrát jsem viděla Attica Finche v *Jako zabít ptáčka*, sira Wilfrida Robertse ve *Svědku obžaloby*, Franka Galvina v *Rozsudku*, Arthura Kirklanda ve filmu *... a spravedlnost pro všechny*. To byli mí hrdinové, nejlepší a nejúžasnější advokáti všech dob. A když jsem se na ně dívala, uvědomovala jsem si jednu věc: ti všichni, bez rozdílu každičký z nich zjednával spravedlnost, děj se co děj. A aby toho nebylo málo, navíc si prosadili svou.

Já jsem si také chtěla prosadit svou.

A byla jsem přesvědčená, že nejlepší způsob, jak toho dosáhnout, je stát se advokátkou.

Když jsem otci řekla, že chci studovat právo, přesně si vzpomínám, jak mi odpověděl:

„Ve firmě se nám advokátka bude hodit.“

Nic víc neřekl.

Otec nikdy na veřejnosti nedával najevo city. Ani před mým bratrem, ani přede mnou. A nikdy nepoužíval přídavná jména. Říkal, že přídavná jména jsou jako falešná bankovka.

„Přídavným jménům nikdy nevěř, Aničko,“ říkával často.

Jsem si vědoma toho, že celá tahle otrava s city a přídavnými jmény se mi v dětství vryla do DNA. Zdědila jsem to po otci. Také jsem zdědila starý zelený Seat Toledo. Ten byl to jediné, co po tátovi zbylo, když zemřel. Kromě vrozených výkyvů nálady a pár dalších nedostatků. Auto jsem prodala, jakmile se mi naskytla příležitost. Pokud jde o city, přídavná jména a nedostatky, no, řekněme, že i těch jsem se pokusila zbavit, ale neúspěšně.

Podívala jsem se na hodiny na palubní desce auta.

Dvacet minut po poledni. Od bratrova telefonátu uplynuly téměř dvě hodiny. Ve své rudé mazdě šest jsem měla namířeno po dálnici A-6 do Robreda. Cestu jsem znala zpaměti, když jsem byla malá, trávila jsem spoustu víkendů o několik kilometrů dál v domku v horách, který patřil přátelům mých rodičů v Monte Pico.

Vytukala jsem telefonní číslo a nastavila handsfree. Telefon párkrát zazvonil a pak jsem uslyšela hlas:

„Promultas, prosím.“

„Ahoj, Rondo. To jsem já.“

„Ano? Ahoj, jedeš do kanceláře?“

„To zrovna ne,“ řekla jsem a neměla jsem chuť jí cokoli dál vysvětlovat. „Poslouchej, potřebuju, abys svolala Sofii a Franciska a taky... toho nového kluka s těma strašnými kravatama, jak se sakra jmenuje?“

„Gerardo?“

„Gerarda. Chci, abys je všechny tři svolala, po obědě ať jsou u mě v kanceláři.“

„To je v kolik hodin, Ano?“

Ronda mě dobře znala. Věděla, že můj čas oběda, stejně jako zbytek času obecně, je velmi neortodoxní. Dokázala jsem dorazit do práce ve tři odpoledne stejně jako časně ráno. Rychle jsem si v duchu spočítala, kolik mi asi zabere návštěva v Robredu a další důležitá pochůzka, kterou jsem musela stihnout, než se vydám do kanceláře.

„Ve čtyři?“ nadhodila jsem.

„Ve čtyři,“ zopakovala Ronda.

„Řekni jim, ať seženou veškeré možné informace o Menéndezi Ponsovi.“

„To je nějaký nový klient?“

„Rondo, vyříd' jim tohle a ať jsou přesně ve čtyři u mě v kanceláři.“

„Jak myslíš,“ odpověděla Ronda a neznělo to moc spokojeně. „Ještě něco, Ano. Shání tě Concha. Několikrát se po tobě ptala. Vypadá to, že má špatnou náladu.“

Představila jsem si, jak Concha prochází chodby ve firmě a bez rozmyslu z všemožných důvodů nadává. Promultas byla obrovská advokátní kancelář, která podávala výhradně odvolání proti správním trestům, hlavně proti pokutám za dopravní přestupky. V dobrých časech měla téměř stovku advokátů, z nichž většinu tvořili mladí lidé, kteří právě dostudovali. V současné době si musela vystačit s osmnácti, včetně samotné Conchy a mě jakožto vedoucí oddělení správních opravných prostředků, což byl eufemismus, který znamenal, že jsem dohlížela na všechna řízení, hlavně na ta, která měli na starosti nováčci. Concha byla zakladatelka a hlavní podílník. Šéfová. Má dávná kamarádka z vysoké, která mě jednou v zimě odpoledne posadila ve dvoraně hotelu na kraji města a přinutila mě, abych pracovala v její kanceláři. Zachránila mě v okamžiku mého života, v němž jsem, mírně řečeno, neměla zájem o nic jiného než nechat plynout čas v alkoholovém otupění. Ale to je, jak se říká, jiný příběh.

Concha se smířila s mou nedochvilností, s mou zvláštní pracovní dobou, s mým ne zrovna ortodoxním přístupem k práci. Dědala to, protože jsme byly kamarádky. A nebudeme si nic nalhávat, dělala to také proto, že jsem byla pro její kancelář poklad. Za jiných okolností by si advokátku s mými zkušenostmi v čele kanceláře, jako byla Promultas, nemohla dovolit. V tom, co jsem dělala, jsem byla velice dobrá. Ale dělala jsem to po svém. To bylo jasné od první minuty. Na moji kvalifikaci mi platila málo, čtvrtinu toho, co jsem vydělávala v časech slávy jako postrach soudců a státních zástupců. Víc jsem ale nepotřebovala. Vlastně jsem víc nechtěla.

Avšak pokud toho dne byla Concha nervózní a několikrát se po mně ptala, znamenalo to, že se muselo stát něco neobvyklého.

„Nedělej si starosti, Rondo,“ řekla jsem konečně. „Vyříd' Conche, že se uvidíme odpoledne.“

„Jak myslíš, Ano. Ještě něco?“

„Jo, ještě jedna hodně důležitá věc. Potřebuju, abys mi poslala kopii mojí občanky a mého dokladu o členství v Advokátní komoře.“

Nemohla jsem najít svoji peněženku. Po takové noci se mi to nestalo poprvé. Kráčet životem bez osobních dokladů se stalo známkou mé identity. Má sekretářka to nijak nekomentovala, byla zvyklá.

„Kam ti to mám poslat?“ zeptala se.

„Na četnickou stanici v Robredu,“ odpověděla jsem.

Nastalo ticho. Tohle byla novinka. Od té doby, co jsem pracovala v Promultas, jsem nevskočila na jediný soud, na jedině komisařství ani na jedinou četnickou stanici. Veškerá má práce se odehrávala přímo v kanceláři. To byl další z důvodů, proč jsem přijala Conchinu nabídku. Potřebovala jsem utéct před jakýmkoli vztahem mezi soudním systémem a mnou. Ale toho dne jsem se po více než pěti letech chystala ten zvyk porušit. A nevypadalo to, že objevit se u četníků bez jakéhokoli dokladu by byl dobrý začátek.

„Spěchá to, Rondo.“

„Ano, jistě, hned to bude,“ odpověděla trochu zaraženě. „Děje se něco?“

Věděla jsem, že Ronda se o tom zmíní v kanceláři, jakmile položí telefon. Radši bych Conche vysvětlila sama, co se děje. Ale nebyl čas. A nezbyvalo mi nic jiného než o ty papíry požádat svoji sekretářku.

„Nic se neděje,“ řekla jsem. „Prosím tě, nic v kanceláři neříkej, dokud nepřijedu. Myslíš, že to půjde?“

„Samozřejmě, Ano,“ vyhrkla. „Mlčím jako hrob. Však mě znáš.“

Ronda měla mnoho ctností, ale mlčenlivost mezi ně nepatřila. Oběma nám bylo jasné, že ani ne za hodinu bude všech osmnáct advokátů, čtyři sekretářky a tři stážisté v kanceláři Promultas vědět, že jsem na četnické stanici v Robredu.

U silnice jsem uviděla odbočku ke svému cíli. Dala jsem blinkr a zařadila se do pravého pruhu, abych mohla vyjet.

„Pospěš si, Rondo, prosím,“ popohnala jsem ji. A zavěsila jsem.

Nesnáším loučení. Nemám na mysli jen ta dlouhá, emotivní a nekonečná loučení na vlakových nádražích, na letištích nebo ve dveřích vašeho domu. Mám na mysli jakýkoli druh loučení. Nashle. Ahoj. Čau. Uvidíme se později. Pus. Dvě pusy. Objetí a další objetí. Tisíce objetí. A tak dále a tak dále a tak dále. Ta slova, ta gesta mě dohánějí k šílenství. Je to nad mé síly. Proboha, řekni, co máš na srdci, a zavěs.

S klidným srdcem jsem zamířila do odbočovacího pruhu. Nebylo čeho se bát. Po mnoha letech, co jsem o svém bratrovi nic nevěděla,

jsem se s ním měla setkat. Když jsem ho viděla naposledy, řekla jsem mu doslova: „Chcípni.“ A pak nic. Od té doby jsme se neviděli. Nějaký ten zmeškaný hovor. Nějaká zpráva bez odpovědi. Nic víc. Myslím, že v té době jsem řekla to samé slovo „chcípni“ pěkným pár lidem ve svém okolí, včetně (nebo především) svých nejdražších.

Teď mého bratra obviňovali z vraždy. A on se obrátil na mě. Cítla jsem slabý tlak na hrudi. Nic vážného. Úzkost. Občas mi ten tlak ani nedovoľoval dýchat. Ale toho dne ano. Byl to jen slabý záchvat. Přesto jsem se rozhodla učinit opatření.

Když jsem sjela z dálnice, podjela jsem starý kamenný most. A o pár kilometrů dál jsem zastavila u krajnice.

Vystoupila jsem a otevřela kufr. Zvedla jsem modrou deku, která pamatovala lepší časy, a našla jsem to, co jsem hledala. Pouzdro se dvěma lahvičkami. První byla překrásná láhev rumu Flor de Caña s protáhlým hrdlem. Pro případ nouze. Vytáhla jsem špunt. A lokla jsem si. Okamžitě jsem pocítila, jak se tlak na prsou rozplývá. Abych měla jistotu, lokla jsem si ještě jednou. Někteří z vás si možná myslí: gin a rum hned zrána a nalačno, to nezní jako nejlepší kombinace v boji proti úzkosti. Na svoji obranu můžu říct jen to, že mé tělo, má úzkost a já sama jsme se už před časem přestaly starat o to, co si myslí ostatní.

Nicméně to nebyl dobrý nápad, dorazit na stanici a smrdět alkoholem. Vytáhla jsem z pouzdra další lahvičku, odšroubovala jsem uzávěr a párkrát jsem si vyklotkala nazelenalou tekutinou, která byla uvnitř: extra silný Listerine. Můj nejlepší kamarád před ošemetnými schůzkami.

Po několika vyklotkách jsem se sehnula a podívala se na svůj vlastní odraz ve zpětném zrcátku. Mé krátké černé vlasy, tmavé oči, které měly co dělat, aby se udržely otevřené, ani mé ostré rysy nezažívaly nejlepší chvílku, ačkoli k mému překvapení jsem nevypadala tak strašně, jak jsem čekala, vezmeme-li v úvahu okolnosti. V nitru jsem byla zničená, ale na slunečním světle jsem zářila dost dobře na to, že jsem byla třiačtyřicetiletá zruinovaná advokátka, alkoholička závislá na práscích na uklidnění, jejíhož jediného živého příbuzného právě obvinili z vraždy. Pokud mi neudělají analýzu krve nebo psychologický test, mohla jsem je oblafnout.

Vrátila jsem se do auta a znovu jsem se vydala po silnici. Měla jsem čas ještě na jeden telefonát. Zmáčkla jsem tlačítka na mobilu a zapnula handsfree.

Telefon několikrát zazvonil. A pak naskočila hlasová schránka. Neozval se žádný hlas, který by mě vyzýval, abych zanechala vzkaz, ani nic podobného. Jednoduše písknutí. Na okamžik jsem chtěla zavěsit. Byl to důležitý hovor, nechtěla jsem o svém životě vyprávět hlasové schránce. Ale o dvě vteřiny později jsem změnila názor a zanechala krátkou zprávu. Jak už jsem říkala, měnit názor je jedna z mých specialit. Dělán to neustále. A vyhovuje mi to tak.

Řekla jsem do hlasové schránky tohle:

„Tady Ana. Zavolej mi.“

Vím, že to není zrovna výřečný vzkaz a že nevyhraju cenu za nejlepší projev roku. Ale nic víc jsem říct nepotřebovala.

Odbočila jsem na Robredo — obytná čtvrť. Napravo jsem minula velké nákupní centrum a projela jsem kruhový objezd.

Tamhle stála.

Četnická stanice.

Pozorovala jsem ji přes čelní sklo mazdy. Pocítila jsem nutkání otočit se čelem vzad. Tolik jsem to potřebovala. Věděla jsem, že jakmile na to místo vstoupím, nastanou jen samé komplikace. V nejlepším případě týdny a týdny vyšetřování, tvrdé práce, budu se muset střetnout se státním zástupcem, se soudcem, abych dosáhla toho, že mého bratra zproští viny. To v tom nejlepším případě. V nejhorším přecitlivělé výlevy, osoby zpovídající se u soudu, ani jsem na to nechtěla pomyslet. Jak říkám, neměla jsem potřebu, a už vůbec ne chuť tím projít.

Stačilo jen otočit volantem. Otočit se čelem vzad. Vrátit se ke svému klidnému životu bez překvapení se správnými opravnými prostředky a neznámými holobrádky.

Zatímco jsem nad tím uvažovala, zajela jsem na parkoviště u stanice.

Zaparkovala jsem vedle policejního džípu.

A vypnula motor.

3

„Jdu za Alejandrem Tramelem. Jsem jeho advokátka,“ ohlásila jsem se neutrálním tónem.

„Doklady,“ odsekl četník na druhé straně přepážky a ani přitom nezvedl oči.

„Vědí o mně,“ pronesla jsem a přinutila se usmát, „jeden z vašich kolegů mi před chvílí volal.“

„Doklady,“ zopakoval četník.

Podívala jsem se na něj. Byl to velice mladý chlapec. Možná právě skončilo jeho zaškolovací období. Nevypadal moc spokojeně s úlohou, kterou mu za tou přepážkou přidělili. Možná snil o tom, že bude chytat nebezpečné drogové dealery, mezinárodní teroristy nebo něco podobného. Seděl však za přepážkou na maloměstské stanici a vyplňoval papíry.

Řekla jsem si, že to zkusím diplomaticky.

„Promiňte, pane četníku, vím, že toho máte hodně na práci. Ale mám problém s peněženkou... Kdybyste byl tak hodný a podíval se do e-mailové schránky stanice, zjistíte, že moje sekretářka vám všechny moje doklady poslala.“

Mladík se na mě podíval a snažil se pochopit, o čem to probiha mluvím.

„Bohužel se mi přihodila nehoda a nemám doklady u sebe,“ dodala jsem, „ale jak říkám, když se mrknete do mailu, zjistíte, že tam je moje občanka i akreditace. Určitě jste něco takového nečekal. Popravdě řečeno, ani já ne. Jeden z vašich kolegů mi volal a je strašně důležité, abych prošla těmihle dveřmi a setkala se s Alejandrem Tramelem.“

Četník se lehce kousal do horního rtu, jako by ho to obtěžovalo.

„Víte, paní, takhle to nefunguje,“ odpověděl. „Pokud u sebe nemáte doklady, nemůžete jít dál. Nemluvě o tom, že pokud jste až sem řídila

bez dokladů, spáchala jste vážný přestupek a můžete za to být potrestána.“

Viděla jsem to milionkrát. Za přepážku četnické stanice posadili toho nejhloupějšího, protože nevěděli, kam s ním.

Diplomatická strategie dospěla ke konci. Přešla jsem k další fázi.

„Řeknu vám to jen jednou, takže mě pozorně poslouchejte,“ zasyčela jsem, aniž bych ztratila klid. „Nejsem tady pro zábavu. Vlastně mě napadá milion zajímavějších míst, kde bych právě teď mohla být. Ale z nějakého důvodu tady už několik hodin drží Alejandra Tramela, obviněného z vraždy. Pokud na něj neuplatní protiteroristický zákon, má můj klient právo na právní asistenci. A má právo na to, aby k této právní asistenci došlo okamžitě, právě v tuto chvíli. Pokud mi zabráníte v tom, abych si s ním v příštích minutách promluvila, podám na vás žalobu pro maření výkonu spravedlnosti, pro zneužívání pravomoci a pro něco dalšího, co mě napadne, než projdu těmito dveřmi. Pracuje pro mě osmnáct advokátů. A ujišťuju vás, můžu vás ujistit, že až s vámi budeme hotoví, budete vděčný, pokud vám nabídnou místo hlídače v nákupním centru tamhle naproti. Život může být někdy strašně nespravedlivý, pane četníku. Teď zvedněte ten telefon a řekněte svým nadřízeným, těm, kteří mi před chvílí sami volali, jak už jsem vám třikrát vysvětlila, že je tady advokátka pana Tramela.“

Mladík mě několik okamžiků pozoroval. Možná zvažoval možnost dát mi co proto. Co si o sobě myslela tahle ženská, která přišla na stanici a říkala mu, co má dělat. Tenhle mladík nesnášel advokáty a jejich žvanění. Ale také jsem mu viděla na očích, že nechce víc problémů než ty, které už zřejmě má. A jestli se mi měl postavit, radši to nechtěl udělat sám. Takže zvedl telefon a vytočil linku.

Nespustil ze mě oči a řekl:

„Přišla Tramelova advokátka. Nemá u sebe doklady, říká, že je poslala na mail...“

Někdo ho musel přerušit, protože zmlkl. Chvíli poslouchal. Potom položil sluchátko.

„Třetí dveře vlevo, poručík na vás čeká,“ řekl nepřiliš přesvědčeně. „Nemůžu vás doprovodit, jistě to zvládnete sama.“

„Mockrát děkuju za vaši spolupráci, pane četníku,“ odpověděla jsem.

Přešla jsem k němu. Koutkem oka jsem se na něj podívala. Tomu klukovi nemohlo být víc než dvacet. Víím, že se to vůbec nehodilo,

ale nemohla jsem si odpustit... představit si ho v posteli. Nahého. Se zpoceným tělem. Jak se snaží splnit svou povinnost. Zbožňuju ty, co plní svou povinnost, nic neočekávají, jen abych sténala a nechala je, ať se cítí jako páni tvorstva. Snažila jsem se tu představu dostat z hlavy.

Přešla jsem chodbu četnické stanice. Nebylo vidět ani živáčka. To místo vypadalo prázdně, skoro opuštěně. To je na stanicích a komisařstvih v malých obcích časté. Člověk si představuje komisařství z televizních seriálů, přecpaná padouchy a policisty, kteří přecházejí sem a tam, řeší záhady, provádějí výslechy, mluví sprostě, ..., ale skutečnost je mnohem nudnější. Zejména na vesnicích jsou stanice a komisařství obvykle místa s malým počtem zaměstnanců, s malým množstvím materiálu a také s malým množstvím zločinců. Většina práce policistů probíhá na ulici nebo na silnici. Jen tak mimochodem, ta práce také není žádná sláva. Dělat hlídku na státní silnici je jedna z nejnudnějších činností, kterou na sebe člověk může vzít. Víím, o čem mluvím. Můj první exmanžel byl státní policista. Pokud budu mít čas, možná později přidám nějaké detaily. Můj první exmanžel je mimochodem také můj jediný exmanžel. Po rozvodu jsem neměla chuť na další manželství, ale ráda mu tak říkám: můj první exmanžel. Nevím proč. Kdybych měla dát padesátieurovou bankovku za každou věc, kterou udělám nebo řeknu bez jakéhokoli zjevného důvodu, několikrát bych už přišla na mizinu.

Když jsem prošla společnou zónou, dorazila jsem ke třetím dveřím, jak mi ukázal policista. Uvnitř nebylo nic slyšet. Zaklepala jsem.

Dveře se neotevřely a ani se nezdálo, že by za nimi byly nějaké známky něčí přítomnosti. Možná jsem si spletla dveře. Nebo si ze mě mladík u vchodu vystřelil a uvnitř nikdo nebyl.

Znovu jsem zaklepala. Nic.

Zatímco jsem se rozhodovala, co budu dělat, všimla jsem si, že mi v kapse saka zavibroval mobil. Vytáhla jsem ho a podívala se na zprávu, která zářila na obrazovce.

Byla od Rondy: „Francisco, Sofia a Gerardo. V 16 hod. u tebe v kanceláři ok. Concha zuří. Nic jsem jí neřekla. Pa.“

Pochopitelně jsem neodpověděla. Na esemesky nikdy neodpovídám. Ani neberu telefonáty z neznámých čísel. Je to určitá obrana proti úzkosti. K ničemu to moc není, ale i tak to pořád dělám.

Když jsem se chystala vrátit zpátky, abych se mladíka za přepážkou znovu zeptala, kde přesně je můj bratr, dveře se otevřely.

„Dobré odpoledne, paní Tramelová.“

Přede mnou se objevilo chlapisko s hustými vousy a v četnické uniformě, které vypadalo, že je tam jako doma.

„Jsem poručík Santiago Moncada,“ představil se. „To já jsem s vámi před více než dvěma hodinami hovořil.“

Zaznamenala jsem vyčítavý tón, jako když někdo hubuje žákyni, že přišla pozdě do školy.

„Těší mě,“ opáčila jsem. „Předpokládám, že vy jste taky řekl tomu mladíkovi u vchodu, aby mě pustil dál.“

Moncada se usmál.

„Váš bratr je na téhle stanici velmi oblíbený,“ pokračoval. „Dnes časně ráno ale zavraždil Bernarda Menéndeze Ponse a z toho důvodu jsme ho museli zadržet, jak jistě chápete.“

Můj bratr je na téhle stanici velmi oblíbený?

Na to ještě budeme mít čas později. Teď tu byly naléhavější věci.

„Jestli vám nevadí, že se vás na to ptám, pane Moncado,“ řekla jsem a snažila se chovat uctivě, „jak víte, že můj bratr zavraždil Menéndeze Ponse?“

„Z velmi prostého důvodu,“ odvětil. „Protože máme asi tucet svědků. A protože se k tomu sám přiznal.“

4

Policejní zpráva byla skrz naskrz děravá. Z nějakého důvodu, který se mi ani teď nedaří uhodnout, ačkoli v tomto ohledu mám určitou představu, mě do ní poručík nechal se vši vstřícností nahlédnout, což mě překvapilo, a to nejsem z těch, které jen tak něco překvapí. Podle posledních změn zákona mě tu zprávu museli nechat přečíst, ale obvyklé bylo, že to co nejvíc odkládali, že s tím dělali průtahy. Přečíst si ji předtím, než se uvidím s bratrem, mohla být velká výhoda a mohlo by mi to ušetřit spoustu nepříjemných a neplodných otázek.

Posadila jsem se s třístránkovou zprávou za stůl a zběžně jsem si ji pročetla. Moncada zůstal za mnou.

Případ byl shrnutý následovně.

V 6.45 obdržela četnická stanice v Robredu telefonát oznamující, že v soukromém salonku kasina Gran Castilla se nachází mrtvý muž. Volající byl jakýsi Aarón Freire, šéf ochranky kasina.

V 7.05 se do řečeného salonku dostavili čtyři policisté. Přečetla jsem si jména, žádné nepatřilo poručíku Moncadovi. Když dorazili na místo činu, v salonku našli patnáct osob, jejichž plná jména a čísla občerek následovala. Šest z nich byli zaměstnanci kasina. Zbývajících devět bylo uvedeno jako „soukromé osoby“, což předpokládám znamenalo, že to jsou klienti. Mezi těmito devíti se nacházelo jméno Alejandra Tramela (tohle jméno bylo podtržené). Když se do salonku dostavila policie, Ale seděl spoutaný na židli. Spoutal ho zřejmě šéf ochranky kasina — ten, který volal na policii —, vzhledem k tomu, že všechny stopy naznačovaly, že nese vinu za smrt oběti. Aarón Freire, jak jsem krátce nato zjistila, po dvacet let pracoval jako policejní komisař, a ačkoli byl teď zaměstnaný v soukromé firmě, pořád si myslel, že je místním šerifem a že se věci řeší tak, jak je řeší on. Možná, ještě jsem to

nemohla vědět, by fakt, že mého bratra spoutali ještě před příjezdem policie, mohl hrát v náš prospěch. Však uvidíme.

V 7.10 došlo k ohledání bezvládného těla Bernarda Menéndeze Ponse v malé sousední místnosti, v kanceláři, jejíž rozměry, vybavení a popis byly ve zprávě rovněž uvedeny. Nebožtík vykazoval tři rány, které způsobily pohmožděniny v horní části hlavy. Všechny tři byly velmi násilné. Horní část týlní kosti byla zcela promáčknutá, což mohlo být příčinou smrti. Na podlaze kanceláře vedle těla se nacházely hojně krvavé skvrny.

Během tohoto prvního ohledání bylo na žádost soudního lékaře uvedeno, že k úmrtí došlo mezi 6.20, kdy byla oběť naposledy několika z přítomných svědků spatřena, jak vstupuje do víceúčelové kanceláře (sousedící se soukromou herní místností), kde vše nasvědčovalo tomu, že zde došlo k vraždě, a 6.43, kdy Aarón Freire našel Menéndeze Ponse bez známek života.

V 7.15 našel agent Pastor pod hlavním stolem v kanceláři šedou indickou sošku. Byl to těžký předmět, přibližně třicetkrát třicet centimetrů, který nesl stopy krve. Mohlo se jednat o vražednou zbraň.

V 7.18 přichází na scénu Moncada. Po obecném ohledání přikazuje provést uzavření a zajištění oblasti, kde se nachází tělo, a agentu Luisi Pastorovi nařizuje hlídat jak tělo, tak domnělou vražednou zbraň, aby se nikdo nepřiblížil, dokud nedorazí soudní lékař a nebude sepsán příslušný protokol.

Mezi 7.30 a 8.45 se koná první kolo výslechů přítomných svědků. Tyto první výslechy bývají v mnoha případech rozhodující, a ačkoli jsem zatím nebyla na vrcholu svých schopností, neunikal mi fakt, že tam se mohlo nacházet těžiště celé záležitosti. Vyslýchané osoby se obecně shodují ve skutečnostech, které vedly k incidentu a které jsou následně detailně popsány. Přibližně ve 23.00 začíná partie pokeru (varianta Texas Hold'em no limit 5/10) ve veřejné místnosti kasina, jíž se několik hodin účastní řada hráčů. Alejandro Tramel se účastní od začátku a sází vysoké částky s proměnlivými úspěchy, což vede k tomu, že prohraje částku překračující deset tisíc eur. Průměrná výše sázek se stále zvyšuje. Jména a počet hráčů se mění, což se v podobných případech stává. Okolo 3.00 ráno pan Morenilla, šéf místnosti, pozve pana Tramela a další hráče, aby vzhledem k vývoji situace pokračovali v soukromém salonku, skrytí před zvědavými

pohledy. Hráči, v čele se samotným Tramelem, toto pozvání nejprve odmítají s tím, že jsou v hlavní místnosti velmi spokojeni. O chvíli později pan Menéndez Pons, ředitel kasina, přistoupí ke stolu a znovu přítomné osoby vyzve, aby se přesunuly do soukromého salonku. Dojde k první výměně skrytých obvinění mezi Tramelem, Ponsem a jedním z krupierů jménem Sebastián Kowalczyk. Po soukromé konverzaci mezi Menéndezem Ponsem a Alejandrem Tramelem přistoupí Tramel na přesunutí partie do soukromého salonku. Ostatní hráči ho bez jakékoli námítky následují. Po domluvě, že nebude rozehrána nová partie, ale že se bude pokračovat v té stávající, pokud jde o postavení hráčů a o to, co zbývá na stole, několik číšníků a krupierů pomáhá přemístit žetony všech hráčů. Tramel nadále prohrává vysoké částky a diskutuje s řadou přítomných osob. Uvádí se další výměna vulgárních slov s panem Kowalczykem, jehož Tramel obviňuje z toho, že mu přináší smůlu, a požaduje výměnu krupiera, což pochopitelně zůstalo bez povšimnutí. V 5.50 pan Morenilla v doprovodu Menéndeze Ponse vstupuje do soukromého salonku, aby přítomným osobám oznámili, že za deset minut bude uzavřen stůl i prostory kasina. Tramel, podpořený jedním z hráčů, protestuje a naléhá na Ponse, aby hru o dvě nebo tři hodiny prodloužil. Jeho žádost krupier, šéf místnosti i samotný ředitel důrazně odmítají, licence kasina jim přikazuje zavřít všechny hrací stoly v 6.00 a tak tomu také bude. Tramel obviňuje přítomné osoby, a zejména Menéndeze Ponse, že ho podvedli, že na něj ušili boudu, a trvá na prodloužení partie, aby měl příležitost si to vynahradit. Zvyšuje hlas a pronáší nadávky. Do salonku vstoupí šéf ochranky kasina pan Freire a vyzývá pana Tramela, aby se uklidnil a choval se slušně, jinak bude nucen zavolat příslušné úřady. Zdá se, že nálada se uvolnila. Během závěrečného sčítání žetonů zve pan Morenilla jménem kasina všechny zúčastněné na drink, což většina s radostí přijme. Když je nálada uvolněnější, Pons vyzve Tramela, ať ho doprovodí do sousedící kanceláře (ohledně tohoto bodu panují neshody, neboť tři svědci tvrdí, že oběť Tramela vyzvala, ať jde s ní, zatímco další dva tvrdí opak, že právě Tramel usiloval o vstup do kanceláře s Menéndezem Ponsem, zbývající přítomné osoby si nejsou jisté nebo to neslyšely). O několik minut později, okolo 6.40, Alejandro Tramel vychází z kanceláře a tváří se rozrušeně, nemluví s žádnou z přítomných osob a jde do koupelny.

Když si pan Freire všimne jeho zvláštního chování, vstoupí okamžitě do kanceláře, kde najde na podlaze mrtvého ředitele kasina. Následně Freire a další zaměstnanci Tramela proti jeho vůli zadrží a zavolají policii.

Záležitost pochopitelně nevypadala dobře. Cítila jsem za sebou Moncadovu přítomnost, ale rozhodla jsem se nijak to nekomentovat a pokračovat ve čtení.

V 9.00 je Alejandro Tramel zatčen jako hlavní podezřelý z usmrcení Bernarda Menéndeze Ponse a je převezen na četnickou stanici v Robredu. Ostatní osoby přítomné v salonku kasina jsou upozorněny na to, že budou v následujících dnech předvolány, aby vypovídaly jako svědci, a že nesmějí za žádných okolností opustit oblast hlavního města Madrid.

Mezi 9.30 a 10.30 jsou zadrženému přečtena jeho práva a je mu přidělen prozatímní advokát ex officio, který se na četnickou stanici nedostaví předtím, než Alejandro Tramel uplatní své právo zavolat a najmout si svou vlastní advokátku. Během čekání v prostorách stanice je zadrženému nabídnuta káva a voda. Bez předchozích otázek či výsledku pan Tramel ze své vlastní vůle dokonce čtyřikrát opakuje: „Pons si zasloužil smrt.“ Toto tvrzení pronesl v přítomnosti agentů Pastora, Segury a Moncady.

Uvedené tvrzení bezpochyby nebylo doznání, a už vůbec ne důkaz sebeobviňování, a nemohlo být během soudního procesu použito proti němu.

Tím předběžná zpráva končila.

„Můžu si to teď okopírovat?“

Moncada se usmál a velmi mírně uchopil tři stránky protokolu.

„Kopii dostanete, až to bude vhodné,“ pronesl.

Přikývla jsem a stoupla jsem si.

Pohlédla jsem na Moncadu.

Znovu jsem se pokusila uhodnout, proč byl ke mně tak milý a pustil mě bez dokladů dovnitř a proč mi dovolil přečíst si tu zprávu v podstatě hned. Možná chtěl, abych mu byla zavázaná. Možná mu byl můj bratr sympatický. Možná i on hrál poker a zúčastnil se s mým bratrem nejednoho hracího večera. Nebo možná, což bylo nejméně pravděpodobné, měl prostě takovou nápomocnou povahu.

Ze zprávy vyplývaly různé věci.

Zaprvé to, že můj bratr se nepřiznal. Aspoň ne přímo. „Pons si zasloužil smrt“ nebylo ani zdaleka doznání k vraždě a poručík to moc dobře věděl.

Zadruhé, že všichni ti svědci ve skutečnosti svědky nebyli, protože k vraždě došlo v kanceláři sousedící s místem, kde se nacházeli. V každém případě to byli náhodní svědci, kteří viděli obviněného vstupovat na místo, kde údajně došlo k vraždě. Ačkoli jsem strávila pět let podáváním opravných prostředků proti pokutám za dopravní přestupky, moc dobře jsem věděla, že rozdíl mezi přímým svědkem a náhodným svědkem je obrovský.

Zhluboka jsem se nadechla.

„Teď bych chtěla vidět Alejandra Tramela,“ řekla jsem.

„Samozřejmě,“ odpověděl poručík, „proto jste tady.“

Prošli jsme dveřmi, kterými on předtím vyšel a které vedly k dalším užším dveřím. Tam stál četník.

„Otevři,“ přikázal mu Moncada.

Chlapec vytáhl svazek klíčů a začal manipulovat se zámkem.

„Děkuji vám za spolupráci, poručíku,“ ucedila jsem suše a snažila jsem se nedodávat ani jediné slovo, které nebylo nutné, částečně proto, že mi nikdy nešlo snadno děkovat (ani říkat „mrzí mě to“, když už jsme u toho), a částečně proto, že jsem nechtěla pronést jediné slovo navíc.

„Nemáte zač,“ odpověděl, „koneckonců všichni chceme to samé — aby byla vykonána spravedlnost.“

„Přesně tak.“

Kradmo jsem se na Moncadu podívala. Z nějakého důvodu jsem si všimla šedin v jeho vousích. Líbily se mi, vyvolávaly ve mně určitý klid, dostala jsem chuť zabořit do těch hustých vousů obě ruce a pěknou chvíli tak zůstat a jednoduše je hladit. Na to bohužel nebyl čas, nemluvě ani o tom, jak málo by se hodilo, aby advokátka obhajující obviněného z vraždy dělala něco takového s poručíkem, který měl případ na starosti, určitě by si to špatně vyložili a obrátilo by se to proti mně. Dělat a říkat věci, které se obracely proti mně, byla, abych tak řekla, další z mých specialit. Pokud to někomu ještě není jasné, moje speciality nejsou věci, které lidem na první pohled jako speciality připadají.

Dveře se otevřely. Zevnitř vycházelo modrobílé světlo. V místnosti bude můj bratr, kterého jsem už dlouho neviděla a kterého, abych byla upřímná, jsem měla chuť vidět a obejmout, a možná se mu dokonce

omluvit, že jsem zmizela z jeho života, ale ne v situaci, kdy ve vzduchu viselo obvinění z vraždy. Věc se má tak, že jsem se to chystala udělat a nenapadal mě žádný způsob, jak se vytrazit. Udělala jsem krok kupředu.

„Ach, ještě něco,“ zadržel mě poručík, než jsem prošla dveřmi.

Zarazila jsem se.

„Naprosto všechno je nahrané, včetně vraždy jako takové,“ zašeptal Moncada, aniž by tomu přikládal nějaký větší význam. „Jak víte, v kasinu jsou bezpečnostní kamery, které všechno natáčejí. Máme štěstí, tak si budeme moct ověřit každé slovo, které pronesli svědci, nemyslíte?“

„Vypadáš strašně.“

To byla první věc, kterou můj bratr pronesl, když mě spatřil.

Má sebeúcta naštěstí v poslední době prošla mnohem těžšími zkouškami.

„Mám za sebou špatnou noc. Kvůli alkoholu spíš než kvůli čemukoli jinému,“ opáčila jsem. „Každopádně, když už jsme k sobě upřímní, měl by ses podívat do zrcadla, Ale. Vypadá to, že tě právě přejel nákladák.“

Přikývl.

Odmalička, kdy jsme byli nerozluční, jsem mu vždycky říkala Ale. Nijak jinak. Ani Alejandro, ani Alex, ani Jandro. Prostě Ale. Pokud vím, říkali mu tak jen dva lidé na světě. Můj otec a já. Jak už jsem říkala, táta zemřel. Takže takhle už mu nikdo dlouho neříkal: Ale.

Když jsem ho tam viděla, zadržného pro podezření z vraždy, poblíž žaludku mě píchlo cosi podobající se dojetí. Byl to můj mladší bratr. Měla jsem ho ráda. A ačkoli jsem o něm už dlouho neměla žádné zprávy, jakmile jsem prošla dveřmi, objevil se můj ochranný instinkt.

„Už sedmdesát dva hodin jsem nespal,“ řekl, nevím, jestli ve snaze vysvětlit svůj vzhled, nebo naznačit něco týkajícího se obvinění, které mu přišli.

„Poslouchej. Tenhle rozhovor snad nenahrávají, nemají oprávnění. Ale člověk nikdy neví. Bude mnohem lepší, když nebudeš nic říkat. I když by to nemohli použít jako důkaz, nechceme jim pomáhat ani napovídat. Doporučuju ti, abys neříkal vůbec nic, na to budeme mít čas později.“

Ale se pobaveně rozhlédl, vypadalo to, že pomyšlení, že by nás mohli nahrávat, mu přišlo vtipné. Ztlumil hlas a pokračoval:

„Hrál jsem sedmdesát dva hodin v kuse.“

Mlaskla jsem.

„Možná jsi mě dobře neslyšel, a z toho důvodu ti to zopakuju,“ sykla jsem a snažila se neztratit trpělivost. „Nic neříkej. Odpovídej jen na to, na co se tě zeptám. Nic víc.“

Ale rezignovaně zavrtěl hlavou.

Měl ztracený pohled. Zdálo se, že jeho zelené oči — jak lidé říkali, oči tak uchvacující, že když se na vás upřeně díval, mohl vás odzbrojit a dělat si s vámi, cokoli se mu zamlouvalo — ztratily část svého lesku. Na kůži měl pár načervenalých skvrn, nic vážného, řekla jsem si, nedostatek spánku, nedávno oslavená čtyřicítka, obvinění z vraždy na bedrech, zkrátka takové věci. Měl zanedbané dvou- nebo třídní strniště, které společně s obrovskými kruhy pod očima a bledou pletí zvýrazňovalo jeho znepokojivé vzezření. I přes svůj nedbalý vzhled pořád působil přitažlivě jako zlý kluk a nenapravitelný svůdník.

„Jak víš, jsi obviněný z vraždy Bernarda Menéndeze Ponse. Poručík tvrdí, že ses přiznal, že jsi tu vraždu spáchal,“ pronesla jsem.

Potom jsem vytáhla složku s různými dokumenty, kterou jsem vzala z auta, než jsem vešla na četnickou stanici.

„Ten zkurvysyn,“ ucedil Ale. „To není pravda. Ušili na mě boudu. To ti hajzlové dělají už léta.“

Pohlédla jsem na něj přes papíry. Nevěděla jsem, jestli má můj bratr na mysli četníky, nebo lidi z kasína, včetně Ponse. Popravdě řečeno se nehodilo, aby Ale o komkoli mluvil zle.

„Neříkám ti to proto, abys mi pověděl, jestli je to pravda, nebo ne,“ vychrlila jsem rychle, než mohl pokračovat. „Musíš pochopit jednu věc a musíš ji pochopit jednou provždy: s nikým nemluv o tom, co se stalo s Menéndezem Ponsem, ani o ničem, co má s tím případem cokoli společného. Dokonce nemluv ani se mnou, dokud ti neřeknu.“

„Ale ty jsi moje advokátka.“

„Už to tak vypadá.“

Chvíli jsme se na sebe dívali a nic jsme neříkali. Nechala jsem papíry na stole. Ale nasadil přihloupý výraz, který míval, když byl spokojený, což byl paradox, vezmeme-li v úvahu danou situaci.

Nejsem jasnovidka ani telepatka a nevěřím na spojení mezi lidmi, kteří nepotřebují mluvit, aby si rozuměli, ale nebylo těžké vidět mu do hlavy: byli jsme tady, oba sourozenci Tramelovi zapletení do pěkného průšvihy, stejně jako za starých časů. Můj bratr mě potřeboval a já

jsem mu přispěchala na pomoc. Všechno to bylo hrozně milé. Málem se z toho stala jedna z těch patetických televizních scén mezi příbuznými, kteří se celé roky neviděli a znovu se setkají.

„Chceš, abych tě objal?“ zeptal se Ale.

„Jestli se o to pokusíš, kopnu tě do koulí,“ odsekla jsem. „Myslím to vážně.“

Pak jsem mu vysvětlila, co budeme dělat. První a nejdůležitější bylo to, aby mi podepsal vzorovou smlouvu s advokátem. Proto jsem z auta vzala tu složku s formuláři své kanceláře, které k tomu účelu mohly posloužit. Potom budeme na soudě muset podepsat zplnomocnění. Pokud to neudělám, budu mít svázané ruce. Bylo potřeba vyřídit tisíc věcí, a ačkoli jsme byli sourozenci a mohli bychom mít smluvní dohodu, nebylo by to k ničemu, pokud bychom neměli plnou moc podepsanou a orazítkovanou soudním úředníkem.

Co se týká smlouvy, řeknu to jasně: svému bratrovi nevěřím v ničem, co souvisí s penězi. Je to můj mladší bratr, to ano. Mám ho ráda, za předpokladu, že to něco znamená (vysvětlovat, co si doopravdy myslím o lásce, by nám zabralo spoustu času). Byla jsem kvůli němu ochotná přerušit pět let hibernace. Dobře, to ovšem neznamená, že bych Alemu věřila. Co se týká peněz, byl vždycky učiněná katastrofa, pokud tomu nechcete říkat jinak. A co je nejhorší: má kompulzivní povahu. Pokud, jak se zdálo a na základě zpráv, které se ke mně v posledních letech dostávaly, byl závislý na hraní, byla to časovaná bomba, která mohla kdykoli vybuchnout. Posledních sedmdesát dva hodin strávil nepřetržitým hraním a potom oddělal ředitele jednoho z nejdůležitějších kasin v zemi (nebo ho z toho obvinili, což bylo ve výsledku víceméně to samé). S tímhle případem budu potřebovat velkou pomoc. Přinejmenším další dva nebo tři advokáty, sekretářku, vyšetřovatele, určité analýzu a protianalýzu, odborníky na ledacos, co já vím, a znamená to spoustu nečekaných výdajů, což vyjde draho. Budu potřebovat využít velkou část prostředků kanceláře. Takže jsem chtěla, aby záležitost s honoráři byla písemně upravená.

Když jsem Alemu vysvětlovala smlouvu, vypadalo to, že se nudí. Ale když jsme začali mluvit o penězích, zaujala jsem veškerou jeho pozornost.

„Za takový případ si účtuješ třicet tisíc eur?“ zeptal se ohromeně. „To budeš v balíku.“

„Já ne,“ odpověděla jsem, „moje kancelář. Navíc je to za hubičku. Plus samozřejmě náklady na prokurátora a notáře.“

Položila jsem před něj odpovídající tiskopisy. Bratr si všiml loga, které bylo součástí hlavičky všech listů.

„Pořád děláš na těch pokutách?“

Přestože jsme se dlouho neviděli ani jsme spolu nemluvili, bylo zřejmé, že o mém životě něco ví, stejně jako ke mně se dostaly zprávy o jeho zálibě v pokeru.

Přikývla jsem.

„Ale, tohle všechno musíš podepsat. Teď,“ naléhala jsem. „Jinak se nemůžu postarat o tvoji obhajobu.“

„A když to nebudu moct zaplatit?“

„Něco už nás napadne.“

Když jsme vyřešili smlouvu, přešla jsem k dalšímu tématu.

„Strávíš nějakou dobu ve vězení,“ poučila jsem ho.

Nakrčil nos.

„Rozumíš tomu?“

„Rozumím,“ odvětil.

„Pokusím se ti zajistit podmíněčné propuštění, jakmile tě předvolají k soudu, aby určili nástup do vězení, k čemuž dojde velmi brzo, ale upozorňuju tě předem, že to nebude jednoduché, jsi obviněný z vraždy. I když neznáme podrobnosti, je skoro nemožné, aby tě nechali jít. Vydržíš to?“

„Nějak si poradím,“ řekl ne zrovna přesvědčeně.

Alejandro Tramel nebyl člověk, který by něco „vydržel“. Za celý svůj život neměl jedinou konvenční práci. Od raného mládí věděl, že stálá práce, osm hodin denně od pondělí do pátku, není nic pro něj. Začal studovat práva, marketing a reklamu, anglickou filologii a restaurátérství. Když můj otec zemřel, utratil tu trochu peněz, co mu odkázal, za cestu kolem světa. Po návratu pracoval nějakou dobu jako kuchař ve velice moderní restauraci v centru. Očividně se mu nedařilo špatně, ale jak se dalo čekat, začalo ho to nudit. Také se mu podařilo sehnat práci v televizi jako scenárista. V programu zaměřeném na rozhovory s osobnostmi. Kamarádil se s jedním z producentů, jak se zdá. Nevydrželo mu to dlouho. Když zjistili, že kopíruje otázky ze starých interview z CNN, dostal padáka. Pracoval jako číšník v havajském baru, jako podílník plážového stánku s občerstvením, jako noční hlídač,

a dokonce jako čtenář placený od hodiny, což byla práce, o jejíž existenci jsem ani já neměla tušení a která podle všeho spočívala v tom, že četl knihy starým, nemocným a postiženým. Jeho okamžik slávy nastal, když začal hrát poker online, vydělal dost peněz, když se začínalo hrát po internetu. Považoval sám sebe za jakéhosi pokerového Steva Jobse nebo něco takového. Pak to pominulo, stejně jako všechno v Aleho životě. Nesoudím ho, na to nemám právo. Jen chci říct, že to není člověk, který by se snadno přizpůsoboval pravidlům. Měl talent, a když se o něco zajímal, dokázal být ve svém úsilí velice zarputilý. Nemyslím si ale, že ve vězení se mu bude dařit dobře. Není to ten typ člověka. Ale prozatím mě nenapadala jiná možnost.

Třetí věc: presumpce nevinny.

„Kdybys to náhodou nevěděl, v téhle zemi jsou všichni nevinní, dokud se neprokáže opak,“ prohlásila jsem.

„Zbožňuju tuhle zemi,“ opáčil ironicky.

„To znamená, že to oni budou muset dokázat, že jsi vinen,“ pokračovala jsem. „To oni budou muset hledat důkazy. My budeme hrát obrannou hru. Rozcupujeme jejich argumenty, vyvrátíme jejich důkazy, zpochybníme každíčkou jejich stopu. To bude naše taktika. V tomhle ohledu je náš právní systém velice jasný: vina musí být prokázána přes veškeré odůvodněné pochybnosti.“

Bratr mě sledoval, jako kdyby mě přestal poslouchat, nebo ještě hůř — jako by to, co jsem říkala, nebylo tak důležité. Měla jsem chuť zeptat se ho na bezpečnostní kamery v kasinu, věděla jsem, že v herních místnostech kamery jsou, ale netušila jsem, jestli jsou i v kanceláři, kde došlo ke spáchání trestného činu. To mohlo všechno změnit. Není to samé vidět někoho, jak vchází a vychází z místa, kde někoho oddělali, a vidět tu samou osobu, jak oběť mlátí do hlavy.

Rozhodla jsem se, že se ho na to nezeptám. Radši jsem to chtěla zjistit jinak. Pouhé vyslovení té otázky by Aleho ještě víc znervóznilo, jakkoli se svou nervozitou snažil skrývat. Navíc jsem nechtěla, aby se četníci, kteří nás poslouchali, dozvěděli cokoli o tom, kam směřují mé myšlenky a mé pochyby, v žádném případě jsem nechtěla tak brzo ukázat slabost. Tohle měli Moncada a ostatní vidět: Já jsem byla všemocná advokátka, všechno jsem věděla, dokonce i v hypotetickém případě, že existovalo video, na němž bylo vidět, jak mnou obhajovaná osoba krutě drtí lebku ředitele kasina. I tak bych dosáhla toho, že by

ho soudce, nebo porota, pokud bych měla štěstí, prohlásil za nevinného. Jak? Zatím jsem neměla ani to nejmenší tušení. Ale právě to udělám. Nechci se vychloubat, ale kdysi se mi v soudní síni podařily složitější věci, a to už je co říct. Je pravda, že tehdy jsem měla něco, co jsem mezitím ztratila: neomezenou víru v sebe sama. Ale i když jsem tu víru nemohla získat zpátky, možná bych se mohla tvářit, jako kdyby tomu tak bylo. Pokud se budu snažit, myslím, že bych snad mohla začít věřit sama sobě (na omezenou dobu, to ano), že jsem znovu Ana Tramelová, advokátka, která dokáže cokoli. Jestliže po sobě masky zanechávají stopy, byla jsem připravena podstoupit to riziko a onu masku si nasadit.

V tu chvíli se můj bratr podrbal ve vousech a řekl přesně to poslední, co jsem chtěla slyšet:

„Jsem nevinný,“ vyhrkl velmi vážně. „To je důležité, Ano.“

Chystala jsem se mu odpovědět, že je všechno natočené na videu a že bude lepší, když bude držet zobák. Ale ihned mi došlo, že to není nejlepší nápad mu tohle říct, aspoň ne takhle.

„V tomhle se, milý Ale, naprosto mýlíš,“ pověděla jsem mu. „Já tě nebudu obhajovat, protože jsi nevinný. Budu tě obhajovat jedině a výhradně proto, že jsem tvoje advokátka, chci, abys to pochopil. A důležité není to, co jsi řekl. Důležité je to, že neunikneš trestu proto, že jsi nevinný. Unikneš mu, tedy za předpokladu, že mu unikneš, což je jen zbožné přání, protože já dobře odvedu svoji práci. Nic víc, nic míň. Takže tě prosím, žádám tě, abys mi neopakoval, že jsi nevinný, to nikomu z nás dvou nepomůže tuhle zapeklitou situaci vyřešit.“

Ale se opřel o židli. Zdálo se, že bojuje se sebou samým, se svým přirozeným instinktem. Bylo jasné, že neprožívá svou nejlepší chvíli, jestli tedy někdy nějakou měl. Můj bratr je člověk, který když měl smůlu, a že se mu to stalo mnohokrát, vždycky se mohl spolehnout na někoho (v tomhle případě na svou starší sestru), kdo ho postrkoval kupředu. Ačkoli jsme od sebe byli jen necelé tři roky, já jsem od chvíle, kdy naše matka zemřela, když jsme byli malí, zastávala jakousi mateřskou roli. Pomáhala jsem mu, radila mu, ochraňovala ho, povzbuzovala ho, půjčovala mu peníze a spoustu dalších věcí a dělala jsem to z celého srdce, šťastná, že se kvůli němu můžu přetrhnout. Tak tomu bylo až do té doby, co se mi před pěti lety obrátil život vzhůru nohama a vyrazila jsem s ním dveře. Nejen s ním, ale ve skutečnosti se všemi.

Možná že k Alemu život nebyl spravedlivý. Ale ať si stoupne do fronty, není ani zdaleka jediný.

„Tak fajn,“ zamumlal.

Někdo zaklepal na dveře.

Objevil se četník v uniformě.

„Dvě minuty,“ pronesl.

„Díky,“ odpověděla jsem.

Počkala jsem, až zavře dveře.

„Nevím, z jakého důvodu tomu tak je, ale zdá se, že tihle četníci pro tebe mají slabost,“ řekla jsem, zatímco jsem sbírala papíry.

„Všichni ne,“ odvětil Ale tajemně. „Moncada mi podal pomocnou ruku.“

„Znal jsi ho z dřívějška?“

Vypadalo to, že Ale si otázku důkladně promýšlí, jako by nebyla tak jednoduchá. Procedil něco mezi zuby. A nakonec řekl:

„Jo.“

„Poslední věc,“ pokračovala jsem. „I když na tebe byli tak milí, pochopitelně bude lepší, když se odvoláš na své právo nevyprávět. Souhlasíš?“

Skoro neznatelně přikývl na souhlas. Schovala jsem dokumenty do desek, včetně smlouvy, kterou bratr podepsal.

„Budeme v kontaktu, Ale.“

„Můžu tě požádat ještě o něco?“ zeptal se.

Podívala jsem se na něj.

„Potřebuju, abys mi půjčila peníze, Ano,“ pronesl velmi vážně. „Nemůžu být zavřený a nemít ani euro. Slibuju, že ti je vrátím.“

Měl pravdu. Čekaly ho těžké hodiny a dny. Pokud bude mít aspoň nějakou hotovost, zvýší se jeho naděje, že se mu povede o něco lépe. Na druhou stranu, sliby mého bratra v otázce peněz neměly žádnou hodnotu, vůbec nic neznamenaly. Nedodržel je tolikrát, že jim pravděpodobně už sám nepřikládal význam.

„Nemůžu ti dát peníze, dokud nenastoupíš do vězení, a i tam to musí být jen kapesné, vězeňské peníze, abychom si rozuměli. Není to výmluva, tak to je. Později ale vyřídím pár hovorů, abych zjistila, jestli můžeme ten proces přeskočit.“

Oba jsme si stoupli. Chvíli jsme se na sebe dívali. Jak už jsem řekla, nesnáším loučení, jsou nad mé síly.

„S nikým nemluv,“ kladla jsem mu na srdce, „je možné, že na tom bude záviset celý případ.“

„Rozumím, advokátko,“ odpověděl.

„Budeš okamžitě předvolán k soudu. Je to čistá formalita, slouží jedině k tomu, aby soudce rozhodl, jestli obvinění přijímá k projednání a jestli tě posílá do vyšetřovací vazby. A upozorňuju tě, že obě rozhodnutí budou kladná. Budu s tebou, až za několik hodin staneš před soudcem. Pokud budeš do té doby něco potřebovat, požádej je, ať mě kontaktují.“

To byla poslední věc, kterou jsem mu řekla. Vydala jsem se ke dveřím. Dvakrát jsem zabušila a počkala jsem, až mi otevrou. Cítila jsem v zádech bratrův upřený pohled. Jestli Ale čekal, že mu před odchodem věnuju pár povzbudivých slov, nebo dokonce polibek či objetí, mohl tam zůstat sedět celý den.

Prošla jsem stanicí a vydala jsem se zpátky na parkoviště.

Když jsem vyšla na ulici, slunce mi připadalo strašně intenzivní. Vlezla jsem do auta. Položila jsem dokumenty na sedadlo spolujezdce. Připoutala jsem se. A chytila jsem volant. Najednou jsem se cítila vyčerpaně. Naprosto vyčerpaně. A přitom den sotva začal.

Ještě jsem se měla setkat se svým týmem advokátů, s týmem zvyklým podávat opravné prostředky proti pokutám za dopravní přestupky, který se poprvé v životě ujme případu vraždy. Budu se muset setkat s člověkem, jemuž jsem nechala vzkaz v hlasové schránce a který mi zatím nezavolal zpátky, potřebovala jsem, aby mi s tím pomohl. Určitě musím znovu promluvit s poručíkem Moncadou, až vyjdou najevo další fakta. Budu muset zjistit rozmístění bezpečnostních kamer (má hlavní starost). Budu muset poslat někoho důvěryhodného, abych se ujistila, že bratr dostane peníze, které jsem mu slíbila. Budu se svým týmem muset zrekonstruovat události, ke kterým toho rána došlo a které vyústily ve smrt Menéndeze Ponse. Budu se muset střetnout s Conchou; pokud má špatnou náladu, jak říkala Ronda, znamená to, že obdržela čísla za třetí čtvrtletí nebo že některé pískle, které nedávno nastoupilo do kanceláře, znovu udělalo chybu. Budu muset udělat tohle všechno a spoustu dalších věcí, než budu moct udělat to, co doopravdy potřebuju.

Zavřít oči.

Prostě zavřít oči.

6

„Propuštěna,“ řekla a nepohnula přitom jediným svalem v obličeji.

Byl to bezpochyby den plný silných emocí, před lety bych si to možná dokonce užívala. Pořád si vzpomínám, co jsem řekla, když se mě má kamarádka a spolužačka Concha, ta samá Concha, která stála přede mnou v den promoce, zeptala, co chci od života, a já jsem jí bez váhání odpověděla: „Silné emoce, to chci.“ Byla jsem mladá. Byla jsem pitomá. A samozřejmě mě život ještě nestihl pošlapat. Kdyby se mě dneska zeptali na to samé, určitě bych odpověděla: „Spát.“

Concha to zopakovala pro případ, že jsem jí dobře nerozuměla.

„Propuštěna, Ano,“ řekla. „Jsi propuštěna.“

Pokusila jsem se pochopit dopad jejích slov.

„Nemohla sis vybrat horší chvíli,“ sykla jsem.

Podívala jsem se na hodiny na stěně kanceláře. 16.22. Tři advokáti z kanceláře na mě čekali v zasedací místnosti, dychtiví dozvědět se, čeho se týká celá ta záležitost s Menéndezem Ponsem a co má společného Promultas s případem vraždy. Nemohla jsem s Conchou ztrácet moc času. A už vůbec jsem nemohla přijmout ten vyhazov. Potřebovala jsem prostředky kanceláře, jakkoli byly malé (ve skutečnosti tak malé nebyly), potrebovala jsem její zaměstnance, potrebovala jsem kopírky, kávovar, ty čtyři zdi, mezi kterými jsme se teď nacházely. To všechno jsem potrebovala, pokud jsem chtěla pokračovat v případě svého bratra.

„To jsem slyšela,“ povzdychla si Concha. „Říkají, že ses začala věnovat případům vražd. Fascinující.“

Jak se dalo čekat, Ronda si pustila pusu na špacír. Zavrtěla jsem hlavou.

„Nejsou to ‚případy‘ vražd,“ opravila jsem ji. „Dneska ráno zadrželi Aleho. Obviňují ho z toho, že zabil ředitele kasina Gran Castilla.“

Z výrazu, který Concha nasadila, bylo zřejmé, že ta informace pro ni je novinkou. Dokonce se mi zdálo, že se jí udělalo trochu špatně, když to slyšela.

„Aleho?“ zeptala se zmateně. „Našeho Aleho?“

Jasně, zapomněla jsem na to, ale Concha byla třetí člověk na světě, který mu takhle říkal: Ale. Na vysoké škole, ve druhém ročníku, měla s mým bratrem krátký románek. Tak to nazvala ona — „krátký románek“. Já bych řekla, že spolu pár týdnů šukali, to je všechno. Nebyla první z mých kamarádek, kterou můj bratr dostal do postele. Jak už jsem řekla, Ale byl vždycky prvotřídní svůdník. Jeho vyřídilka, zelené oči, schopnost usmívat se, jeho mučednická povaha tvořily neodolatelnou kombinaci. Mně bylo obecně vzato jedno, co v tomhle směru podnikal, ať už s mými kamarádkami, nebo s jinými dívkami. Všichni jsme byli čerstvě dospělí a věděli jsme, co děláme, my jsme vlastně byly o tři roky starší než on, což je ve dvaceti celá věčnost. Když k tomu došlo, Ale se připravoval k přijímačkám a my už jsme byly na vysoké. Románek nakonec dopadl předvídatelně: po pár měsících se Ale začal nudit a mé kamarádce zlomil srdce. Už jsem to viděla víckrát, ale tentokrát se zdálo, že to je vážné, měla jsem dojem, že Concha do něj byla doopravdy zabouchnutá. Pokud si dobře vzpomínám, po škole se spolu párkrát znovu vyspali, to už byla Concha zasnoubená se svým současným manželem. Předpokládám, že si to potřebovala vynahradit. Pokud je mi známo, později se viděli jen při několika nevyhnutelných příležitostech, jako na mé svatbě nebo v nějaké jiné situaci, kterou jsem si teď radši nepřipomínala. Ona se o něm však zmínila jako o „našem Alem“. Buď tady bylo něco, o čem jsem nevěděla, nebo ji ta studentská láska poznamenala víc, než jsem tušila.

„Zadrželi ho četníci a je pravděpodobné, že ho brzo převezou do vězení,“ objasnila jsem. „Obvinění je vážné. Je tu několik svědků. Údajně se přiznal. A jak se mi podařilo zjistit, existují videozáznamy. Nemohla jsem ti to říct dřív, všechno se to stalo v posledních hodinách.“

„Vidělas ho?“ zeptala se Concha znepokojeně a snažila se sebrat, bylo jasné, že ji ta zpráva zasáhla.

Lehce jsem přikývla na souhlas.

„Jak je na tom?“

Nabyla jsem dojmu, že v tu chvíli se Conche v hlavě promítal obraz mého bratra, jeho zelené oči, rozcuchané vlasy, křehký, téměř bezmocný vzhled, jeho způsob chůze.

„Jde to,“ zavrčela jsem co nejpříkřeji ve snaze zahnat tu představu přitažlivého poraženého, vzbouřeného proti celému světu, kterou Ale pořád vzbuzoval. „Myslím, že je závislý na hraní. Ať už tu vraždu spáchal, nebo ne, je to dokonalý obviněný.“

„Vždyť víš, že jsem si tvého bratra vždycky strašně vážila,“ řekla Concha, jako kdyby Ale byl tajemník OSN nebo něco podobného.

„Všichni máme Aleho strašně rádi,“ kývla jsem, „myslím, že na stanici, kde jsem byla dneska ráno, se chystali pověsit jeho fotku na zeď: Vrah měsíce. Prosím tě, Concho, neříkej, že tě pořád přitahuje, vždyť je mu čtyřicet.“

Pokrčila rameny, což bylo v podstatě přiznání viny. Concha Andújarová byla už dlouho vdaná za muže, o němž nevím, jestli ji činil šťastnou, ale který aspoň nabízel určitou stabilitu a to (ta stabilita) bylo něco, co vždycky velice oceňovala. Měla tři krásné a velmi bystré dcery, kterým bylo třináct, devět a sedm let: Jimenu, Rosu a Aitanu. Byla majitelka, ředitelka a jednatelka prosperující firmy, která se rozrostla na desítky zaměstnanců. Objevila se na titulní straně časopisu Advokátní komory. Bydlela v domě s osmisetmetrovou zahradou a vlastním bazénem. Řídila BMW za víc než šedesát tisíc eur. A přesto... pořád něco cítila k nezralému chlápku, který jí před sto lety nezpůsobil nic jiného než starosti. Lidská přirozenost mě každý den nepřestává překvapovat.

„Není to tak, jak si myslíš,“ bránila se.

Ne, pochopitelně. Bylo jí to vidět na očích. Ne že by teď zahodila své manželství, aby si pořádně zašoustala s Alejandrem Tramelem. Ne, nic takového. Bylo v tom něco jiného. Šlo o lásku. O tu dobrou. O tu opravdovou. Můj bratr byl její princ na bílém koni a jednou, dříve nebo později, si to uvědomí a odjedou spolu na jeho oři.

„Neser mě, Concho,“ zasyčela jsem.

„Nejsme tady, abychom mluvily o mém milostném životě, o tvém bratrovi nebo o mých problémech v manželství,“ řekla rázně a změnila tón.

„Ty máš problémy v manželství?“ zeptala jsem se hlavně proto, abych ji trochu pozlobila.

„Ano, prosím tě, myslím to velice vážně.“

„Já taky,“ odvětila jsem.

Concha vytáhla tlustou složku, otevřela ji a teatrálně nechala na stůl vypadnout hromadu papírů, které se mi rozsypaly před očima.

„Čísla za poslední čtvrtletí,“ pronesla.

„Mám dojem, že nejsou dobrá,“ předpovídala jsem se svou obvyklou prozíravostí.

„Jsme na dně, Ano,“ odpověděla. „Neříkám to jen tak. Myslím to do slova. Na dně. Množství vydělaných peněz prudce kleslo od té doby, co vstoupil v platnost nový zákoník. Ale to není to nejhorší. Problém je ten, že naše už tak malá marže z vyhraných řízení klesla o osmdesát dva procent. Uvědomuješ si, co to znamená? Osmdesát dva procent! Z jakého důvodu? Kvůli agresivní cenové politice konkurence, těch supermarketů se slevami, které mají tu drzost říkat si advokátní kanceláře. Kvůli nezaplaceným fakturám z důvodu vedlejších účinků krize. Kvůli čím dál tím vyšším výdajům na marketing, na přímou reklamu, na údržbu. A samozřejmě kvůli fixním nákladům. Těm zpropadeným, ztraceným a vždycky špatně odhadnutým fixním nákladům.“

Concha se vždycky ohrazovala, ale tohle bylo jiné. Rozházela všechny dokumenty za poslední čtvrtletí po stole a podlaze kanceláře. A to mohlo u člověka tak posedlého pořádkem a kontrolou, jako byla ona, znamenat jediné: že tentokrát to bylo vážné.

„Jde to do kopru, Ano.“

Rozhodla jsem se, že budu upřímná. Byl to nejspíš můj jediný trumf. Znalý jsme se příliš dobře na to, abychom chodily kolem horké kaše.

„Nemůžeš mě vyhodit,“ řekla jsem. „Potřebuju peníze Promultas na Aleho obhajobu. Bude to velice složitý proces a já sama se do něj nemůžu ani zdaleka pustit. S pomocí budu možná mít nějakou šanci, nevím. Už víckrát jsi mi podala pomocnou ruku, Concho. V určitém smyslu jsi mi jednou zachránila život. A já ti za to z celého srdce děkuju. Ale neprosila jsem se tě o to. Udělala jsi to z vlastní iniciativy. Teď tě však o to prosím. Počkej, až skončí proces proti mému bratrovi, a pak mě vyhoď nebo dělej, co budeš chtít. Podepíšu výpověď dohodou, nebuděš mi muset platit odstupné.“

Zdálo se, že nabídka ohledně odstupného na ni trochu udělala dojem.

„Ale navíc souhlasil s honoráři a podepsal s Promultas smlouvu,“ pokračovala jsem. „Vím, že to nebude snadné, ale nakonec zaplatí.“

„O jak dlouhé době mluvíme?“ zeptala se.

„Nevím,“ řekla jsem a snažila jsem se to v duchu rychle spočítat, „o několika týdnech, možná měsících, nanejvýš o roce.“

Concha zkroutěně klesla na židli.

„Ty to nechápeš,“ pronesla velice vážně. „Zavírám krám.“

Tak tohle bylo dobré. Nešlo o mě. Šlo o propuštění a zavření se vším všudy. Tečka.

„Prvního listopadu, přesně za jedenáct dní, ani o den dřív nebo později, bude Promultas minulostí,“ pokračovala. „Tohle je neudržitelné. Jsi druhý člověk, který to ví, po Felipem. Je to promyšlené a nezvratitelné rozhodnutí.“

Felipe byl její manžel a otec jejích dcer. Advokát specializující se na daňové právo, který pracoval v mezinárodní společnosti a který mi nikdy nebyl moc sympatický. Obyčejný a staromódní muž s velkým pupkem a, jak říkala moje kamarádka a někdy i on, když se večer trochu připil, také s velkým ptákem. Dokázala jsem si představit, jak Felipe mé kamarádce zaníceně radí. Určitě jí řekl, ať zavře, že jí firma poslední dobou způsobuje jen bolesti hlavy, poradil jí, ať to bere s klidem. V posledních letech vydělala dostatek peněz, aby pěknou chvíli nemusela pracovat, aniž by to mělo vliv na její životní styl.

Situace byla mnohem horší, než jsem si představovala.

Přišla chvíle využít žolíka. Toho žolíka, o němž jsem ani já sama nevěděla, že ho mám. Ale který najednou v mé hlavě získal jasné obrysy. Do toho.

„Udělejme to,“ vyhrkla jsem.

„A co?“ zeptala se a tvářila se roztěkaně, avšak podle způsobu, jakým to řekla, přesně věděla, o čem mluvím.

„To, cos vždycky chtěla,“ odpověděla jsem. „Otevřít si advokátní kancelář. Opravdovou kancelář, která bude řešit velké případy, případy na život a na smrt. Ty a já.“

Už od vysoké se mě Concha neustále snažila přesvědčit, abychom si spolu otevřely kancelář. Na začátku jsem jejím ambicím nepřikládala žádnou váhu. Neměla bych to říkat, ale připadalo mi, že na základě talentu, přípravy a spousty dalších věcí jsem já jako advokátka mohla usilovat o mnohem víc, jak se později ukázalo. Byla jsem nejlepší ve svém ročníku, což pro nikoho nebylo překvapení. A okamžitě jsem začala pracovat pro jednu z nejlepších kanceláří ve městě. Nebudu to

protahovat, tohle období mě nezajímá, ale ve zkratce by se dalo říct, že během pár let jsem si vybírala případy, kanceláře i to, kolik a jak chci vydělávat. Byla jsem na vrcholu své profese. Pak se všechno změnilo. A rozhodla jsem se stáhnout, o soudech jsem nechtěla ani slyšet. Tehdy mě Concha zachránila. Předtím, během toho a potom se mě moje kamarádka Concha snažila přesvědčit, někdy výslovně a v mnoha dalších případech beze slov, abychom se spojily a podnikly ten krok. Proto to bylo citlivé téma, se kterým jsem si nemohla zahrávat, jak se mi líbilo. Pokud jsem to řekla, musela jsem to dodržet.

„Myslíš to vážně?“ zeptala se.

„Takhle zní dohoda,“ zaimprovizovala jsem. „Ty udržíš Promultas s aktivitou omezenou na minimum na další rok. Já budu moct využít zaměstnance a prostředky kanceláře na Aleho objahobu. Až proces skončí, zavřeš. A začneme od nuly. Ty a já. Spolu.“

Concha nepřemýšlela ani vteřinu.

„Rok je dlouhá doba,“ přemítala nahlas. „Ani o den víc. Budu muset vyhodit pár zaměstnanců, restrukturalizovat firmu, udělat nepříjemné věci. A ty si budeš muset najít čas na dohlížení nad pokutami, jedna věc je bankrot a druhá věc je bankrot na třetí.“

Podepisovala jsem svůj rozsudek. Rozhodovala jsem o své osobní a profesionální budoucnosti v zoufalé situaci na základě důvěry své kamarádky a potřeby svého bratra. Byly to dva faktory, nad nimiž by, objektivně vzato, jakýkoli *headhunter* ztropil povyk jen proto, že jsem je zvažila. Ale žádný z těch hajzlíků už mi dlouho nezavolal, takže jsem Conche stiskla ruku.

V kapse mi začal vibrovat mobil.

„Promiň,“ omluvila jsem se, „musím to vzít.“

Vytáhla jsem telefon z kapsy a podívala se na displej: „Eme.“ Hovor, na který jsem čekala celé hodiny. Chvilku jsem počkala a pak hovor přijala.

„Prosím?“

Concha mě zvědavě pozorovala. Můj výraz nejspíš prozrazoval, že mě ten hovor znervózňuje. Nějakým způsobem to bylo jako vytáhnout kostlivce ze skříně.

„Ahoj, Ano,“ ozval se na druhém konci drátu mužský hlas.

Pár vteřin jsme oba zůstali zticha. K čertu, nebudeme se zdržovat formalitami, na to jsem neměla čas.

„Poslyš, potřebuju vyšetřovatele pro jeden případ vraždy,“ vyhrkla jsem. „Máš zájem?“

„Myslel jsem, že se zabýváš pokutami,“ pronesl hlas klidně.

„Šest měsíců na plný úvazek, prodloužitelných o dalších šest,“ dodala jsem odměřeně, jako bych se snažila ho odradit od toho, aby to přijal, ačkoli ve skutečnosti jsem chtěla pravý opak. „Nástup ihned, a když říkám ihned, myslím hned teď. Platí Promultas.“

Concha se něco pokusila říct, ale udělala jsem rukou posunek.

„Přijímám,“ řekl.

„Skvěle,“ odpověděla jsem. „Potřebuju, abys začal hned dnes. Zajed' na četnickou stanici v Robredu a zjisti, jak je na tom Alejandro Tramel, ráno ho zadrželi pro vraždu, a pokud ho nepřevezli, aniž by to oznámili jeho advokátce, musí být pořád tam. Až zjistiš, jestli je v pořádku, musíš udělat tři věci: nejdřív mi to říct, promluvit si s někým, koho na stanici znáš, aby mu během těch prvních hodin pomohli, nechci, aby se sesypal, a konečně nějak zařídit, aby dostal tři nebo čtyři sta eur. Určitě tě napadne, jak to udělat. Ušetři si formality a osobně se ujisti, že ty peníze dostane. Pak se uvidíme v mé kanceláři v Promultas. Jestli se tady chceš nejdřív stavit pro peníze, recepční je bude mít v obálce na tvoje jméno.“

„Vracíme se do starých kolejí,“ pronesl.

„Nech si ty fráze a pusť se do toho,“ odsekla jsem. „Ach, ještě něco. Prosím tě, s někým si diskrétně promluv a zjisti, jestli jsou v kancelářích kasina v Robredu bezpečnostní kamery. Konkrétně by bylo skvělé zjistit, jestli jsou kamery v místnosti sousedící se soukromou pokerovou místností. Jak říkám, až se tam budeš vyptávat, snaž se nedělat moc velký rozruch.“

Eme byl nejlepší vyšetřovatel, jakého jsem znala. Starý lišák. Okamžitě všechno chápal. Viděl už všechno možné a dokonale věděl, jak dělat svoji práci.

„Jakmile skončíš, přijed' sem,“ dodala jsem. A zavěsila.

Ačkoli se mohlo zdát, že je tomu naopak, Eme patřil mezi lidi, kteří mi pořád naháněli strach.

Pohlédla jsem na hodiny na zdi. 16.48. Nastal čas, abych uvedla do chodu svůj tým nezkušených, začínajících a vyděšených advokátů.

„Promiň,“ potřásla hlavou Concha. „Promultas si právě najala vyšetřovatele?“

„Dobrého,“ ujistila jsem ji. „Říkám ti dopředu, že není levný. Vynahradím ti to, Concho, slibuju, že ti to vynahradím. Jestli ne v tomhle životě, tak v tom příštím.“

„Pokud nemáš nic proti, byla bych radši, kdyby to bylo v tomhle.“

Nevím, jestli Concha přijala moji nabídku kvůli svému dávnému snu z mládí, že si spolu otevřeme kancelář. Protože mi pořád věřila. Nebo jestli to udělala kvůli Alemu (tušila jsem, že to s tím má hodně společného). Ve skutečnosti to bylo jedno, věc se měla tak, že jsme se do toho pustily a měly jsme dvanáct měsíců. Až uplynou, jak říkal můj otec, jen ďábel ví, co nás čeká.

7

Požádala jsem Rondu, ať mě nikdo nevyrušuje, pokud to nebude nic výslovně souvisejícího s Alejandrem Tramelem.

Zbytek odpoledne jsem strávila v zasedací místnosti, kterou jsem se rozhodla proměnit v hlavní stan případu.

Ukázalo se, že mí tři pomocníci jsou výkonnější, než jsem myslela. Nejmladší z nich, Gerardo, ten v těch nápadných kravatách, kterého jsem sotva znala a kterého jsem povolala, protože pokaždé, když jsem na něj narazila v kanceláři, mě s velkým úsměvem pozdravil a zeptal se, jestli si dám kávu, byl bez přehánění ostřílený hráč pokeru (nebo to aspoň tvrdil) a nejenže dokonale znal všechny taje hry, ale znal dokonce i mého bratra. Osobně.

„Alejandro Tramel,“ vydechl, jako by mluvil o někom, koho obdivuje, „byl druhý na World Poker Tour v Barceloně v roce 2015 a třetí na European Series v Cannes roku 2016.“

To pro mě byla velká neznámá. Jak se zdálo, byly to významné pokerové turnaje a můj bratr v nich dosáhl výsledků, jaké se mohly podařit jen málokomu.

„Alejandro Tramel není pravidelný účastník turnajů, hraje hlavně *cash*,“ pokračoval Gerardo. Když viděl, jak se tváříme, odhodlal se podat nám úplnější vysvětlení. „Existují dvě varianty pokeru: turnaje a *cash*. Na turnajích, stejně jako na šachových nebo tenisových turnajích, se hraje do té doby, dokud nezbude jediný hráč; zaplatí se startovné a už se nemusejí sázet další peníze. Z velkých turnajů, jako je World Poker Tour, si hráč může odnést ohromné částky, dvě stě nebo tři sta tisíc eur nebo i víc.“

Všimla jsem si, že ve tvářích Sofie a Franciska, mých dalších dvou právníků-asistentů, se zračí úžas a závist.

„Když se ale hraje *cash*, neexistuje časový ani finanční limit,“ pokračoval Gerardo. „Všechno se odvíjí od pravidel, na nichž se dohodnou samotní hráči, a pokud se na nich nedohodnou, pak od pravidel, která určí kasino. Aby bylo jasno, hry *cash* jsou například ty, které celý život vidáme ve filmech. Můžou se při nich vyhrát závratné částky, ale samozřejmě se můžou i prohrát. Tak se taky hrají ilegální hry.“

„Promiň, že tě přerušuju, Gerardo,“ řekla jsem. „Ty ilegální hry... totiž, co to je ilegální hra?“

„Jakákoli hra, která se hraje mimo kasino, což jsou jediná místa, která mají pokerovou licenci,“ odpověděl rychle. „Pokud je mi známo, Alejandro se pár takových účastnil. Slavné hry u Argentince. Hry u Učiněného pokladu. Já jsem se tam párkrát objevil, hraje se o velké částky, a jen aby tě pustili dál, musíš předem zaplatit spoustu peněz, které já se svým skromným platem pochopitelně nemám. Jestli chceš, můžu zavolat na pár míst, promluvit si s některými lidmi a zjistit, jak často a s jakými částkami se Alejandro Tramel těch her účastnil. Hra je ve skutečnosti malý a mnohostěnný svět.“

„A jak vidím, ty jsi v tom malém světě jako ryba ve vodě,“ usmála jsem se.

„No... já ne... totiž, je to záliba...“ obhajoval se neohrabaně.

„Obvolej ty lidi,“ řekla jsem. „A někdy večer musíš uspořádat hru tady v kanceláři, abys nás ostatní naučil hrát, může se nám to hodit.“

Gerardo si vyměnil pohled s Franciskem a přikývl.

Z toho pohledu mi bylo jasné, že to nebude poprvé, co se v Promultas bude hrát. Rozhodla jsem se to nijak nekomentovat. Pokud jde o mě, bylo mi úplně jedno, co tihle zelenáči dělají ve svém volném čase.

Po několika dalších základních vysvětleních ohledně pokeru a jeho různých variant jsme přešli k informacím, které jsme měli o Bernardu Menéndezi Ponsovi, oběti. Mládež udělala domácí úkoly.

Ponsovi bylo čtyřicet devět let, byl ženatý a měl čtrnáctiletou dceru. Pocházel z Burgosu a vystudoval podnikání na Universidad Icade de Navarra. Žák jezuitů. Pracoval v různých společnostech se zaměřením na volnočasové aktivity a poté se stal generálním ředitelem hotelového komplexu Stella Maris Ciudad Vacaciones v Castellónu, kde působil čtyři roky. Odtamtud přešel rovnou na pozici zástupce ředitele kasina v Creonte v Málaze, kde si podle všeho vybudoval významnou reputaci v herním průmyslu. O dva roky později se stal ředitelem,

v roce 2012 byl zvolen předsedou Španělské asociace herních kasin a tuto funkci zastával dosud. V roce 2013 dostal nabídku přestěhovat se do Madridu, aby znovuoživil korunovační klenot: kasino Gran Castilla.

Podle všeho měl pověst puntičkáře a člověka, který směřuje pracovní a soukromý život a přátelí se jak se zaměstnanci (k datu vraždy jich bylo sedm set devadesát dva), tak se stálými zákazníky (v posledním roce kasino navštívilo pět set dvacet osm tisíc osob). Během jeho funkčního období společnost sáhla k významnému propouštění a také provedla velkou rekonstrukci svých prostor. Oběma kroky si vysloužila řadu kritiky ze strany odborů i v některých veřejných médiích, která ji obviňovala z obcházení pravidel. Ve skutečnosti došlo k několika veřejným střetům s výborem společnosti.

Další z jeho vlajkových lodí, a také bitevních polí, byl právě poker. Bývalý tým vedení měl za to, že to je nezbytná, ale protivná hra, která zabírá příliš prostoru a přináší malé zisky. Za posledních pět let mu připadlo pouhých sedm procent z celkových příjmů ve srovnání s padesáti dvěma procenty, která vydělala ruleta, nebo s dvaceti třemi, jež přinesl black jack. Pons byl ale přesvědčený zastánce pokeru. Z různých důvodů si myslel, že to je hra budoucnosti, mimo jiné proto, že to je mnohem víc než jen pouhá hazardní hra, což přitahovalo stále více klientů, zejména mladých. Další důvod byl ten, že to je jediná hra v kasinu, v níž hráči nesoupeří s bankéřem, ale jedni proti druhým a kasino inkasuje pouze určité procento ze zisku. Tato skutečnost podle jeho názoru znamenala, že podvědomí klientů je přivádí k myšlence, že mají více nadějí na výhru. A mezi hráči mladšími třiceti pěti let to navíc byla hra par excellence. Pons opakoval komukoli, kdo ho chtěl poslouchat, že to je hra budoucnosti. Z toho vyplývala jeho podpora velké pokerové herny, jedné z největších a nejlépe vybavených v Evropě. A z toho vyplývala také jeho snaha pořádat velké akce (turnaje), které by přilákaly hráče nejen ze Španělska, ale z celého světa a rovněž televizi, tisk a ostatní média. Z Ponse se nakonec stal mluvčí pokeru proti staré gardě, která obhajovala podstatu klasických her a etikety v odívání. Pons byl ve skutečnosti první, kdo porušil požadavek, aby hráči, kteří chtějí vstoupit do místností kasina Gran Castilla, měli na sobě sako a uzavřené boty.

Všechny tyto údaje byly na internetu a měl k nim přístup kdokoli, kdo byl trochu zvědavý a věděl, kde hledat. K mému překvapení Sofia podnikla ještě další krok.

„Mluvila jsem s jedním kamarádem, který pracuje jako zástupce inspektora odboru pro dozor nad hazardními hrami autonomního společenství Madrid a který dohlíží na plnění místních norem v kasínech a jiných hernách,“ řekla. „Stručně řečeno, dozvěděla jsem se, že Pons je oblíbencem a chráněncem starého Čingischána, jak se říká Emilianu Santonjovi, majiteli kasina v Robredu. Taky mi řekl, že se proslýchalo, že dojde k novému propouštění, s nímž Pons kategoricky nesouhlasil, a dokonce vyhrožoval, že pokud k němu dojde, odstoupí z funkce. A konečně mi kamarád, který mě požádal o zachování anonymity, řekl, že jediná Ponsova slabost, alespoň podle toho, co zaslechl, jsou Asiatky. Je blázen do holek z Dálného východu a často bývá vidět v doprovodu Japonek, Číňanek, Korejek nebo Vietnamek, většinou za peníze. Nevím, jestli to k něčemu bude, ale tak mi to řekl.“

Sofia mě rozhodně překvapila. Ukázalo se, že ta zdvořilá a poslušná blondýnka, kterou jsem znala jako někoho, kdo zakládá dopravní spisy a kopíruje, je také iniciativní a dokáže předvídat mé požadavky, jak by to měla dělat dobrá advokátka.

„Navíc jsem se ho zeptala na bezpečnostní kamery v kasinu, které můžou být v podobných případech zásadní,“ pokračovala, čímž upoutala veškerou mou pozornost. „Vzpomínám si, že když jsem tam dvakrát byla, viděla jsem kamery všude. Kamarád mi potvrdil, že ve všech hernách jsou kamery, které se zaměřují na stoly. Zdá se, že v podstatě pokrývají celý obvod místností. Je tam ale několik mrtvých bodů a míst, kde jim zákon o ochraně soukromí osob zakazuje natáčet, například toalety. To je všechno, co mi o kamerách řekl. Jestli chceš, můžu se ho zeptat ještě jednou.“

Sofia si všimla, že mě tenhle bod náramně zajímá. Pomyslela jsem si, že počkám na Emeho, tak jako tak se brzo dozvíme, jestli byla vražda natočena.

„Dobrá práce, Sofie,“ pochválila jsem ji. „Kdyby měla tahle firma vítr v plachtách a já přijímala rozhodnutí, hned teď bych z tebe udělala partnerku a zvedla bych ti plat. Firmě se ale bohužel daří průměrně a já v otázkách zaměstnanců nerozhoduju. Nicméně informace, kterou nám poskytl tvůj kamarád nebo tvůj expřítel, nebo ať je to kdo chce, je opravdu cenná, takže s ním nepřerušuj kontakt. Jsem si jistá, že později se nám bude hodit, určitým způsobem se může stát naším osobním Hlubokým hrdlem.“

Všichni tři se na mě nechápavě podívali.

„Hluboké hrdlo, však víte, Woodward a Bernstein, aféra Watergate,“ pokusila jsem se vysvětlit. „To je fuk, zapomeňte na to.“

Není nic ubožejšího než čtyřicátnice, která se snaží poučit dvacát-níky, co se na vás dívají, jako kdybyste právě přijeli ze čtvrtohor.

„Předpokládám, že už to víte, ale jen tak pro jistotu: Alejandro Tramel je můj bratr,“ oznámila jsem. „Což není nutně ani dobré, ani špatné. Budu ho obhajovat jako jeho advokátka, ne jako jeho sestra. Chci, aby vám tohle bylo hned od začátku jasné. Můj osobní vztah s ním se případu netýká, ujišťuju vás, že z mojí strany tomu tak bude. A prosím vás, aby tomu tak bylo i z té vaší.“

Všichni tři přikývli. Co jiného mohli dělat.

Řekla jsem jim pravdu: za těch posledních pět let jsem se svým bratrem neměla žádný kontakt, takže jsem o jeho životě nevěděla vůbec nic. Gerardo toho o něm věděl víc než já sama. Budeme muset do hloubky prozkoumat Aleho život a byla jsem si jistá, že toho najdeme spoustu, co bude proti nám. Doufala jsem jen ve dvě věci. První z nich byla strašně důležitá, totiž mít o našem obhajovaném stejně (nebo víc) informací než soudce a policie. Zadruhé, pokud budeme mít štěstí, možná je v jeho životě něco, co by nám mohlo pomoci. Podle toho, co jsem věděla, můj bratr nebyl nikdy násilník, a pokud budeme schopni v tomhle ohledu prokázat čisté konto, uděláme malý velký krok ke svému cíli.

Udělala jsem si pauzu, abych mohla přijmout hovor od svého zbrusu nového vyšetřovatele.

Řekl mi, že stojí před četnickou stanicí v Robredu. Na jedenáctou hodinu následujícího dne bylo stanoveno první setkání soudce s obviněným, dvacet čtyři hodin po jeho zadržení. Na vyšetřovacím soudě v Colladu Villalba. Brzo obdržím oficiální oznámení, ale chtěl mi to říct, jakmile se o tom dozvěděl. Také mi sdělil, že už se postaral o peníze, četníci nedělali velké problémy.

Potom mi pověděl o té záležitosti s nahrávkami. A začal se rýsovat ten nejhorší možný scénář.

„Potvrdil mi to naprosto důvěryhodný zdroj, v každické místnosti kasina je bezpečnostní kamera,“ vykládal Eme. „V hernách, v restauracích, na recepci, na chodbách... a v kancelářích. Všude, až na záchody.“

Dál nebylo co říct. A tak jsem se svým obvyklým nedostatkem diplomacie zavěsila.

Na vteřinu jsem se zamyslela. S pohledem upřeným na podlahu jsem se snažila zpracovat to, co jsem se dozvěděla od vyšetřovatele. Zadávala jsem se na svoje boty. Byly to baleríny Clarks, které jsem si objednala ve slevě v katalogu jednoho obchodního domu. O boty se nijak nezajímám, ani o žádný jiný oděv. Ale z nějakého důvodu ve mně v tu chvíli ty baleríny vyvolaly něco podobného mírné depresi. Byly hnusné. A ještě hůř, až do té chvíle jsem si toho nevšimla.

Francisco si odkašlal.

„Jsi v pořádku, Ano?“

„Naprosto,“ odpověděla jsem.

Potom se přihlásil Gerardo.

„Promiň,“ omlouval se, „my máme pro ten případ vyšetřovatele? Opravdového?“

Pohlédla jsem na ně a došlo mi, co se děje. Musím se vzchopit, udělat vsuvku a mluvit na ty tři pomalu. Upozornit je, o co tady doopravdy jde.

Pozorovala jsem je, celé odpoledne se mnou drželi krok, aniž by vůbec věděli, do čeho se pouštějí. Samozřejmě nevěděli ani to, že chvíli předtím se skoro ocitli bez práce a že jsem jim zajistila odklad o několik měsíců, a nádvakem emocemi nabitý případ vraždy. Chtěla jsem jim říct i o těch nahrávkách, jedna věc byla obhajovat domnělého nevinného, a jiná byla obhajovat někoho, kdo je na existujícím záznamu zachycený, jak páchá trestný čin. Jakkoli jsem si dokola omílala opak, tohle bylo příliš i na mě. Na kratičký okamžik jsem zahlédla přelud, v němž se mně a mému týmu podařilo najít právní skulinu, díky níž byly nahrávky zamítnuty jakožto důkazy obžaloby, možná kvůli formálnímu pochybení. Jakému? Znovu stejná odpověď: ani tušení.

Znovu jsem soustředila pozornost na ty tři slibné právníky, které jsem měla před sebou. Byli mladí a lační. To bude hrát v můj prospěch. Ale byli nezkušení a nikdy si nemuseli poradit s opravdovým případem, a už vůbec ne s případem vraždy. To bude očividně stát proti mně; počítala jsem s tím. A když problémy předvídáte, ušetřite si bolesti hlavy.

Tak jako tak jsem jim musela vysvětlit, co od nich očekávám. Co budou muset v nadcházejících týdnech dělat. Nevydělají si peníze navíc. Nedostanou žádnou medaili. Ale na chvíli budou moct zapomenout na pokuty. Doufala jsem, že to bude dostatečná odměna.

Pokud tomu tak nebude, pořád jim můžu pohrozit. Myslím, že jsem to ještě nezmínila, ale vyhrožování mi jde fantasticky. Přesně tak: přesvědčivě vyhrožovat je další z mých specialit.

Překvapení toho dne ještě neskončila. Dveře zasedací místnosti se otevřely a v nich se objevila Ronda s úsměvem od ucha k uchu.

„Promiň, přišla za tebou nějaká holka,“ oznámila mi a přečetla žlutý lepicí poznámkový papírek, který držela v ruce. „Helena Kowalczyková.“

To příjmení mi bylo povědomé, ráno jsem je četla v policejní zprávě.

„Svěřila se ti ta Helena Kowalczyková, co chce, jestli to není tajné?“ zeptala jsem se.

Ronda pokrčila rameny, jako by se jí to netýkalo.

„Tvrdí, že je manželka Alejandra Tramela,“ odpověděla sekretářka.

„Má s sebou strašně roztomilého dvouletého chlapečka.“

8

Heleně Kowalczykové bylo dvacet dva let a musela bych být slepá, abych neuznala, že to je nádherná dívka. Blondatá, elegantní (měla na sobě džíny a bílé tričko, ale seděly jí tak osobitě, že vypadala, jako by se právě chystala vystoupit na přehlídce předních návrhářů), s plnými rty, velkýma očima, nekonečnými řasami a samozřejmě štíhlá.

Přijala jsem ji ve své kanceláři. Mezi námi stál můj široký mahagónový stůl přetékájící papíry.

Helena pořád dokola opakovala slova „díky“ a „promiň“.

„Díky za přijetí,“ řekla se silným polským přízvukem. „Já nemohla oznámit moji návštěvu, měla moc starostí, promiň.“

Vedle ní stál dvouletý blondatý chlapec a držel se její nohy.

Nemohla jsem na to přestat myslet: možná že ten prcek je můj synovec. Pokud tomu tak bylo, můj bratr se musel cítit dost ublíženě, když mi po jeho narození nezavolal. Ptala jsem se sama sebe, o co dalšího jsem za ty poslední roky asi přišla. Předpokládám, že jsem si to zasloužila, při posledních příležitostech, kdy jsem se s Alem viděla, jsem se k němu chovala dost nepříjemně a despoticky.

Má dobrá kamarádka Concha, která mě tak dobře znala, na mě řadu let marně naléhala, ať si nekladu za vinu všechno, co se mi dělo mimovolně. Stejně jako v dalších ohledech i v tomto bodě Concha neuspěla, ale aspoň dosáhla toho, že když jsem si něco kladla za vinu, dělala jsem to vědomě.

„Heleno, promiň, že přecházím rovnou k věci, ale mám toho hodně na práci,“ řekla jsem. „Jsi zákonná manželka Alejandra Tramela?“

Dívka vytáhla z kabelky rodinnou knížku a položila ji na stůl. Vzala jsem si ji, ne proto, že bych pochybovala o její pravosti, ale protože jsem pocítovala skutečnou zvědavost a chtěla jsem vidět doklad, v němž stálo, že je můj bratr ženatý. Také protože jsem si chtěla ověřit datum.

Otevřela jsem knížku a tam to stálo: Helena Kowalczyková a Alejandro Tramel, manželé a rodiče jednoho syna, Martína Tramela. Ke sňatku došlo přesně před třemi lety, na soudě první instance v Robredu. A Martín se narodil o sedm měsíců později v nemocnici La Paz. Buď se narodil v sedmém měsíci, nebo se můj bratr oženil, jak se říká, protože musel.

Pohlédla jsem na chlapce, ucítil na sobě můj pohled, sklopil zrak a chytil se své matky ještě pevněji. Zdálo se mi, že v tom gestu poznávám stydlivost, která byla pro Aleho typická po celé jeho dětství a velkou část dospívání. Možná to byl jen můj pocit, ale malý Martín jako by mému bratrovi z oka vypadl.

Potom mi Helena stručně převyprávěla svůj příběh s Alejandrem. Poznali se v kasinu, pochopitelně. Její bratr tam pracoval jako krupiéř. Jméno Kowalczyk se několikrát objevilo v předběžné zprávě, kterou mi ukázal Moncada. Povzbudilo mě, že hned přiznala spojitost. Zdálo se, že všechno zůstává v rodině.

„Já nejdřív s Alejandrem nic nechtěla,“ vysvětlovala Polka. „Můj bratr varoval, aby já nestýkala s hráči, oni mít špatný vliv.“

„Dobrá rada,“ zašeptala jsem.

„Ale Alejandro být jiný,“ pokračovala, a když mluvila o mém bratrovi, rozzářily se jí oči. „On nebýt jako ostatní, on být dobrý člověk a chovat ke mně moc dobře... a navíc moc hezký.“

Neodolatelná kombinace: galantní fešák.

„Já pracovala v klubu o víkendech a on vždycky tam chodil,“ dodala Helena.

„V klubu?“ zeptala jsem se.

„Disko klub Šílený kloboučník,“ odpověděla, ačkoli ve skutečnosti řekla spíš „klobučník“. „Já tancovala a nalívala.“

Pro lásku boží, Ale, co sis myslel. O dvacet let mladší holka, a navíc tanečnice v klubu! Fajn, já vím, ale já jsem se za své holobrádky nedávávala, pokud je mi známo.

„Jednou on hodně vyhrál, vyzvedl mě u východu z klubu,“ pokračovala Helena, „a my vyšli na ven a já skončila doma u Alejandra a nikdy víc nešla do práce, on přesvědčil mě, Alejandro na mě strašně hodný.“

Začínala jsem ztrácet trpělivost. Jakmile jsem překonala počáteční překvapení, znovu se mi v hlavě objevil stín předvolání k soudu na následující den.

„Co chceš, Heleno?“ zeptala jsem se.

„Alejandro nemocný,“ vypadlo z ní znenadání.

Pokud na mě teď přijde s tím, že Alejandro má rakovinu nebo někte-
rou z těch nevyhlášených nemocí, slibuju, že popadnu láhev whisky
Buchanan's, kterou jsem měla schovanou ve skříňce v kanceláři, a vy-
piju ji na ex. Dobrý nápad, možná to udělám, i když mi nic podobného
neřekne. Nejlepší bude, když ten chlapec co nejdřív pozná, co může
od své tety Any čekat.

Po přesvědčivě dramatické pauze Helena řekla:

„Nemocný hraním.“

„Aha,“ zvolala jsem skoro s úlevou.

„On hrát každý den,“ vyprávěla Polka. „Poker, ruletu, bakarát. On
říkat, že to jeho povolání, ale to lež. Ne povolání. Nemoc.“

Myslím, že to můj bratr přepískl, že hrál přes míru. Stejně jako to
udělal během svého života s dalšími věcmi.

„Dobře, Heleno,“ tišila jsem ji, „možná že máš pravdu a má vážný
problém s hraním, ale teď je Ale obviněný z vraždy. To je naléhavější.“

„Já vím,“ posmutněla.

A potom řekla to poslední, co jsem mohla čekat.

„Můj manžel zabil Menéndez Ponse. Ten hajzl zasloužil zemřít.“

Do prdele.

Budu muset s od pohledu milou Helenou do hloubky pracovat, než
ji budu moct vystrčit na stupínek, aby vypovídala, jestli to tedy udělám.
Nemluvě o tom, že já jsem teď věděla, že si myslí, že Alejandro je vinen,
což oslabovalo mé postavení advokátky, a navíc mě to nutilo zamlčet
jednu zásadní informaci, až budu mluvit s policií nebo se soudcem.
Nevyvíjelo se to dobře.

„Ty pomoci Alejandrovi, prosím,“ naléhala Helena.

„Jo, jasně, já pomoci,“ zavrčela jsem, „ale až tě bude vyslýchat policie,
tohle nemůžeš říct, Heleno. Příbízní obviněného jsou naštěstí
zproštěni povinnosti vypovídat. Rozumíš?“

Přikývla. Zdálo se, že jí zčervenaly oči. Naštěstí se jí podařilo slzy
zadržet.

Zavibroval mi mobil. Na displeji se znovu objevilo jméno mého
vyšetřovatele: „Eme.“

Bez váhání jsem hovor přijala.

„Povídej,“ vyzvala jsem ho.

„Nemám dobré zprávy,“ varoval mě.

„Nevím proč, ale nepřekvapuje mě to,“ odvětila jsem.

Zatímco jsem telefonovala, viděla jsem, že Helena zvedá chlapce a posazuje si ho na klín. Dítě natáhlo ruku a jemně se dotklo matčiných dlouhých vlasů. Snad, a říkám jen snad, pokud dva nešťastníci jako můj bratr a ta dívka mohli přivést na svět něco tak křehkého, jako je tohle dítě, pořád zbývala nějaká naděje. Čas od času mě přepadnou tyhle záchvaty víry v lidské bytosti. Trvají krátce. Během mé konverzace dívka také vytáhla mobilní telefon a pohlédla na něj, jako by doufala, že se něco stane.

„Jsem v kasinu Gran Castilla,“ informoval mě Eme. „Mluvil jsem s pár lidmi. Ve zkratce: Alejandro Tramel dluží vysokou částku, kterou mu v posledních dvou letech kasino dopředu vyplácelo, aby mohl hrát.“

„Kolik dluží?“ zeptala jsem se.

„K dnešnímu dni dluh činí osm set šestnáct tisíc eur,“ odpověděl Eme a snažil se svým tónem nezdůraznit tu už tak přemrštěnou sumu.

Pokusila jsem se tu informaci strávit.

„Dlužní úpisy podepsal přímo Menéndez Pons a majitel kasina Emiliano Santonja,“ dodal Eme.

„Chápu.“

Můj bratr zabil člověka, kterému dlužil nemístnou částku. A vražda byla zaznamenána bezpečnostní kamerou.

Kdybych byla soudce, pomyslela jsem si, vyřešila bych to za necelý den.

Ale já jsem soudce nebyla. Byla jsem advokátka, která měla obhajovat někoho, kdo měl nejspíš strávit zbytek života na mizině. A kdo byl vinen z vraždy, jak podle všeho vědí všichni, včetně jeho krásné a milující ženy.

„Ještě něco?“ zeptala jsem se Emeho.

„Dělám na tom,“ odpověděl.

Zavěsila jsem.

Znovu jsem zaměřila pozornost na svoji švagrovou a synovce.

„Je velice pravděpodobné, že hned zítra Alejandro nastoupí do vězení,“ sdělila jsem jí. „Bude potřebovat velkou pomoc, Heleno. Je důležité, abys byla v pořádku. Nesmíš se nechat zdeptat. Jsem si jistá,

že jsi silná žena, když jsi toho tolik prožila. A taky jsem si jistá, že tohle zvládneš.“

„Já zvládnou tohle,“ odpověděla, jako kdyby to byla nějaká mantra, a schovala mobil.

„Taky je důležité, abys až se tě budou četníci nebo policie vyptávat, řekla, že Alejandro je nevinný,“ pokračovala jsem. „Musíš vypadat přesvědčeně, že tvůj manžel je nevinný, ať ti říkají, co říkají, a ať uvidíš, co uvidíš.“

„Co já uvidím?“ zeptala se Helena se zájmem.

Nepřipadalo mi to jako vhodný okamžik, abych jí řekla o možném záznamu bezpečnostní kamery. Takže jsem pokrčila rameny a rozhodla jsem se schůzku ukončit.

„Teď mám hodně práce,“ prohlásila jsem, „zítra ráno se s Alejandro sejde soudce. Pokusím se, aby ho podmíněčně propustili, ale je to skoro nemožné. O všem tě budu informovat. Bude lepší, když na soud nepůjdeš, malého tam nepustí. A nemyslím, že by pohled na blondatou kočku, která čeká, aby mohla utěšit obviněného z vraždy, obměkčil soudcovo srdce, jestli mi rozumíš.“

„Já rozumím,“ odpověděla stroze.

Vyšly jsme z kanceláře. Doprovodila jsem Helenu ke dveřím.

„Alejandro často mluvit o sestře,“ prohodila, když jsme procházely kolem recepcie. „On má tebe hodně rád.“

Postřehla jsem Rondin pohled, tvářila se, že něco píše na počítači, ale pochopitelně si nenechala nic ujít.

„Já hodně stydím,“ pronesla okamžik nato Polka.

Hned jsem věděla, že to přijde. Přesto jsem nemohla udělat nic, abych se tomu vyhnula.

„Alejandro říkat, že ty půjčit mně peníze pro malého,“ vyhrkla Helena. „Nemít nic. Promiň.“

„Jasně, já půjčit peníze pro malého,“ zopakovala jsem a otočila jsem se k Rondě, která si to určitě vychutnávala, teď měla několik dní o čem drbat v kanceláři: necitlivá, chladná a sarkastická Ana Tramelová, která válkuje správní řízení, půjčuje peníze ubohé Polce, aby se ona a její dvouletý syn mohli najít.

Požádala jsem sekretářku, ať vezme peníze z finančních rezerv a dá Heleně pět set eur.

„Co mám napsat na stvrzenku?“

„Napiš, co tě kurva napadne,“ odsekla jsem a pak jsem si všimla, že malý Martín mě vyděšeně sleduje. Zaraženě jsem dodala: „Heleno, nech mi prosím veškeré své údaje. Ozvu se ti.“

Aniž bych jí dala čas na odpověď, otočila jsem se a znovu jsem se vydala do zasedací místnosti.

Vešla jsem a zabouchla dveře.

9

Pihovatá dívka vystoupala první schůdky skluzavky. Zastavila se a podívala se nahoru. Holčičce mohly být tak čtyři roky. Na tváři se jí objevil pochybovačný výraz. Přesto vylezla o další stupínek výš. Nahoře na skluzavce jí velice snědý chlapec s hustými kadeřemi ukazoval, ať pokračuje ve stoupaní. Nevypadalo to, že si je dívka příliš jistá. Podívala se dolů, jako kdyby odhadovala vzdálenost k zemi, už to je značná výška, běželo jí nejspíš hlavou, a jestli bude pokračovat v cestě nahoru, ta výška se ještě zvětší. Pomyslela jsem si, že to je možná poprvé, co ta dívka leze nahoru po skluzavce. Také jsem si pomyslela, že pokračovat výš po těch schůdkách možná není dobrý nápad.

„Myslel jsem, že soudce na nikoho nečeká,“ ozval se hlas za mými zády.

Otočila jsem se a spatřila Gerarda s oranžovozelenou kravatou a vedle něj své další dvě pomocnice. Všichni tři vypadali přesně jako to, co také byli: tři zelenáči na soudě. Neobtěžovala jsem se s odpovědí.

Soudce seděl za stolem dva metry před námi. Listoval nějakými papíry. Byl to drobný chlápek, téměř bez vlasů a se staromódními brýlíčkami, přestože tohle poslední hodnocení nesmí být bráno v úvahu vzhledem k tomu, že pochází od někoho, kdo si oblečení kupuje po internetu.

Pokud někdo nikdy nebyl na vyšetřovacím soudě, řeknu to stručně: je to jedno z těch nejméně okouzlujících míst, kam se člověk může dostat. Je to něco jako kombinace čekárny na poliklinice a poválečného pánského holičství. Stoly podobající se recyklovaným školním lavicím z druhé ruky, bělavé světlo zářivek, holé zdi vymalované plastickou lososovou barvou, horizontální žaluzie, naprosto všechno vypadá, jako by to bylo vybráno s jedním jediným cílem: každému zmatenému návštěvníkovi dát jasně najevo, že tady se nebude dít nic zajímavého, že

jestli očekává představení ve stylu amerických soudů, může rovnou vypadnout.

Jediné, co se tam mělo odehrávat, byla naopak spousta účelného tlachání, ještě nudnějšího než dekorace, které mu dělaly kulisu. To všechno mě přivedlo k hluboké úvaze: to, co je v jádru nejdůležitější, je určité forma. Nebo řečeno jinými slovy: pokud jste duše citlivá na estetiku a krásu, nestudujte v téhle zemi práva. Hodiny, které místnosti dominovaly, ukazovaly čtvrt na dvanáct. Můj pomocník, který seděl za mnou, nebyl nikdy předtím na soudě kvůli vraždě, ale oprávněně pociťoval znepokojení, jež ho dovedlo k tomu komentáři: nebylo normální, aby soudce musel na obviněného čekat víc než patnáct minut, zejména pokud byl obviněný již dříve zatčen a měla ho přivést policie nebo četníci; musel být v budově s více než dostatečným předstihem.

Na předvolání jsme se připravovali celou noc. A byli jsme připraveni celkem dobře. Aspoň tak dobře, jak jsme mohli být s ohledem na to, že náš klient neměl absolutně žádnou možnost vyhnout se vyšetřovací vazbě. Chystala jsem se odvolat na to, že nemá žádné záznamy v trestním rejstříku, na jeho spolupracující povahu; apelovat na lidskost soudce, aby nezavíral do vězení člověka, který ještě nebyl odsouzen a pro něhož by prodloužené (a zbytečné a snad i nespravedlivé) uvěznění mohlo znamenat vážné psychické následky, nemluvě o jeho rodině, chudák jeho žena bez práce a malý syn ho potřebují; odvolat se na to, že pro Madridskou autonomní oblast existují méně nákladná opatření než vězení, jako je týdenní, či dokonce denní dostavování se k soudu, a samozřejmě bych se široce zmínila o nulové možnosti, že Alejandro Tramel uteče, pokud během procesu zůstane na svobodě, ze tří důvodů: protože je to příkladný občan, který si přeje spolupracovat se spravedlností, aby očistil své jméno od toho hrozného poskvrnění, které tohle potupné obvinění představovalo, protože bez své rodiny nikam neodjede, a především: protože ten ubožák nemá kam jít, nemá ani euro, ani nikoho, kdo by mu ho mohl půjčit.

Sofia navíc našla něco, co by nám snad mohlo pomoci. Nedostatek v zákoně o ochraně práva na dobrou pověst, na osobní soukromí a na vlastní identitu. Stručně řečeno, záznamy bez výslovného vědomí všech stran, že jsou natáčeny na soukromém místě, jako je kancelář (na rozdíl od veřejných míst, jako například herny nebo restaurace), by znamenaly porušení zmíněného zákona. Chtěla jsem se odvolat

na to, že obviněný nevěděl, že ho natáčejí, což by dokázala skutečnost, že kdyby to věděl, evidentně by Menéndeze Ponse neuhodil do hlavy, a chystala jsem se uvést, že z toho důvodu je ten záznam nelegální a nemůže být přijat jako důkaz pro soudní řízení ani pro předběžné jednání.

To všechno jsem měla v úmyslu přednést pokorně, ale přesvědčivě a neochvějně.

Věděla jsem, že mi to skoro k ničemu nebude.

V případě, že soudce neviděl domnělý záznam z kanceláře, s nejvyšší pravděpodobností k tomu mělo dojít během jednání navzdory tomu, že jsem zamýšlela pořád dokola se odvolávat a protestovat. Velice jsem se obávala, že všichni v sále budeme za chvíli nahrávku sledovat.

Nejsem citlivá duše, ale nevím, jestli jsem byla připravená na to, že uvidím svého bratra, jak někomu rozbíjí hlavu. Modlila jsem se, ať se něco stane, aby záznam někdo vymazal, aby ho milí zlatí četníci někde založili, aby soudce nahrávku nepovolil během líčení, dokud soudní znalec nepotvrdí její pravost. Co já vím.

Možná by se mohl stát zázrak. Možná bych mohla dosáhnout propuštění na kauci. I přesto jsem moc dobře věděla, že by to byla tak vysoká, tak nepřiměřená kauce, že by ji můj bratr ani zdaleka nemohl zaplatit.

Ručička hodin se dál pohybovala kupředu. A po obviněném nebylo ani stopy.

Uvelebila jsem se na svém místě a znovu jsem se podívala přes žaluzii, která byla napravo ode mě. Znovu jsem viděla dětské hřiště, které se nacházelo o pár metrů dál. Znovu jsem zaměřila pozornost na skluzavku. Nahoře pořád stál s rukama v bok ten kudrnatý chlapec. Ale po holčičce nebylo ani vidu. Možná se otočila čelem vzad. Nebo možná vylezla po schodech a lehkomyšlně se svezla po skluzavce, ačkoli si myslím, že by to nestihla. Tělem mi projelo zlé tušení. Co když do ní ten kluk strčil? Co když ji ten malý darebák uhodil? Co když do ní kopl a ona spadla na záda? Vylekala jsem se, stoupla jsem si a přiblížila se k oknu, abych na hřiště lépe viděla. Nic. Po pihovaté holčičce nebylo nikde ani stopy. Hustý živý plot mi nedovoľoval, abych ze svého místa viděla velkou část pískoviště dole. Znovu jsem se podívala na chlapce na skluzavce. Proč se smál? Musela jsem něco udělat. Musela jsem to

někomu oznámit, aby tam zašel a ujistil se, že holčička právě v tu chvíli neleží v slzách, nebo ještě hůř v kaluži krve pod živým plotem, zatímco kudrnatý kluk se směje, hrdý na svůj hrůzný kousek. Přisahám, že jsem se už už chystala požádat jednoho ze svých asistentů, ať okamžitě zajde na hřiště a vyřeší to. Ale nemohla jsem. Nestihla jsem to.

Dveře soudní síně se s nepříjemně hlasitým zvukem naráz otevřely.

Vešel jimi poručík Moncada, za nímž kráčel další policista. Vážně došel až k soudci. A naklonil se k němu. Pošeptal mu něco do ucha. Soudce Moncadu pozorně poslouchal a nehnul ani brvou.

Poručík mluvil pěknou chvíli. Ze svého místa jsem nic neslyšela. Všichni tři zelenáci se na mě podívali.

Začal mi vibrovat mobil. Na displeji se objevilo jméno „Eme“.

Moncada od soudce o pár metrů odstoupil a vyhledal mě pohledem. Udělal drobný, téměř nezatelný posunek, který jsem si nedokázala nijak vyložit.

Soudce si sundal brýle. Také na mě pohlédl.

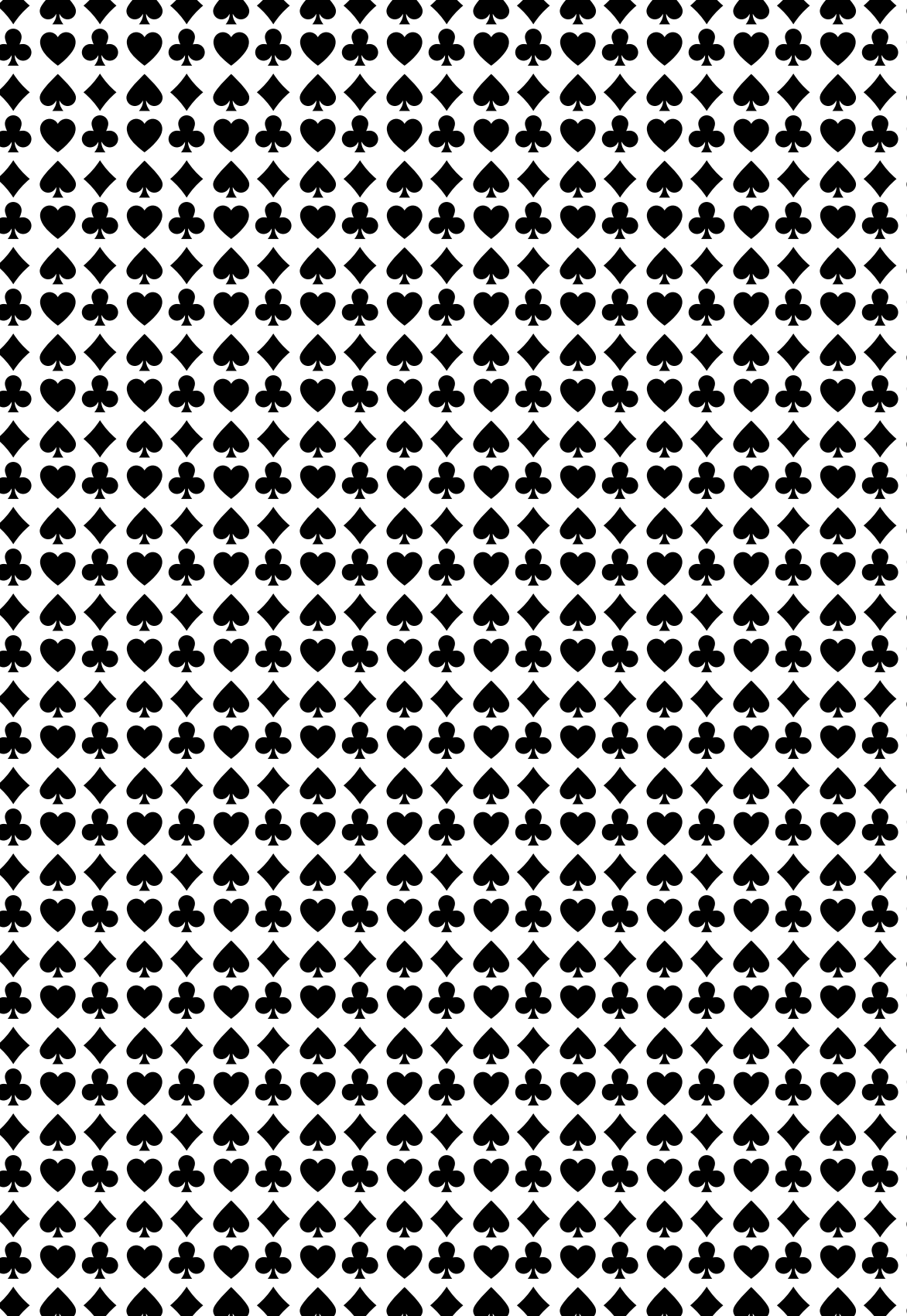
„Paní Tramelová,“ oslovil mě. „Právě jsem dostal zprávu, že váš obhajovaný, pan Alejandro Tramel, byl nalezen mrtvý ve své cele na četnické stanici v Robredu. Oběšený. Vše nasvědčuje tomu, že se jedná o sebevraždu.“

Zjistila jsem, že se mi zničehonic nedostává vzduchu.

Vím, že někteří z přítomných něco dalšího udělali a řekli. Vím, že mě někdo chytil za paži. Vím, že jsem sotva měla sílu se otočit. Přes škvíru v žaluzii jsem to viděla. Bylo to to poslední, co jsem zahlédla. Skluzavka teď byla úplně prázdná. Po pihovaté holčičce ani stopy. Ani vidu po tmavovlasém kudrnatém chlapci.

Potom nic.

Jen ticho.

2.
ČÁST
RUCE

10

Po bratrově smrti jsem si třicet dva dní myla ruce dehtovým mýdlem. U sebe v koupelně. Určitě jsem za tu dobu provedla i nějakou jinou důležitou činnost, mám zpřetrhané vzpomínky.

Ráno třicátého třetího dne p. A. (po Alejandrovi) jsem vstala z postele, odšourala jsem se potměnou chodbou a znovu jsem vešla do koupelny.

Otevřela jsem bílou skříňku za dveřmi. Kupily se tam desítky malých balíčků, náhodně jsem jeden z nich vzala a strhla jsem z něj papírový obal. Než jsem ho vyhodila do koše, zopakovala jsem rituál posledních dní a zběžně jsem si přečetla nápis „Přírodní dehet, čajovníkový olej, měsíček, jojoba, ricinový olej, mrkev, eukalyptus, citron a léčebné zvláčňující látky“. Znovu jsem ho přečetla. Nahlas. Jako modlitbičku. Potom jsem ho pomalu zmačkala v dlani a vyhodila. Nechala jsem jen tak puštěnou vodu a drhla jsem se tou kostkou mýdla, jako bych si nikdy předtím nemyla ruce, jako bych v té činnosti mohla najít smysl toho, co se děje okolo mě, jako by se mi přímo před nosem nehroutil život právě v tom daném okamžiku. Pocítila jsem lehkou úlevu, když jsem se mýdlem drhla mezi prsty, když jsem jím projížděla po dlani a hřbetu ruky. Možná to nebyla velká úleva, ale pokud se mi podaří zajistit, že budu mít pleť zcela čistou od zárodků, bakterií, zbytků čehokoli, pokud se mi to doopravdy podaří, bude to znamenat, že by se snad mohlo stát něco dobrého. Ta činnost mě zaměstnala na pořádnou chvíli.

Prohlédla jsem si obličej v zrcadle. V tom odrazu jsem se nepoznávala, což nebyla žádná novinka. Všimla jsem si, že mám trochu zrychlený dech, trochu chrčivý. Od Alejandrový sebevraždy uplynul víc než měsíc, ale nedokázala jsem si na tu myšlenku zvyknout. Nebylo to poprvé, co jsem ze dne na den ztratila milovanou osobu, ale to mi nijak nepomáhalo.

Mé extrémně čisté, vypulírované ruce, mohutné kruhy pod zarudlýma očima, můj zrychlený dech, chybějící emoce, celá ta hromada bolesti se mi znovu projevila ve vnitřním uchu a od té chvíle, kdy jsem na soudě slyšela tu zprávu, přerývaně narušovala moji rovnováhu.

Chytila jsem se mramorové desky, zatlačila jsem prsty proti chladnému, drsnému a vlhkému povrchu a pokusila jsem se udržet na nohou. Tušila jsem, že pokud se zhroutím, pokud se tomu jednoduše poddám, dlouho se nezvednu.

Zatímco jsem se tak držela, uslyšela jsem zkreseně zvonek. Zdálo se, že přichází z nějaké vzdálené dimenze. Nic jsem nepředpokládala, nad ničím jsem neuvažovala, nepřemítala jsem, o koho by mohlo jít, a nejen proto, že mi to bylo naprosto jedno, ale především proto, že se má pozornost soustředila na ten mramor, kterého jsem se přidržovala v obavě, že pokud se ho pustím, s nejvyšší pravděpodobností se sesypu. Zdálo se, že moje stísněnost nabývá na intenzitě, od zdí v mé hlavě se odrážela vnitřní ozvěna a vracela se zesílená. Příčinou mohla být směs prášků, alkoholu, nespavosti, nedostatku pevné potraviny a naprostá absence pohybu, kdo ví. Znovu jsem zaslechla zvonek. Naprosto přesně jsem věděla, co mám dělat. Popadla jsem dehtové mýdlo a znovu jsem si začala drhnout ruce. Cítila jsem, jak mi uhlí a jojoba pronikají do pórů, nebo jsem si spíš představila, že se něco podobného děje, za předpokladu, že to je možné. Zavřela jsem oči a energicky jsem si mnula ruce ve snaze zahnat prostřednictvím toho mýdla pocit nevolnosti, zvonek, nedostatek rovnováhy, stísněnost, všechno.

Šepot vycházející z chodby mě přiměl otevřít oči.

Nahlas pronesená slova mohla znamenat jedinou věc: osoby, lidské bytosti u mě doma v chodbě směřující ke vstupním dveřím, předpokládám, že přivolané tím zvoněním, které se opakovaně ozývalo. Zanechala jsem drhnoutí. Zvuk otvíraných dveří ve mně vyvolal určitou zvědavost, možná do mého bytu vcházelo víc osob, možná (a doufala jsem, že tohle se za žádných okolností neděje) se mnou ty osoby dokonce chtěly mluvit, vést srozumitelnou konverzaci.

Z chodby ke mně dolehla další slova, která jsem nedokázala dešifrovat. Jedna z osob pronesla devět hlásek, které dolehly až do koupelny k mému sluchu, ztlumené šumem, ale dostatečně srozumitelné na

to, abych jim rozuměla: „Tramelová.“ To bylo těch devět hlásek. Sotva o pár vteřin později někdo jiný zopakoval stejné slovo: „Tramelová.“ Aby to nestačilo, potřetí: „Tramelová.“ To naléhání začalo být velmi nepříjemné. Uvítala bych, kdybych to neslyšela, zmáčkla tlačítko „přetočit zpět“ a vrátila se do chvíle, kdy jsme tam byly jen já a dehtové mýdlo, nic víc. Také bych uvítala, kdyby u mě doma nebyli lidé, ten typ osob, které chodí, mluví a otvírají dveře, když někdo zazvoní. Uvítala bych spoustu věcí, které už neměly řešení, věci, které se nestanou, ať jsem si je přála sebevíc.

Mýdlo jsem pořád měla v ruce, nechávala jsem ho s požitkem klouzat a nepozorovaně ztrácet na objemu.

Zvuky, slova, kroky, otvírající a zavírající se dveře, zvonění po chvíli přestaly být slyšet. Doléhal ke mně jen zvuk vody tekoucí z kohoutu. To mě povzbudilo, obvyklá stísněnost se vrátila na své místo, nic ji nerušilo.

Nevim, jak dlouho jsem zůstala v koupelně a drhla si ruce, ale když jsem si to chtěla uvědomit, kostka mýdla se značně zmenšila.

Když jsem vycházela, ujistila jsem se, že v dohledu nikdo není. Tiše jsem prošla chodbou a zahrnula jsem za roh ke své ložnici. Vyděsila jsem se: před mým pokojem stály dvě postavy. Vypadalo to, že na mě čekají, držely se za ruku a bezvýrazně mě pozorovaly.

„Ano, přinést tohle ze soudu,“ řekla jedna z postav a ukázala mi obálku, kterou měla v pravé ruce.

Zavrtěla jsem hlavou. Nechtěla jsem nic vědět. Nechtěla jsem, aby na mě někdo mluvil. A v první řadě jsem nechtěla vyslovit jediné slovo.

Pomyslela jsem si, že se otočím čelem vzad a vrátím se do koupelny. Ano, to bylo nejlepší řešení. V duchu jsem si spočítala, jakým nejúčinnějším způsobem to provést, snad o pár kroků couvnout a pak se bez předchozího varování nečekaně otočit. Tak nebudou mít čas zareagovat, ačkoli jsem musela být opatrná, abych nezakopla. Zdálo se mi, že si vzpomínám, že o několik dní dříve jsem na té samé cestě chodbou uklouzla, vybavil se mi mlhavý obraz mého vlastního těla nataženého na podlaze, nehybného, možná slinícího, dokonce bez chuti zavolat o pomoc. Musela jsem se vyvarovat zbytečných rizik. Bude lepší otočit se beze spěchu, velice pomalu, otočit se k nim zády, pomalu proklouznout, dát jasně najevo svůj záměr vzdálit se, aby v tomto ohledu nebylo pochyb.

Zatímco moje hlava zpracovávala plán útěku, druhá osoba zničehonic pokročila vpřed a bez předchozího varování mě chytila za nohu. Ten pohyb mě zaskočil, vydala jsem jakési lehké zasténání jako bezbranné zvíře. Sklopila jsem zrak, držel mě chlapec, který mi silně tiskl koleno.

„Pojď sem,“ řekla přísně druhá osoba, kterou se mi postupně podařilo identifikovat.

Byla to ta blondýna, která se potulovala po mém bytě a kterou jsem možná čas od času zahlédla nebo zaslechla na konci chodby nebo v kuchyni. Určitě to také byla ta, která občas večer zapnula televizi, a téměř určitě ta, která před chvílí otevřela dveře. Teď stála přede mnou, svírala s očividným znepokojením hnědou obálku a mluvila k dítěti.

Pomyslela jsem si, že omdlím, částečně kvůli tlaku na koleně a částečně kvůli nečekanému kontaktu těch malých neumytých rukou, jistě plných bakterií, s mým tělem.

„No tak pojď,“ naléhala žena.

S obavou jsem pohlédla na dítě.

Proč se mě tak držel? Dělalí to všechny děti v jeho věku, nebo tohle chtělo něco konkrétního? Mělo to nějaký význam?

Napadlo mě, že pronesu svá první slova za řadu dní: „Vypadni, kluku.“

Ale neudělala jsem to.

Nebyla jsem připravená. A pravděpodobně by to k ničemu nebylo.

Rozhodla jsem se pro znakovou řeč, jednou nebo dvakrát jsem s určitou energičností pohnula rukou dopředu a dozadu, abych jasně ukázala svůj nesouhlas s tím úkonem, který prováděl.

Myslím, že mě nepochopil, protože mě stiskl ještě pevněji, pokud to jde.

Žena se rozhodla být aktivní, zvýšila hlas a vyslovila tajným jazykem, který znalo jen to dítě a ona, zvláštní slova. Chlapec jí odpověděl křikem a žena ještě víc zvýšila hlas.

Nepřestávala mluvit tím tajemným jazykem, který když neměl žádný sémantický význam, nabýval nepříjemné syntaktické modulace, přičtočila se k chlapci a hrubě ho odtrhla od mé nohy. On vykřikl a vzpíral se, podle všeho mě navzdory slovům, gestům a ženiným ustavičným jemným štouchancům nechtěl pustit.

Pomyslela jsem si: teď se opravdu skácím k zemi. O tom není pochyb.

„Promiň, Ano, ty promiň nám,“ omlouvala se žena mrzutě.

Konečně plesknutím odtrhla dítě od mé nohy a držela ho ve vzduchu pod paží. Chlapec nepřestával protestovat a natahoval ke mně ruce. Všimla jsem si, že i on je blondatý a má obrovské oči, které mě nepřestávají sledovat. Najednou se mi vybavily obrazy toho preka v posledních týdnech, jak leží v nohách mé postele nebo mě na gauči hladí po vlasech, ale ty záblesky se proměnily v jedno slovo.

V hlavě se mi objevilo jméno.

„Martíne,“ vydechla jsem.

Dítě přestalo kopat.

Také žena zůstala nehybně stát.

Oba mě zaraženě pozorovali. Byli udiveni, že jsem promluvila.

Je možné, že to bylo mé první slovo za řadu dnů. Možná to dokonce bylo mé první slovo p. A.

Všichni tři jsme zůstali v chodbě a vychutnávali si ten okamžik. Jemně, ve snaze nenarušit tu nově vzniklou napjatou harmonii, abychom to nějak nazvali. Žena postavila chlapce na zem. Nebyly mu víc než dva nebo tři roky, ale zdálo se, že i on si je vědom toho, že to, co se děje, je důležité, že by to možná mohlo znamenat přelom v jeho vztahu se mnou, ať byl jakýkoli.

Vybrojená odvahou jsem udělala to jediné, čeho jsem byla schopná.

Zopakovala jsem: „Martíne.“

Když chlapec uslyšel své jméno, znovu se mě chytil jako pijavice.

Zase? Neuměl nic lepšího?

Zalitovala jsem, že jsem otevřela pusy, zmocnilo se mě náhlé vyčerpání, začínala mi těžknout víčka, před očima se mi objevovaly zářící body a nevolnost se vrátila. V tom počínajícím vegetativním stavu, který jsem moc dobře znala, jsem se znovu začala cítit pohodlně. Aniž bych se pohnula z místa, vydala jsem se po tisíci na cestu odloučení, která mě zavede daleko odtud.

Žena si toho musela všimnout, protože se ke mně přiblížila se sinolou tváří a zvedla obálku, kterou držela v ruce. Strčila mi ji přímo pod nos.

„Ano, prosím, ty podívej,“ žadonila.

A zopakovala to: „Prosím.“

Pokud usilovala o to, abych si přečetla nějaký dokument, bylo jasné, že se ze svého soužití se mnou nepoučila. Poslední neurony v mé hlavě, které byly ještě vzhůru, se chystaly odpojit.

Blondýna zakňourala a znovu pronesla slova ve svém zvláštním jazyce. Zdálo se mi, že tuším, že jí po tváři kane slza. Zázračně mi bylo jasné, že ta kanoucí slza je konečné znamení.

Cvak.

Zavřela jsem oči a mozek mi definitivně vypnul.

11

Proud vody prudce zasáhl moje tělo.

„Studí!“ ohradila jsem se.

„O to tady jde,“ odpověděla Concha a znovu sprchu namířila přímo na mě.

Jak jsem ležela nahá ve vaně, zatímco mi kamarádka sprchovala ledovou vodou různé části těla, pocítila jsem, že jsem se dostala na dno. Nebylo to poprvé a určitě ani naposledy, co jsem ten pocit měla. Ačkoli to může znít rozporuplně, dostat se na dno je další z mých specialit.

„Co sis to ksakru vzala?“ vrčela Concha.

„Kdy?“ zajíkala jsem se v proudu vody.

„Kdykoli, kurva!“ odpověděla, „včera, dneska, minulý týden, cos to zavřená tady dělala a brala?“

Dala jsem ruce před sebe ve snaze zabránit proudu vody, aby mi stříkal přímo do tváře, ale zabránila jsem tomu jen částečně.

„Tranxilium, lexatin, orfidal, loramet, diazepam, propranolol, doxepin,“ zašeptala jsem, „gin, whisky, bourbon, müsli tyčinky, ..., eh... taky polívku, myslím...“

„Proboha, Ano, překonáváš sama sebe,“ zvolala má drahá kamarádka. „Ze záchrany tvého života se stává dost nudný zvyk.“

„Jo a fluoxetin, ale ten po pár dnech došel,“ dodala jsem.

Concha zavrtěla hlavou, byla to kombinace zoufalství a odevzdanosti, něco takového.

„Myslíš, že deprese je dědičná, Concho?“ zeptala jsem se nepřiliš přesvědčeně. „Moje matka byla pořád smutná, každý den svého života. Občas mám dojem, že to přešlo i na mě.“

„Posuň se tamhle,“ přikázala mi tak kategoricky, že mi nezbývalo než ji okamžitě poslechnout. „Nemáš sprcháč nebo šampon?“

Ukázala jsem směrem k bílé skřínce, jako kdyby tam byla moje spása. Concha ji otevřela a popadla bez jakékoli ceremonie kostku mýdla, což ve mně vyvolalo určitou úzkost. Nepřečetla si nápis, neohnula rohy, aby rozbalila papír, nezmačkala ho pomalu v dlani.

„Tohle jsem už nějakou dobu neviděla,“ řekla a začala mi dehtovým mýdlem třít záda.

„Můžeš pustit teplou vodu, prosím?“ zeptala jsem se plaše.

„Radši studenou,“ odmítla a dál mi drhla celé tělo.

Zhruba o hodinu později jsme byly v kuchyni. Voněla tam čerstvě připravená káva, na můj vkus příliš intenzivně.

„Už víc než měsíc se o tebe stará,“ prohodila Concha, když sundávala z police mohutné šálky. „Ta holka tě vůbec nezná, a přesto se po pohřbu sem k tobě nastěhovala. Poté co jsme všichni vypadli, ona zůstala. Nebýt jí, určitě by bylo po tobě.“

„Nastěhovala se s tím děckem ke mně, protože neměly kam jít,“ opáčila jsem stroze. Znovu se mi v hlavě začaly vynořovat vzpomínky, myslím, že já sama jsem jim nabídla, ať zůstanou, bylo možné, že jsem dokonce naléhala, ačkoli jsem si nemohla být jistá. „Jsou oba strašně hezcí a strašně blondatí.“

„Ten kluk se podobá Alejandrovi,“ vzdychla Concha a položila na stolek přede mě šálek s kouřící kávou. „Po pohřbu, a když jsem viděla tvůj žalostný stav, jsem jim nabídla nějaké peníze, aby se vrátili do Polska. Myslela jsem, že mi to později vrátíš. Ona ale řekla, že v zemi, odkud pochází, nikoho nemá a že její rodina je tady. Měla na mysli tebe. Když řekla to o rodině, mluvila o tobě. Podle všeho má taky bratra, se kterým nemluví, takže ten se nepočítá. Pij.“

„Vůbec tu holku neznám a nemám nejmenší zájem ji poznat.“

Po pauze, během níž jsme obě poměřovaly své síly, jsem ohnula paži, zvedla kávu k ústům a trochu usrkla.

„Jmenuje se Helena, je to matka Alejandrova syna, nabídla jí, ať se k tobě nastěhuje,“ shrnula Concha. „Jak správně říká, jste něco jako rodina.“

Pocítila jsem lehké pálení žáhy.

„Chceš mléko?“ zeptala se Concha.

Pokrčila jsem rameny. S mlékem nebo bez, věděla jsem, že ten šálek kávy mi rozbouří trávicí soustavu.

„Pij,“ přikázala mi znovu.

„Proč jsi tady, Concho?“ zeptala jsem se.

„Protože jsem tvoje kamarádka,“ odpověděla. „Protože ležela v bezvědomí uprostřed chodby. A protože můj telefon byl jediný, který ta milá vdova měla. Nebýt jí, určitě bys umřela.“

„To už jsi říkala,“ zamumlala jsem a znovu jsem usrkla kávy, abych předběhla její slova.

V tu chvíli jsem si všimla, že oknem nepřichází světlo. Musela být noc nebo brzo ráno. Neměla jsem nejmenší ponětí o čase. A popravdě řečeno ani o tom, co je za den. Nebo za měsíc, když už jsme u toho.

„Je listopad, Concho?“ zeptala jsem se.

Vydala zvuk podobající se smíchu.

„Je dvacátého šestého listopadu, je půlnoc a ty jsi třicet čtyři dní zavřená doma, aniž bys vyšla ven, a žiješ z prášků na uklidnění, z anti-depresiv, z alkoholu a z müsli tyčinek.“

„A z polívky.“

„A z polívky,“ pokračovala bez zastavení, zdálo se, že chytla slinu. „Minule, když se stalo tamto, jsem tě z truchlení vytáhla násilím, protože to kamarádky dělají. Tentokrát jsem nevěděla, jestli ti mám pomáhat, měla jsem podezření, že nebudeš spolupracovat a že určitě nebudeš v dobrém stavu. Je možné, že kdyby mi ta holka nezavolala, trvalo by mi ještě několik týdnů, než bych se tu ukázala. Ano, mám tě ráda, to moc dobře víš. Ale mě Aleho smrt taky zničila. Bolí mě srdce z toho, že skončil takhle, tím si buď jistá. Neříkám, že nemáš právo cítit se takhle nebo že se nemůžeš sama ničit, jestli právě to chceš. Chápu, že v tvém případě neštěstí nechodí nikdy samo, může být dokonce až pochopitelné, že nemáš sílu jít vpřed. Nicméně, a tohle není výhrůžka ani varování, je to pouhý fakt, pokud se rozhodneš takhle pokračovat, nevrátím se. Nechci tě vidět v tomhle stavu, nemám chuť. Mám spoustu problémů, které teď nejsou podstatné, a ty máš právo dělat si se svým životem, co chceš. Tlačila jsem na tebe víc než pět let. S tím je konec. Dnes, přesně v tuhle chvíli, je s tím konec. Je mi to hrozně líto, ale už nemůžu. Jestli chceš bojovat, pomůžu ti. Jestli chceš klesnout ke dnu a zmizet, udělej to beze mě.“

Nehnula jsem jediným svaem ani jsem nemrkla. Nechtěla jsem, aby na mě upozorovala jedinou známku slabosti. Pokusila jsem se zůstat bez výrazu.

Znovu jsem usrkla kávy.

Tenhle třetí lok to všechno spustil.

Přiskočila jsem ke dřezu a s gustem se vyzvracela.

Zvracela jsem žlutavou tekutinu, předpokládám, že směs žluči a různých chemických výrobků. Kdyby někdo provedl analýzu té tekutiny, která mi vycházela z těla a odtékala odpadem, možná by objevil nový neznámý vzorec. Jak jsem zvracela, nevolnost postupně ustávala. Po pěti vlnách jsem se trochu uklidnila. Aniž bych se narovнала, popadla jsem utěrku a utřela jsem si jí zbytky, které mi zůstaly na obličejí.

„Další věc,“ řekla Concha, která pokračovala v řeči a nečekala na jakoukoli mou odpověď. Pokládala za hotovou věc, že to zvracení je nejen normální, ale dokonce zdravé. „Helena mi dala obálku ze soudu, která přišla dneska ráno, očividně chvíli předtím, než jsi omdlela. Je to předvolání, aby ses dostavila na služebnu na ulici Kapitána Hayi. Občanskoprávní žaloba.“

„Podali na mě žalobu?“ zeptala jsem se mechanicky, zatímco jsem utěrkou čistila sklokeramickou desku, kde skončila část mých zvratků.

„Na tebe ne,“ odpověděla má dávná kamarádka. „Na ni.“

„Na ni?“

„Na Helenu, sakra, na tvoji švagrovou, na tu blondýnu, která ti před pár hodinami zachránila život, na tu líbeznou vdovu. Předvolali ji na pondělí na služebnu, právě jsem ti to řekla.“

„Aha,“ opáčila jsem bez valného zájmu.

Pokud Concha čekala, že mě tím překvapí nebo vyburcuje, pocho-pitelně byla trochu zklamaná.

Udělala jsem dva kroky, znovu jsem se sesunula na židli a pravé rameno jsem si opřela o vycíděné kachličky. Kuchyně zářila čistotou, kromě dřezu, který jsem já sama právě zaneřádila. Někdo ji nedávno uklidil, byla dokonce zářivější než před pár měsíci, kdy se předpokládalo, že jednou týdně sem chodí jedna holka postarat se o úklid bytu, a kdy se také předpokládalo, že jsem víceméně normální advokátka, víceméně společenská a víceméně čistotná.

Concha se na mě znovu podívala těma očima, z nichž čišelo víc ne-trpělivosti než pochopení.

Zavrtěla hlavou, předpokládám, že můj přístup ji rozčiloval.

„Kasino v Robredu podalo žalobu na Helenu Kowalczykovou,“ vy-světlila.

Velice zlehka jsem se narovнала. Sotva o pár centimetrů. Teď získala veškerou mou pozornost. Concha si toho musela všimnout, rysy v její tváři se proměnily.

„Proč ji zažalovali?“

„Požadují po ní Alejandrův dluh, víc než osm set tisíc eur,“ objasnila.

„Ti hajzlové,“ zašeptala jsem.

Pokusila jsem se srovnat si to v hlavě: můj bratr dlužil spoustu peněz kasinu. Kasino na něj naléhalo. Potom se můj bratr zabil. A teď se kasino domáhalo dluhu na vdově.

Zmocnila se mě zvědavost zjistit, jaký bude další krok v tom kruhu, který jsem právě popsala.

Možná další vraždy.

Nebo další sebevraždy.

Začala jsem to všechno vidět černě.

Zahnala jsem ty myšlenky a znovu jsem se soustředila na to, co mi právě řekla kamarádka. Zázračně se mi vrátila trocha jasného vědomí.

„Ona není zákonná dědička,“ argumentovala jsem, „v každém případě je zástupkyně Martína, v každém ohledu jediného dědice. Navíc nepodepsala žádný papír, bylo by hloupé přijmout dědictví, které v zásadě spočívá v dluhu.“

Zdálo se, že Concha se chystá něco říct, ale nemohla, přerušil ji hlas přicházející od kuchyňských dveří:

„Já podepsat.“

Obě jsme se k ní otočily.

Stála tam. Dotyčná blondýna. Polská vdova. Líbilo se mi, jak ta dvě slova znějí, v hlavě jsem si je zopakovala: polská vdova.

„Já podepsat papír,“ zopakovala. „Alejandro nechat všechno mně. Mít dodávku a taky dvě moc dobré hodinky. Jestli nepodepsat, ty věci si nechat španělský stát.“

Helena vytáhla pouzdro a položila ho na stůl. Uvnitř byly dvojce hodinky. Jedny z nich jsem okamžitě poznala. Byly staré, značky Casio, s černým plastovým páskem, Ale je nosil na vysoké. Vedle nich ležely stříbrné omegy trochu novější série než ty druhé. Ty hodinky neměly žádnou materiální hodnotu. Pokud by ji měly, můj bratr by si je nebyl nechal. Stejně to bude se zmíněnou dodávkou, která je zcela jistě

nepoužitelný krám. Stručně řečeno, polská vdova přijala dědictví muže na mizině, jež v podstatě spočívalo v ohromném dluhu, který nebude nikdy schopná splatit. Bylo jisté, že i kdyby nic nepodepsala, pokud by se prokázala zákonnost toho dluhu, musela by v každém případě převzít zodpovědnost. Ale ten podpis to ještě víc komplikoval.

„Ale jak tě napadlo podepsat ty papíry, aniž by ses o tom poradila?“ zeptala se Concha.

„Já řekla: dvě Alejandrový hodinky a dodávky,“ vysvětlila Polka, jako by to bylo samozřejmé. „Nemít se s kým poradit. Ana spát. Já nikoho neznat. Já teď mít problém?“

„Jo, ty teď máš velký problém,“ utrousila Concha a znervózněla. „Podle kasina jim dlužíš osm set tisíc eur.“

„Já nikdy nehrát kasino,“ bránila se. „Já nesnášet kasino.“

„To je jedno,“ zopakovala Concha, která vypadala, že je na dívku čím dál víc naštvaná. „Copak trochu nepřemýšlíš, než podepíšeš nějaký dokument? Neuvědomuješ si, že máš malé dítě, že máš zodpovědnost, že tancem v klubu a porodem to nekončí? Neuvědomuješ si, že to není tak jednoduché, že můžeš mít kvůli něčemu takovému dost vážný problém? Kdo se postará o to dítě, když ty tady nebudeš? Můžeš mi to vysvětlit?“

„Já starat o Martína,“ ohradila se blondýna vyděšeně.

„Tak snadné to není! Jak se budeš starat o syna, až jednoho dne nebudeš moct, protože dluhy tě zadusí, protože tě nenechají dýchat, protože ti obstaví to málo, co budeš vydělávat... To je strašně vážné, ti lidé se o takové prkotiny nestarají, zajímají je akorát peníze!“ křičela Concha rozzuřeně. „Musíš používat hlavu! Osm set šestnáct tisíc eur, pro lásku boží! Co se to v tomhle bytě děje, copak tu není nikdo, kdo umí napočítat do pěti? Myslíte, že vždycky přijde Concha zachránkyně, aby všechno vyřešila? Tak víte, co vám na to řeknu? Že máte smůlu.“

Concha prudce sebrala ze stoličky svoji kabelku a sako a chystala se odejít. Zhluboka se nadechla.

„A ty,“ zasyčela a ukázala na mě, „se pořádně zamysli nad tím, co jsem ti řekla, nebudu tady pořád.“

Moje kamarádka udělala tři dlouhé kroky a vyšla z kuchyně. Chodbou se rozléhal klapot jejích podpatků. O pár vteřin později jsme uslyšely prásknutí dveří.

Polská vdova zůstala zkroušeně uprostřed kuchyně.

„Já jít do vězení?“ zeptala se mě.

„No jasně že ne, v téhle zemi se kvůli dluhům lidí nezavírají,“ odpovíděla jsem a považovala jsem záležitost za vyřešenou. Pravda je taková, že tu noc jsem neměla chuť ani sílu na další melodramata. „Jak ti vysvětlila Concha, můžou ti dost zkomplikovat život, můžou ti obstatit všechno, co v příštích letech vyděláš, a dokonce můžou požadovat dluh po Martínovi, až bude dospělý. Ale nikdo tě nestrčí za mříže, takhle to nefunguje.“

„Proč Concha našťvaná na mě?“ vyptávala se dál, aniž by ji moje vysvětlení uspokojilo.

Najednou mi to přišlo jako zajímavá otázka.

Proč byla má dávná a drahá kamarádka, šéfová a oficiální zachránkyně tak našťvaná na tuhle nevědomou blondýnu? Co jí udělala?

Přesně. Teď jsem to chápala. Bylo to do očí bijící.

Helena byla nádherná, byla mladá a především... byla to žena, kterou si Alejandro vybral a oženil se s ní. Na okamžik jsem Conche nahlédla do hlavy, což také nebylo příliš složité, a položila jsem si otázku, kterou si musela klást i ona: Jak je možné, že si Alejandro vzal tuhle holčičku? Jak je možné, že si vybral tohle děcko, aby s ním sdílel život, a ne ji?

„Nic si z toho nedělej,“ odpovíděla jsem, „žárlí.“

„Concha žárlí? Nechápu.“

„Ani nemusíš,“ dodala jsem a zvědavě jsem na ni pohlédla.

Pokud byla pravda, co Concha říkala, ta blondýna se o mě v posledních týdnech starala. Víím, že není příjemné být mi nablízku, když se dostanu do fáze, kterou jsem právě prošla. Na druhou stranu, ona byla vdova, pokud měl někdo plné právo truchlit, byla to Helena. Nicméně na ní nebyl vidět žádný vnější znak ztráty, kterou právě utrpěla: její manžel, otec jejího dítěte se oběsil v cele. Neprojevovala žádnou slabinu, žádnou zjevnou křehkost, a navzdory tomu ji zahalovala určitá aura upřímnosti. Bylo jasné, že se jí to všechno dotýká, ačkoli nedovolila, abychom to my ostatní viděli. Neznala jsem nikoho, jako byla ona, na jednu stranu se zdálo, že je nezlomená a neprojevuje svou bolest, ale na druhou stranu (možná kvůli tomu, že budila dojem naprosté upřímnosti) šlo tušit, že se v ní něco zlomilo. Pomyslela jsem si, že jako svědkyně během soudního procesu by ta dívka byla poklad. Byla důvěryhodná, byla hezká a odpovídala přímo. Téměř dokonalá

svědkyně. Škoda toho přízvuku, předsudky a ostrílený státní zástupce by z ní mohli nakonec udělat čarodějnici.

„Řekni mi pravdu, Heleno,“ zašeptala jsem, „proč jsi podepsala ten papír o tom dědictví? Kvůli těm hodinkám a dodávce?“

Zavrtěla hlavou.

„Já podepsat, protože Alejandro být můj manžel, je to správné,“ řekla. „To rodina dělat.“

Záviděla jsem jí prostotu jejího uvažování.

Nevědomky jsem se rozhodla využít empatie, kterou jsme cítily, a spiklenectví, které se mezi námi vytvořilo. Neměla jsem to promyšlené, ale nemohla jsem tomu zabránit.

„Heleno, udělala bys mi obrovskou laskavost?“ zeptala jsem se ještě tišeji a přinutila jsem ji tak přiblížit se, aby mě slyšela.

Dívka pokrčila rameny.

„Vidíš tu plechovou krabici, která je na lednici?“ zeptala jsem se.

„Já vidět.“

„Byla bych strašně ráda, kdybys vzala všechny recepty, které jsou uvnitř, a došla mi je do lékárny vyzvednout,“ vyhrkla jsem, aniž bych tomu přikládala velký význam. „Hned teď.“

Helena pohlédla na plechovku, jako by měla přijmout životní rozhodnutí.

„Lékárna zavřená,“ odpověděla.

Dobrý pokus.

„Nevím, jak to funguje v Polsku, ale tady máme skvělý vynález s názvem ‚lékárny s pohotovostní službou‘,“ nenechala jsem se odbýt. „Otevřené dvacet čtyři hodin denně, tři sta šedesát pět dní v roce. Neuvěřitelné, ale pravdivé.“

„Léky ne dobré pro Anu,“ namítla.

„Jo, fajn, díky za radu,“ opáčila jsem naprosto klidně, „ale protože jsme rodina, řeknu ti pravdu a doufám, že oceníš tenhle záchvat upřímnosti a nevezmeš si z toho jen detaily: tvůj názor je mi u prdele. Teď si jdu do ložnice pro prachy, ty sračky stojí majlant.“

Stoupla jsem si. Už jsem skoro dopředu cítila účinek diazepamu smíchaného s oxykodonem, ani ne za hodinu budu v rauši.

Nakonec ta sprcha a Conchina návštěva k něčemu byly. Začala jsem znovu uvažovat dostatečně jasně na to, abych se na pořádnou dobu zásobila.

Pozorně jsem si poslechla Conchina přesvědčivá slova, dostatečně jsem je ocenila, zvážila jsem neblahé důsledky, které by to mohlo mít, když budu pokračovat, a jakmile jsem si to všechno přebrala, přijala jsem rozumné, promyšlené a zásadové rozhodnutí: dneska v noci si udělám večírek se sedativy a alkoholem.

12

Hodila jsem krabičky na postel. Helena mi donesla široký sortiment. Uprostřed noci se vydala do ulic s hrstí padělaných receptů, aniž by se mě na cokoli dalšího vyptávala, a sehnala mi skoro všechno, co jsem chtěla. Ani já sama bych to nezvládla lépe.

Teď už mě sužovala jediná nejistota: kde začít. Lorazepam by byl dobrá volba, klasika. Ale možná by byl lepší v kombinaci s něčím silnějším, třeba doxepinem a whisky, to by mohl být slibný začátek. Vzala jsem si láhev Grant's, kterou jsem uchovávala pod oknem, a chvíli jsem zůstala stát, abych si prohlédla tu hostinu, co se mi rozkládala před očima a kterou jsem si hodlala náležitě vychutnat.

Conchina slova se mi rozléhala v hlavě, jako by to bylo houkání varovné sirény. Také se mi před očima znovu mihla Helenina zmatená gestikulace. Nakonec mě s plnou silou udeřila vzpomínka na bratra, jak na mě upírá nevěřící pohled. Dávno před tím telefonátem z policejní cely mě Ale dvakrát nebo třikrát prosil o pomoc, a já ho prostě jen ignorovala. Měla jsem už po krk jeho nedospělosti, toho, jak jsem neustále musela řešit jeho problémy, byla jsem zahlcená vlastními trabli, takže jsem si ho zkrátka ani trochu nevšímala. Za posledních pět let si ke mně několikrát pokoušel najít cestu a já ho vždycky odbyla, dokonce jsem mu vyčítala nezodpovědné chování, jako bych se snad já chovala bůhvíjak příkladně.

Při té vzpomínce se mě zmocnil nezvladatelný smutek. Necítila jsem vinu za to, co se stalo, nebo možná částečně ano, nejsem si jistá. Můj bratr byl závislý, byl nemocný a já jsem to nechtěla nebo nedokázala vidět. Během pár vteřin mi v hrudi vykvetla bolest, ať už způsobená úzkostí, nebo strachem. Moc dobře jsem věděla, jak ji zničit. Sedla jsem si na kraj postele a vytáhla z krabičky několik tabletek doxepinu. Prohlížela jsem si je, jak mi leží na dlani. Bolest v mé hrudi byla

skutečná, nebyl to výplod mé představivosti ani výsledek mého psychického stavu.

Bylo načase se rozhodnout.

V mých představách vešel do pokoje malý Martín, a když mě viděl s prášky a whiskou, pohladil mě po vlasech, možná mi dokonce dal pusu a já jsem zjihla, rozněžnila se, rozhodla jsem se nepolykat léky a místo toho se postavit osudu čelem a vypořádat se se svou bolestí jako dospělý člověk.

V jiné představě, ještě šílenější, to byl duch mé mrtvé matky, který se zjevil v mé ložnici a prosil o odpuštění. Kála se za nikdy nekončící smutek, za neustálé deprese, za to, že mi ničila dětství ustavičným citovým vyděračstvím, dokud v mých devíti letech neumřela, za to, že mě a mého bratra opustila. A pro jednou neplakala, jako to dělala tolikrát předtím, ale byla silná a sebejistá a přenesla tu energii i na mě.

Nic z toho se nestalo. Do mého pokoje ten večer nevstoupil nikdo, ani živý, ani mrtvý.

Byla jsem tu sama. Se svými běsy. S bolestí v hrudi a na dalších mnoha místech těla, v hlavě a na duši, odpusťte mi ten výraz. A věděla jsem, že se musím rozhodnout.

Řekla jsem si: už neexistují žádné zkratky ani žádná střední cesta.

Řekla jsem si: už s tím jednou provždy skoncuji, nedávej si jen jednu nebo dvě nebo tři pilulky, spolykej je všechny najednou. Pomyšlení na sebevraždu (nazývejme věci pravými jmény) mi nebylo zcela neznámé. Naopak, v mé rodině to byla skoro tradice, pochmurný zvyk, který se předával z generace na generaci.

Řekla jsem si: nikdo tě nepřijde zachránit.

Řekla jsem si: vyber si, rozhodni se sama za sebe, ne podle ostatních.

Nejsem si jistá, ale mám za to, že drastickým zprětrháním našich pout mě Concha zasáhla víc, než jsem si v první chvíli myslela.

Mohla jsem do sebe naházet všechny ty tabletky a konečně spočinout. Stejně jako to udělala moje matka, když jsme s Alem byli ještě malí. Úplně stejně, jako to udělal Ale. Mohla jsem se nechat tím nutkáním unést. Měla jsem na kahánku. Ale místo toho jsem udělala pravý opak. Ne kvůli tomu bezmocnému dítěti a bratrově vdově, jež teď tvrdily, že jsou moje rodina, ne kvůli mé odvěké kamarádce ani kvůli mrtvé matce, dokonce ani kvůli bratrovi, udělala jsem to jen a pouze kvůli sobě.

Sesbírala jsem všechny krabičky a s plnou náručí jsem těžkopádně vyšla z pokoje. Naházela jsem je do igelitové tašky ze supermarketu, zavázala ji na uzel a hodila do odpadkového koše. Věděla jsem, že to nestačí. Z odpadkového koše jsem modrý pytel vytáhla a vedena neznámým pudem jsem otevřela dveře bytu a vyšla s ním ven. Sestoupila jsem po schodech a nemyslela na nic jiného než na to, že se ho musím zbavit, zahodit ho někam, kam už se k němu nedostanu, kde bude navždy zničen. Nestihla jsem ani rozsvítit v chodbě, jak rychle mě odhodlání a naléhavost ovládl. Pevným krokem jsem vyšla ze dveří a v přítmí nakráčela přímo do sloupu. Dorazila jsem k mříži ve vchodových dveřích, zmáčkla tlačítko, počkala, až se ozve důvěrně známé vrčení motůrku, dveře se otevřely a já jsem vyrazila hledat kontejner. Rozhlížela jsem se kolem, úplně se mi vykouřilo z hlavy, že poblíž domu žádný není, cítila jsem se zmatená a dezorientovaná, ale po pár vteřinách jsem v dálce rozeznala zelený kontejner u jednoho z domů, kde právě probíhala rekonstrukce. Bez zaváhání jsem k němu dokráčela a hodila odpadkový pytel dovnitř, pohřbila ho mezi sutinami a zbytky omítky, cementu a potrhaných kartonů. Měla jsem pocit, že jsem se ho zbavila navždy.

S přerývaným oddychováním jsem se vydala zpátky k domu.

Tolik tělesné námahy, pokud se tak dalo říkat tomu, že jsem sešla schody a přešla ulici, mě naprosto vyčerpalo.

Cestou po chodníku jsem začala mít dojem, že mě někdo pozoruje z auta zaparkovaného před sousedním domem, ale nezastavovala jsem se, abych si to ověřila. Dorazila jsem ke vchodovým dveřím, byly zabouchnuté a já jsem neměla klíče ani mobil ani nic jiného. Teprve teď jsem si všimla, že jsem vyrazila z domu v teplákách a tílku. Sklopila jsem oči. Neměla jsem boty. Dívala jsem se na své bosé nohy na dlažbě a dala se do mě zima. Během chvíle jsem si uvědomila chladný noční vzduch, nízkou teplotu, to, že je konec podzimu a blíží se zima.

Zalétla jsem pohledem ke zvonkům, čísla na nich se mi před očima slévala. Nepamatovala jsem si, jaké číslo má můj byt.

Směšná situace.

Slavná Ana Tramelová, metla soudních síní, stojí nad ránem bosá na ulici před svým domem a nedokáže si ani vzpomenout, v jakém bytě bydlí.

Obemkla jsem své tělo pažemi. A rozbřečela se. Nejdřív to byly jen lehké vzlyky, které jsem se pokoušela potlačit jako obvykle. Jenže pláč

se neovladatelně stupňoval a já jsem mu popustila otěže. Konečně jsem plakala. A to fest. Oplakávala jsem mrtvého bratra. Oplakávala jsem spoustu dalších věcí a lidí, o které jsem přišla a pro které jsem až doteď neuronila ani slzu. Ale nejvíc ze všeho jsem brečela kvůli sobě. Styděla jsem se za to, jaký na mě musí být pohled, bez bot uprostřed noci, zkřehlá zimou, s očima bloudícíma po seznamu čísel bytů, jako by to bylo nejtěžší sudoku.

Kde jsem se tu vzala?

Co se zvirtlo natolik, že jsem se octla tady?

Plakala jsem pěknou chvíli.

Slzy mi bez zábran kanuly po tvářích, byl to pro mě neznámý pocit, bolestivý, ale nakonec i povzbudivý.

Když jsem se uklidnila, byla jsem vyčerpaná, zcela bez energie. Ale také jsem cítila, že ze mě spadla ohromná tíha. Tlak na prsou byl ten tam. Určitě se zase vrátí, ale to už ho budu čekat.

Chladný vítr mi ovanul tvář.

Kdo by byl řekl, že zůstat trčet na ulici uprostřed noci zkřehlá zimou, nemoc se dostat do vlastního domu, a ještě si vyplakat oči bude to nejlepší, co se mi po všech těch letech stane.

13

Za normálních okolností nenávidím, když mě někdo nechává čekat. Tohle byl nicméně první den mého nového života, abych tak řekla, takže jsem zatnula zuby a rozhodla se brát věci s klidem.

Taková místa jsem znala moc dobře. Krémová omítka na dokonale rovné stěně, skoro neslyšný hudební podkres, křesílka, jejichž kožené potahy ještě voněly novotou, poslední čísla časopisů Advokátní komory a několik publikací v angličtině, úhledně vyrovnaných na stolku, diskrétní recepční v soupravě klasického nábytku, sluncem zalitá okna skýtající výhled na centrum města. Každička z těch drobností označovala totéž: tohle místo je středobodem právního světa.

O tom nebylo pochyb.

Sama jsem kdysi pracovala na podobném místě, ve velké advokátní kanceláři, v jedné z těch, co se pravidelně umísťují na žebříčku „dvaceti nejvýznamnějších advokátních kanceláří Španělska“ nebo „patnácti nejvýdělečnějších advokátních kanceláří v zemi“. Byla jsem k neutahání, klidně jsem svým klientům účtovala čtrnáct odpracovaných hodin denně šest dní v týdnu, cítila jsem se jako fungující součástka v hladce běžícím promazaném soukolí. Tou dobou jsem nechávala já čekat ostatní.

Úkosem jsem se podívala na Helenu a Martina, kteří seděli vedle mě. Chlapec se matce uvelebil na klíně. Helena se na sedače ani nepohnula, upírala pohled přímo před sebe, skoro ani nemrkala, tvářila se ostražitě, jako by právě vstoupila do neznámé dimenze a cokoli udělá, může se obrátit proti ní. Nechtěla za žádnou cenu sejít z cesty.

Naproti tomu Martin vypadal uvolněně, jezdil různou rychlostí nahoru a dolů s jezdceem zipu na jejím kabátě a na své počínání se obdivuhodně soustředil.

Jakási holka v dlouhé sukni a tmavém saku pánského střihu vešla do místnosti bez dveří, kde jsme byli usazeni (mít v pantech dveře se

nejspíš už nenosilo, do kanceláře tak inovativní, moderní a průkopnické jako tahle se mnohem spíš hodily takové ty posuvné panely). Došla ke mně a oslovila mě nesmlouvavým, ale milým hlasem.

„Pan Arias bude mít pár minut zpoždění, zdržel se kvůli jedné politováníhodné záležitosti mimo kancelář. Doufá však, že tu bude co nevidět. Moc se omlouvám.“

„Ovšem!“ odsekla jsem, ale udržela jsem se, abych té našňořené, usmrkané náně nevmetla do tváře něco horšího.

Schůzku domlouvala Ariasova sekretářka. Tím chci říct, že to oni vybrali datum a hodinu. Už jsme tu čekali pětatřicet minut. A teď mi tady vykládali pohádku o tom, jak se pan Arias zdrží ještě víc.

„Počkáme tady, dokud nedorazí,“ dodala jsem s úsměvem.

„Zajisté,“ odpověděla dívka s úsměvem ještě zářivějším, než byl ten můj, a vytratila se. Prošla mezi posuvnými panely, jako by se pro to narodila.

Nehodlala jsem se rozčilovat. Nesměla jsem ztratit nervy. Nebudu nikomu nadávat. Ani neodejdu.

Zachytila jsem zdálky pohled recepční, co vypadala jako součást nábytku, a vyčetla jsem jí z očí, že to zpoždění, které tady musíme přetrpět, nebyla náhoda, spíš to byla víceméně ustálená praktika.

„Nějaký problém?“ ozvala se Helena.

„Žádný problém,“ snažila jsem se uklidnit, „jen musíme ještě chvíli počkat, nic víc.“

„Mně líbí tady čekat, všechno tu moc hezké a drahé,“ opáčila Helena.

Tahle polská vdova mě občas dokázala svými odpověďmi dost překvapit. Bylo zjevné, že pocházíme každá z jiného světa a že naše zvyky i vzdělání byly tak diametrálně odlišné, až to budilo dojem, že žijeme v paralelních vesmírech. Jenže, ačkoli to bylo zcela nepravděpodobné, jsme teď byly rodina. Opakovala jsem si to v duchu při každé příležitosti, nechtěla jsem na to zapomenout. A aby toho nebylo málo, také jsem se stala její advokátkou.

Rozhodla jsem se ještě jednou přelétnout pohledem žalobu. Už jsem ji znala z paměti, ale nedalo se svítit, vždycky jsem mohla narazit na nějaký detail, který mi unikl, něco, co na první nebo i druhý pohled nevypadalo důležitě, ale co mi při nadcházející schůzce mohlo pomoci. Vytáhla jsem hnedou složku z aktovky a otevřela ji. Zadávala jsem se na záhlaví:

Soudu první instance: věc podle rozvrhu práce připadá procesnímu zástupci Jacintu Garcíovi Redondovi (evidenční č. advokátní komory 2389), jednajícím jménem obchodní společnosti GRUPO DE EMPRESAS GRAN CASTILLA a. s., IČO 55003224A, se sídlem Paseo de los Olmos 191, Madrid 28049, doloženo opisem generální plné moci pro všechny úkony v řízeních, kde zastupuje svého klienta, kterou přikládám (příloha č. 1), předstupuji před soud a předkládám následující...

Skupina Gran Castilla byla obrovské konsorcium vlastníci několik kasin, jako třeba to v Creonte, v Pyrenejích nebo to v Robredu, korunní klenot. Už několik let vlastnila také tři online kasina, byli první společností v zemi, které se povedlo získat příslušná povolení. Byla to firma s mnohamilionovým ročním obratem. Vlastnila ji ovšem malá skupina akcionářů, takže navzdory její velikosti by se dalo říct, že je to takřka rodinná firma. V čele skupiny stál a železnou rukou ji vedl Emiliano Santonja.

Po obvyklém úvodním žargonu jsem přeskočila k třetímu odstavci, k samotné žalobě, a znovu si přečetla jméno advokáta, se kterým jsem se měla sejít a který zastupoval žalující stranu.

Francisco Arias Martínez, člen Advokátní komory v Madridu, evidenční číslo x, telefonní číslo y.

Netušila jsem, kdo Arias je, jeho jméno mi neznělo povědomě. Zběžně jsem si o něm něco zjistila a došla jsem přinejmenším ke třem zajímavým poznatkům. První a nejdůležitější bylo to, že pracuje pro kancelář Barver & Ambrosía. Pro ty, kdo nejsou obeznámeni s právnickým prostředím, dodám jen, že se jedná o nejlepší advokátní kancelář v celém Španělsku, prostě číslo jedna. Žádná z ostatních kanceláří jim nesahá ani po kotníky, ať už se jedná o objem zakázek, nebo o mediální vliv. Bez sebemenší obavy, že bych se zmýlila, můžu říct, že z posledních několika rozsudků, které byly veřejně vidět v televizi, jednu ze stran vždycky zastupoval jeden nebo několik lidí z Barver & Ambrosía. Jsou hotový právní obr. Monstrum.

Druhý poznatek byl, že Ariasovi je devěťadvacet a do kanceláře teprve nastoupil. Z toho bylo poměrně patrné, jak malou důležitost tomuhle případu přikládají. Ačkoli to také mohla být falešná stopa. Nebo bylo možné, že tenhle Arias byl navzdory nedostatku zkušeností a ostruh ve skutečnosti génius, což nebylo moc pravděpodobné, ale nešlo to ani zcela zavrhnout.

Třetí zajímavost byl kolující drb, že advokátní kancelář Barver & Ambrosia se má spojit s nějakou německou kanceláří, a že až k fúzi dojde, promění se v třetí nejvíce vydělávající advokátní kancelář v Evropské unii a osmou na světě. Z toho bylo jasné, že společníci kanceláře museli mít starostí nad hlavu a zároveň být hrdí na svou nezadržitelnou expanzi, což mi z krátkodobého hlediska mohlo být jedno, ale měla jsem z toho minimálně povšechnou představu, komu budu čelit.

Četla jsem dál. Už jsem tu žalobu procházela tolikrát, že jsem ji vážně mohla citovat zpaměti. Což možná nebyl tak špatný nápad, třeba bych tím mohla někoho ohromit, ačkoli jsem netušila, koho přesně.

Přelétla jsem očima jméno a kompletní údaje o žalované Heleně Kowalczykové. Musela jsem připustit, že moji pozornost upoutalo hlavně to, že je tu jako bydliště žalované ručně napsaná moje adresa. Bylo vidět, že jim netrvalo moc dlouho ji vypátrat. Mělo to ale vcelku prosté vysvětlení. Helena mi řekla, že v bytovně u dálnice asi čtyři kilometry od kasina, kde bydlela předtím, nechala papírek s novou adresou. Nevím, jestli mě víc překvapilo to, že můj bratr s manželkou a synem bydlel na bytovně, nebo to, že se rozhodl bydlet co nejbliž k místu, které ho zničilo. Ale byl vždycky průšvihář, tímhle však překonal sám sebe.

Pokračovala jsem ve čtení. Vyjmenovávali tu celou řadu skutkových okolností, dat, dokumentů a svědectví, které potvrzovaly, že Alejandro Tramel měl dluhy vůči firmě Gran Castilla, vlastníku robredského kasina, a to včetně dlužních úpisů a směnek, které podepsal v posledních několika letech. Přeskočila jsem několik stran a nalistovala rovnou konec, který byl z těch šestadvaceti listů nejvýživnější, základní kámen celé věci.

Žádám soud, aby tuto listinu s přílohami a v předepsaném počtu vyhotovení považoval za OBČANSKOPRÁVNÍ ŽALOBU proti HELENĚ KOWALCZYKOVÉ JAKOVOVÉ,

oprávněné dědičce zesnulého ALEJANDRA TRAMELA HIDALGA, jehož osobní poměry již byly zjištěny, a zároveň aby mě vedl jako zástupce žalobce a veškerou další komunikaci vedl se mnou...

A tak dál až k závěrečné tečce:

Žalobce proto navrhuje, aby soud po projednání jeho žaloby vydal tento rozsudek: Žalovaná je povinna zaplatit žalobci dlužnou částku 816 000 eur, skládající se z dlužné částky a úroku z prodlení za období končící datem podání této žaloby. Žalovaná je povinna žalobci nahradit náklady řízení.

Následovalo několik formálních výzev soudu a nakonec datum a podpis.

Když jsem poprvé slyšela, kolik peněz můj bratr dluží, bylo to jako ledová sprcha. Teď, když jsem znala Helenu a Martina, když měli tvář, hlas, tělo, se mi hnusilo dávat je s tou částkou jakkoli dohromady. Bylo hrozné, že někdo přišel o rozum a prohrál v kasinu tolik peněz, když je navíc neměl a ani je neměl kde vzít. Ještě horší ale bylo, že ty peníze teď vymáhali po jeho vdově, přistěhovalkyni bez vzdělání, bez prostředků, matce malého dítěte, která i bez toho měla co dělat, aby se protloukla a dokázala svého synka uživit.

„Teta Ana se zlobí,“ postřehl vedle mě Martín.

Podívala jsem se na něj.

Od chvíle, co jsem se vrátila do světa živých, si zvykl říkat mi teta Ana, díky čemuž jsem se nejen cítila stará, ale navíc jsem měla dojem, že to dělá, aby mě naštvál, což u dvouletého kloučka nedávalo žádný smysl. Když mě takhle oslovil, vždycky mi chvíli trvalo, než mi došlo, že mluví o mně, měla jsem dojem, že by mu na to oslovení měl odpovědět někdo jiný.

„Teta Ana se nezlobí,“ odpověděla jsem se vši vážností. „A tetě Aně se taky nelíbí, když se jí takhle říká, má radši, když se jí říká jinak, třeba prostě jen Ana.“

Martín na mě upřel pohled a svrástil čelíčko.

„Teta Ana se vážně zlobí,“ trval na svém a ukázal na mou pravou ruku.

Uvědomila jsem si, že bezděky mačkám složku se žalobou, ohnula jsem jí horní roh. Rychle jsem ho prsty vyrovnala a povolila sevření, jako by mě přistihli při lži.

Helena Martínovi řekla něco polsky, zdálo se, že ho hubuje. Vždycky když mu chtěla vyčinit, uchýlila se ke svému rodnému jazyku.

Zaklapla jsem desky a chystala se je strčit zpátky do aktovky, když vtom se objevil mladík se zmateným výrazem, v obleku a kravatě, které vypadaly, že je ukradl v nějakém obchodáku.

„Dobré odpoledne,“ pozdravil. V ruce držel tablet a obracel se na mě. „Jsem náměstek v oddělení licitací. Pan Arias vás dnes bohužel nebude schopen přijmout, velmi se omlouvá a prosí, abyste si, pokud vám to bude vyhovovat, dohodla schůzku na některý z následujících dní.“

Nemohla jsem uvěřit svým uším.

V duchu jsem si opakovala svoji mantru: nekřičet, neztrácet nervy, nedělat nic, čeho bych později mohla litovat.

Pomaloučku jsem se zvedla a snažila se nedat ve tváři najevo rozhořčení.

„Dobré odpoledne, pane náměstku z oddělení licitací,“ pronesla jsem zdvořile, „jak jistě víte, já se jmenuji Ana Tramelová a zastupuji zde paní Helenu Kowalczykovou. Pan Arias nás sem pozval na dnešek, výslovně na tom trval. Už tu čekáme padesát dvě minuty.“

Odmlčela jsem se. Věděla jsem, že mladík čeká, že budu mluvit dál, a proto jsem udělala pravý opak a potom, co jsem mu dala přesný údaj o délce zpoždění, jsem už nepokračovala.

Mladý právník se na pár vteřin zatvářil zmateně. Tváří v tvář mému mlčení ale neměl na výběr, musel převzít iniciativu.

„Jak jsem vám již vysvětlil, pan Arias vás dnes přijmout nemůže. Moc mě to mrzí.“

Otevřel tablet a mlel dál, zatímco si v něm prohlížel cosi, co muselo nejspíš být elektronický diář.

„Pokud budete souhlasit, můžeme ihned domluvit nový termín schůzky,“ prohlásil příčinnivě. „Možná příští čtvrtek odpoledne, nebo ještě lépe za dva týdny v pondělí dvanáctého, jen by to muselo být trochu časněji, pan Arias mívá každé pondělí v devět ráno zasedání správní rady...“

„Odpusťte,“ skočila jsem mu do řeči. „Obávám se, že jste mě nepochopil. Takže vám to zopakuji: už tu na pana Ariase trpělivě čekáme padesát tři minuty. Přišli jsme za ním, do jeho kanceláře v den, který

určil on, přesně v tolik hodin, na kolik nás pozval. Ve všem jsme se panu Ariasovi přizpůsobili. Takže jsme tady.“

Chlapec začínal být nervózní. Po očku vyslal pohled k recepční, jako by ji žádal o pomoc.

„Já vám rozumím, paní Tramelová, a skutečně je mi to velice líto. Pana Ariase potkaly nečekané potíže, je to velmi zaneprázdněný člověk,“ povídal, aniž by zvedl oči od tabletu, „proto bude pro všechny jednodušší, když teď dohodneme nový termín schůzky. Dovolil bych si tedy navrhnout pondělí dvanáctého v půl osmé ráno, to bude perfektní. Vzhledem k tomu, že budete ten den první na seznamu, nehrozí, že dojde k dalším neočekávaným zádrhelům. Co vy na to?“

Všimla jsem si, že Helena si také stoupla, zdálo se, že jí náhlý zvrat v událostech trochu rozhodil.

„Já dvanáctého mohla, Ano,“ vložila se do toho s tím svým polským přízvukem, dokonce byl ještě výraznější než obvykle, nebo jsem aspoň měla takový dojem.

„Já mohla,“ potvrdil vedle ní Martín.

Posunkem jsem Heleně a malému naznačila, aby radši mlčeli.

Mladík využil příležitosti, aby si prosadil svou.

„Skvěle, takže v pondělí dvanáctého v sedm třicet,“ pokýval spokojeně a s úsměvem se obrátil na Martina. „Chceš čokoládový bonbon, loupežníku?“

Chlapeček se schoval za Helenu a zavrtěl hlavou.

„Máš radši citronové?“ vyptával se právník a zubil se od ucha k uchu, že už to ani víc nešlo.

„Poslyšte, byla bych vám velmi vděčná, kdybyste nemluvil s mými klienty,“ zakročila jsem a snažila se nepůsobit příkře ani neklidně. „Stále mám dojem, že mě nechápete; zopakuji vám to tedy potřetí a naposled, abyste si udělal jasnou představu o celé situaci. Tuto schůzku sjednala sekretářka pana Ariase, byl to sám pan Arias, kdo ji tím pověřil, požádal nás, abychom se dostavili do jeho kanceláře, vybral den, hodinu i místo setkání, byl to právě on, a ne já, kdo trval na tom, že se musíme sejít. Teď tu však na něj čekáme už padesát pět minut a vy, člověk, s nímž jsem dosud ani jednou neměla tu čest, mi teď tvrdíte, že nás pan Arias nepřijme, že se na nás vykašlal.“

„Já vám rozumím, paní Tramelová, ale on se na vás nevykašlal...“ blábolil zajíkávě. „Byla to nečekaná záležitost a...“

„A on se na nás vykašlal,“ zopakovala jsem a na slovo „vykašlal“ jsem dala zvláštní důraz. „Dobře, uděláme to takhle. Já a moji klienti teď sjedeme dolů do garáže, vyzvedneme si auto a odjedeme. Pokud se tu do chvíle, než opustíme budovu, což se podle mého odhadu stane zhruba do pěti minut, ne víc, objeví pan Arias, promluvíme si s ním. Pokud však vyjedeme z parkoviště na ulici a pan Arias se nám neozve, nebudou žádné další schůzky. Ani dnes, ani v pondělí dvanáctého, ani nikdy jindy. Uvidíme se přímo u soudu. Na shledanou.“

„Ale já ne...“ snažil se ještě chlapec. Byl to jen poslíček, neměl s tímhle případem nic společného, ale kdyby nás nechal takhle odejít, musel by se z toho svému šéfovi pěkně zodpovídat. „On tu pan Arias právě není... nemůže vás přijmout... Paní Tramelová, prosím...“

Nechala jsem ho tam stát a držela jazyk za zuby, což mi nepůsobilo valné potěšení, a společně s Helenou a Martínem jsme se vydali pryč. Celá budova patřila advokátní kanceláři Barver & Ambrosía, byla to stavba z devatenáctého století na rohu dvou obytných ulic kousek od parku Retiro v nejdražší madridské čtvrti (nebo aspoň nejdražší uvnitř obvodu M-30), v dosahu „Zlaté míle“, kde mají sídla nejprestižnější madridské advokátky. Z obou vnějších stran budovy byly ve fasádě v posledním podlaží zapuštěné kamenné desky s písmeny, která byla vidět i zezdola: B & A. Nebyl to zrovna vrchol vkusu, ale někomu nejspíš připadalo záhodno, aby všem zblízka i zdaleka bylo na první pohled jasné, že tahle panská budova je majetkem nejvýznamnější a nejexkluzivnější advokátní kanceláře v celé zemi.

Ani jsme se nerozloučili s recepční, nastoupili jsme do výtahu a já protáhla skenerem kartičku s magnetickým proužkem, kterou mi dali u vchodu. Zmáčkla jsem tlačítko do -1. Ze zavírajících se dveří jsem viděla jak mladého náměstka z oddělení licitací, tak recepční, jak někoho spěšně přivolávají.

„My jít pryč a už se nevrátit?“ zeptala se mě Helena.

„Musíš pochopit jednu věc,“ pronesla jsem a snažila se ovládnout svůj vztek. „Nikdy, za žádných okolností nemluv přímo s protistranou. Nikdy. Ty budeš mluvit jenom se mnou.“

„Ale...“

„Tohle je velmi důležité. Je to jasné?“

Helena přikývla, ale nevypadala moc přesvědčeně. Pokud má naše uspořádání fungovat, budu si s milou zlatou polskou vdovou muset

pěkně v klidu popovídat. Jedna věc je pomáhat někomu v právních záležitostech, aniž bych očekávala honorář, ale nesmí se to zvrhnout, aby si dělala, co chce. Náš protivník byl právníký gigant a jakýkoli detail, i kdyby vypadal sebenedůležitěji, mohl rozhodnout.

Sotva jsme vystoupili z výtahu, ozval se opět Martín.

„Teta Ana se zlobí.“

Měl pravdu. Byla jsem velice rozzlobená. Firma, která vydělává nehorázné peníze tím, že oškubává neopatrné naivy, jako byl můj bratr, firma, která mu zničila život, teď po bezbranné ženě vymáhá zděděný dluh. Tahle firma měla nevyčerpatelné zdroje a na výplatní pásce největší advokátní kancelář ve Španělsku, která navíc brzo bude jednou z největších na světě. Nabubřelý advokát z téhle kanceláře mě požádal o schůzku a pak se na mě vykašlal. Podle toho, co jsem věděla o světě, z toho vyplývalo, že nás buď úmyslně ponížili, abychom věděli, s kým máme tu čest, anebo nás jednoduše ignorovali, nevěnovali nám ani tu nejmenší pozornost, měli za to, že si s námi mohou nakládat, jak se jim zlíbí. Ať už to bylo jakkoli, já si připadala jako blbec.

„Ano, teď se zlobím,“ opáčila jsem a odemkla mazdu. „A přestaň mi tak říkat, proboha tě prosím.“

Nasedli jsme do auta. Helena a Martín se uvelebili vzadu. Helena tam měla dětskou autosedačku, kterou podle všeho nosila vždycky s sebou. Chtěla jsem odsud vypadnout. Zapnula jsem si bezpečnostní pás a nastartovala motor. Ze všech sil jsem se snažila, aby mi neruply nervy.

Pomaloučku jsem vycouvala z parkovacího místa a vyjela na rampu vedoucí do dalšího podlaží. V autě se rozhostilo ticho. Vyjeli jsme nahoru a já v dálce zahlédla závoru ve výjezdu. Zastavila jsem u kukaně hlídače parkoviště, stáhla okénko a podala mu identifikační kartu.

Muž na mě mávl, že můžu jet.

Položila jsem ruku na řadicí páku, odhodlaná vyjet na ulici. Než jsem se stihla rozjet, ozval se tupý zvuk, někdo mi zabouchal na kufr auta. „Pardon!“ zvolal hlas. „Omlouvám se, došlo k omylu.“

Bouchající byl mladý muž s dokonale střiženým voussem, značkovými brýlemi a oblekem, který musel stát nejmiň tři tisíce eur. Vypadalo to, že sem běžel, a teď se snažil popadnout dech.

„Omlouvám se,“ pokračoval a přistoupil blíž. „Jsem Francisco Arias, moc mě těší.“

„To vidím,“ ucedila jsem z auta, aniž bych se nechala vykolejit.

„Obávám se, že tu došlo k politováníhodnému nedorozumění,“ mumlal Arias a snažil se tvářit jako nevinátko. „Požádal jsem svého náměstka, aby se vám mým jménem velice omluvil a pokusil se vás chvíli pozdržet, právě se vracím ze schůze... Skutečně mě to velmi mrzí.“

„Já slyšela něco jiného,“ zabrblala jsem si pro sebe.

„To víte, podřízení,“ pokračoval Arias. „Prosím, přijměte moji omluvu a pojdte ke mně do kanceláře. Ihned se vám budu věnovat. Mám pro vás takový návrh, ujišťuju vás, že je velmi dobrý.“

Pohlédla jsem před sebe na zdviženou závoru. Pak jsem loupla očima po zpětném zrcátku a viděla jsem, že Helena mě neklidně pozoruje. Nakonec jsem se zadívala na toho kluka, Franciska Ariase. Bylo mu devětadvacet, ale zjevně už vydělával majlant, se všemi prémiiemi a provizemi musel dostávat určitě víc než sto tisíc. Zvážila jsem své možnosti.

„Řekněte mi, co je to za návrh,“ vypálila jsem.

„Tady?“ zeptal se nechápavě. „Vy chcete, abych vám tu nabídku vysvětloval ve výjezdu z garáže?“

„Přesně tak.“

„Pokud by vám to nevadilo, raději bych vás vzal zpátky do svojí kanceláře,“ zopakoval, „už jsem se vám za to zpoždění přece omluvil.“

„A já bych byla raději, kdybyste ze mě nedělal pitomce,“ odtušila jsem. „Já vím, že jste právě nedorazil ze schůzky, byl jste celou dobu u sebe v kanceláři a nechával nás čekat, zkoušel jste, jak dlouho to vydržíme. Na druhou stranu, pokud pro nás skutečně máte výhodnou nabídku, o čemž dost pochybuju, máte příležitost nám ji přednést. Tady a teď.“

Za námi už se vytvořila fronta dalších dvou aut. Hlídač začínal být netrpělivý. Zaslechla jsem za zády zatroubení klaksonu.

Zmocnily se mě pochybnosti. Pořád jsem nevěděla, co tady vlastně děláme. Proč nás sem tenhle advokát doopravdy pozval? Vážně pro nás měl nějaký návrh, nebo nás jen chtěl osobně poznat, otukat si nás? Jedna pochybnost mě navíc užírala od samého začátku: proč chce kasino splatit dluh právě po Heleně? Nedávalo to smysl. Byla to čirá krutost. Moc dobře věděli, že tahle holka nemá skoro ani na chleba, natož aby disponovala takovou sumou, kterou po ní teď kasino vymáhalo. A ani si takové peníze neměla jak opatřit.

Do fronty za námi se zařadil další vůz a také zatroubil. Jestli v některém z těch aut seděl klient advokátní kanceláře Barver & Ambrosía, nemohlo to působit zrovna nejlépe. Jedno z čerstvě zaměstnaných

štěnat s někým jedná u závory a brání ve výjezdu z garáží dalším autům. To se pro značku Barver & Ambrosia skutečně nehodilo.

Arias se vzdal. Došel až k mému okénku a snažil se v dané situaci aspoň o trochu soukromí.

„Ta nabídka je opravdu velmi dobrá,“ přesvědčoval mě a naklonil se blíž. „Pokud vaše klientka uzná a přijme dluh v jeho úplnosti, vzdáme se sedmdesáti pěti procent dlužné částky plus úroků a sjednáme s ní splátkový kalendář na třicet let. Když si to spočítáte, je to sotva pět set eur měsíčně a je logické, že tato částka postupem času ztratí na hodnotě. A navíc, vzhledem k tomu, že jsme si vědomi, v jak nezáviděníhodné situaci se paní Kowalczyková nachází, společnost Gran Castilla v dobré víře zváží možnost nabídnout jí zaměstnání dle jejích schopností, načež by se jí měsíční splátky dluhu strhávaly přímo ze mzdy. To by samozřejmě bylo zcela neoficiální a neobjevilo by se to v žádné dokumentaci, ale můžete se na to spolehnout.“

Arias si přejel prstem po spodní straně brady. Vousy měl vytvarované k dokonalosti a odvážila bych se říct, že je má zastřížené s přesností na setinu milimetru. Co se to tady dělo? O co tady vůbec šlo? Něco mi zjevně unikalo.

„Dle mého je to velmi velkorysá nabídka,“ pokračoval. „Sám pan Barver osobně trval na tom, že paní Kowalczykové je třeba nabídnout zaměstnání.“

Barver? Jordi Barver se zajímal o naši záležitost? Starý Barver, vlastník téhle budovy a další spousty budov po celém Španělsku, muž, který u soudu roznosl na kopytech španělskou národní banku, ministerstvo obrany i Evropskou komisi, se osobně angažoval v téhle věci?

Ariasovi se leskly oči a jeho naléhavý výraz potvrdil moje podezření.

Tady nešlo o Helenu. Ani o bratrův dluh.

Teď už jsem to viděla zcela jasně: ve skutečnosti nechtěli, aby jim Helena zaplatila, na tom jim ani v nejmenším nesešlo, naopak, věděli moc dobře, že na zaplacení nemá. Chtěli nastolit precedens, právní základ, o který se budou moct opřít v budoucích sporech, při vymáhání budoucích dluhů kasina. Šlo jim o veřejné uznání toho, že jsou v právu, o výstrahu, že se s nikým nebude zacházet v rukavičkách, ani s mrtvými ne. A zároveň s tím si chtěli připravit půdu pro další podobné případy. Tak o to šlo.

„Přetlumočím váš návrh své klientce,“ odpověděla jsem.

Arias se otočil k zadnímu sedadlu a snažil se zachytit Helenin pohled.

„Máte přesně dvacet čtyři hodin na rozmyšlenou, poté svou nabídku stáhneme,“ pronesl zvýšeným hlasem, aby ho Helena slyšela. „Pokud to doženete k soudu, budeme žádat okamžité splacení plné částky dluhu a na stole už nebude žádné další vyjednávání.“

„Jak jsem řekla, budu svou klientku o vaší nabídce informovat,“ kývla jsem a považovala celou věc za uzavřenou.

„Dvacet čtyři hodin,“ zopakoval Arias. „Ani o minutu navíc. Je velmi důležité, abyste to pochopila.“

„Na shledanou, pane Ariasi.“

Šlápla jsem na plyn a rozjela se, už jsem mu nedovolila dodat ani slovo.

Když mazda konečně vyjela na ulici, o čelní sklo se rozplesklo několik těžkých, nepříjemných dešťových kapek.

Začalo pršet.

14

Jíst o samotě je jeden z nejrizikovějších intimních úkonů, které člověk může v životě provést. A ještě rizikovější je, pokud ho provádíte na veřejnosti, před zraky cizích lidí.

Pokud vám tenhle výrok připadá přehnaný, tak si to zkuste. Nemluví o situaci, kdy jíte v doprovodu elektronického zařízení nebo knihy nebo novin, ani o jídle u televize. Mluví o situaci, kdy jíte úplně sama a neděláte u toho nic jiného. Čas od času to dělám, abych narušila svůj pocit vyrovnanosti, intimity a sebeúcty.

Přešla jsem náměstí Trinidad, asi dvě stě metrů od svého domu, kde se nacházela restaurace La Antorcha Roja. V lepších dobách to bývalo laciné čínské bistro s poledním menu. Postupem času se proměnila v trendy japonskou restauraci, která si kupodivu ponechala stejné jméno a v podstatě nezměnila ani výzdobu, ani jídelníček. Před pár měsíci pak prošla další proměnou a stal se z ní asijský restaurant, kde se mísily chutě vietnamské, thajské, korejské a samozřejmě japonské kuchyně. Podnik vedl stále tentýž pár: Haruo a Reiko, manželé, kteří do Madridu přišli z Japonska na konci osmdesátých let a které jsem odnepaměti vídala s úsměvem od ucha k uchu, především jeho.

Podle všeho po příchodu do Španělska zjistili, že tady lidé nechtějí o japonské kuchyni ani slyšet, takže se navzdory svému původu museli naučit vařit jarní závitky, nudle tří chutí, sladkokyselou omáčku, takovou tu čínskou kuchyni po západním způsobu, který jsme my tady v Madridu tolerovali. Postupem času se chutě španělského obyvatelstva změnily, takže restaurace dostala novou tvář a mohla se proměnit ve skutečně japonský podnik, což místní štamgasty šokovalo, protože manžele považovali za opravdové „Číňany“. Ti se ale nezdržovali vysvětlováním a pustili se do toho, co uměli nejlépe: přípravy sushi

nebo sashimi nakrájeného tak najemno, že jim vydobylo skvělou pověst a nejlepší recenze.

Lidé v téhle velmi tradičně založené čtvrti ovšem asijské kuchyni stále příliš nedůvěřovali a restaurace jen tak tak přežívala. Nyní se nacházeli ve třetí fázi svého podnikání, což byla směsice orientálních vlivů, od nudlí s kuřecím masem po pekingskou kachnu přes polévku miso a samozřejmě všechny maki, uramaki a sushi, ve zkratce od všeho trochu. Chtěli tak do restaurace přilákat víc skeptiků a po třiceti letech snažení ji jednou provždy proměnit v prosperující podnik.

Ten večer jsem seděla u svého obvyklého stolu vedle okna s rolety. Stůl byl určený pro čtyři strážníky, ale vzhledem k nevelké návštěvnosti jsem ho zpravidla měla celý pro sebe a mohla jsem zabírat víc prostoru, než jsem ve skutečnosti potřebovala. Nikomu to zjevně nevadilo, ani Haruovi, ani jeho milující manželce Reiko. Namáčela jsem si knedlíčky jiaozi do arašídové omáčky, což byla podle všeho poněkud neortodoxní kombinace, ale to šper čert, jeden večer je jeden večer. Samozřejmě jakmile se jednou rozhodnete povečeřet o samotě, je potřeba jíst u stolu, trochu obřadně, ne na stojáka u pultu, ve spěchu, pokradmu. A tak jsem tu seděla sama u stolu, exponovaná, na očích celému světu.

Pokud je jíst o samotě na veřejném místě vysoce riziková společenská činnost (skutečně o samotě, bez pomoci všelijakých udělatek nebo předmětů, za kterými se lze schovat), pak je večere o samotě čin skoro hrdinský. Páry, party kamarádů a skupinky kolegů z práce a ostatní večeřící vás častují lítostivými pohledy, v některých případech se jim v očích zračí dokonce panika, jako by se báli, že tak skončí také.

Po knedličích jsem si dala teppanyaki z tuňáka, snažila jsem se jíst hůlkami, které jsem ale navzdory tomu, kolikrát jsem už jedla v japonských, čínských a obecně asijských restauracích, stále ještě plně neovládala, spíš to vypadalo, že ovládají ony mě.

Nedokázala jsem z hlavy vyhnat myšlenku na nabídku, kterou nám Ariasovým prostřednictvím učinilo kasino. Když jsem nad tím tak uvažovala, jejich návrh měl jednu nespornou výhodu, kterou jsem si ze začátku neuvědomila: pokud by splnili slib a Helenu zaměstnali, mohla bych se své drahé švagrové a synovce zbavit. Chci říct, že jakýmsi paradoxním způsobem by to v případě, že bychom na nabídku přistoupili a uznali ten nehorázný vymáhaný dluh, mohlo znamenat,

že Helena by dokázala dál žít sama, bez mé pomoci. Ne, že bych zvažovala, že návrh přijmeme, a už vůbec jsem se Heleny nechtěla zbavovat. Anebo možná ano. Ačkoli jsem o tom nepřemýšlela, představa, že budu v bytě několik měsíců, nebo dokonce let mít dva lidi, kteří na mě budou závislí, nebyla pro někoho jako já zrovna lákavá. Jedna věc byla jí pomoci, ale mít ji na krku bůhvíjak dlouho bylo něco zcela jiného. Víím, že to nejspíš zní poněkud krutě, ale přesně tohle mi toho večera běželo hlavou. Heleně by to navíc mohlo prospět, vydělala by si nějaké peníze, postavila by se na vlastní nohy. Kdybych si stála na svém a kasino zmáčkla, možná by mi dokonce zaplatili i můj honorář.

„Teplé saké?“ zeptal se mě Haruo s hliněným džbánkem v ruce.

„Dnes ne, děkuju,“ odmítla jsem.

Nevím, jak dlouho vydržím bez alkoholu, ale byla jsem rozhodnutá to zkusit. A byla jsem pevně odhodlaná to dokázat. To bylo první, co jsem řekla Conche, když jsem jí volala po její poslední návštěvě: že jsem si předsevzala zůstat střízlivá, ať se děje, co se děje. Moje kamarádka reagovala spíš chladně, žádný výbuch nadšení a emocí, který jsem čekala, se nekonal. Sice jsem přehnané projevy náklonnosti nenasáhla, ale ačkoli jsem si to sama nepřiznala, když jsem vytočila Conchino číslo, v duchu jsem si představovala povzbudivá blahopřejná slova, dokonce i jásavou radost. Nakonec jsem se oproti všem očekáváním vyhrabala ze svého vegetativního stavu, chytila jsem býka za rohy a, což bylo vůbec nejpřekvapivější, byla jsem odhodlaná nějakou dobu nebrat žádné léky a nepít.

Místo toho jsem se od Conchy dočkala srdečného, ale skeptického vyslechnutí, načež mi řekla, že kdybych cokoli potřebovala, stačí dát vědět, a že až budu připravená, můžu se zastavit v kanceláři. Na to poslední jsem odpověděla, že radši ještě pár dní počkám, protože všichni v Promultas znali poslední události, k nimž došlo v mém životě, a já jsem chtěla nabrat ještě trochu sil, než se před nimi ukážu. Navíc jsem chtěla Helenině žalobě věnovat všechny svůj čas a bude pohodlnější (a klidnější) se jí věnovat doma. S Conchou jsme se rozloučily se slibem, že si během dvou tří dnů zase zavoláme.

Jenže už uplynul víc jak týden a ani jedna z nás té druhé nezavolala ani jsme se nesešly. Concha nejspíš musela být zavalená prací, nedalo se říct, že by se firmě příliš dařilo, a navíc byla matkou tří holčiček, které vyžadovaly její pozornost (ačkoli jsem měla dojem, že na

to občas sama zapomíná). Nepřikládala jsem její zjevné odtažitosti větší důležitost, zavolám jí hned zítra, možná pozítří. To jsem si aspoň namlouvala.

K teppanyaki jsem si dala trochu smažené rýže a malou porci zeleninové tempury a pokračovala jsem v třídění myšlenek.

To Helena se musela rozhodnout, jestli přijme nabídku, kterou nám učinili, ale obě jsme moc dobře věděly, že já ji budu postrkovat, ať už tím, nebo oním směrem. Spolknout svou hrdost, veřejně přijmout dluh a výměnou za to dostat trochu klidu (a trest ve formě splátkového kalendáře na třicet let). Anebo spor hnát až k soudu a riskovat trest mnohem přísnější a k tomu možná i zabavení a obstavení jakéhokoli účtu nebo majetku, kterého by mohla v budoucnosti nabýt.

Nehledě na mé misantropické úvahy mi možnost vrátit se do zaměstnání, i když pro společnost Gran Castilla, nepřipadala pro sladkou, bezmocnou Helenu zase tak špatná.

Na druhou stranu jsem ale nedokázala setřást podezření, že taková dohoda by pomohla při vymáhání budoucích gamblerských dluhů, ať už malých, nebo velkých, a to se mi pranic nezamlouvalo, stejně jako by se to nejspíš nezamlouvalo Alemu. Tihle lidé neměli čisté úmysly, žili z cizího neštěstí: čím víc se jejich klienti ničili a prohrávali, tím líp pro ně. Já jsem pochopitelně nebyla zrovna vzor morálky a neměla jsem právo nikoho soudit, navíc se v podstatě totéž dalo říct o společnostech vyrábějících a prodávajících alkohol, nemluvě o zbrojařském průmyslu nebo do určité míry i o většině farmaceutických společnostech. Co by s nimi všemi bylo, kdybychom my smrtelníci stále dokola nselhávali, kdybychom neměli slabosti a závislosti, co by z těch nadnárodních monster bylo, kdyby si lidstvo ze dne na den řeklo: tak a dost.

Uhasila jsem etický plamínek sójovou omáčkou a hned jsem to dokázala lépe skousnout. Všimla jsem si mladého, asi dvacetiletého páru, jak mě po očku pozoruje, zatímco se nepřilíš vybíravě cpali pestrobarevnými kousky syrové ryby z ohromného tácu, který měli mezi sebou. Pomyslela jsem si, že ta dívka, oblečená do značkových červených šatů a se spoustou snů a ambicí, nejspíš za celý svůj krátký život nikdy sama v restauraci nevečeřela a jen to pomyšlení jí muselo připadat děsivé a nesnesitelné, synonymum společenské frustrace a nenapravitelné škody, naprostého protikladu jejího vlastního způsobu života a plánů do budoucnosti.

Po chvíli jsem se z nějakého důvodu z pozorování těch dvou hrdliček, které měly celý život před sebou, začala cítit trochu stísněně, jako by mě jejich pouhá přítomnost nesnesitelně vyčerpávala. Vložila jsem si do úst sousto tuňáka a otočila se k oknu. Skrz rolety jsem viděla, že na ulici nejsou takřka žádní lidé. Pořád slabě poprchávalo. Tohle byla rezidenční čtvrť, skoro nic se tu nedělo. Ve všední dny, jako tuhle středu v deset večer, byly ulice v podstatě liduprázdné.

Vrátila jsem se sem, do své staré čtvrti, před nějakou dobou, poté co jsem několik let žila v centru města a část svého nejúspěšnějšího období strávila v Pozuelu (vzpomínky na tuhle etapu jsem dosud měla zastřené jakousi podivnou mlhou). Bylo to jako vrátit se domů, v tom nejhlubším a nejširším smyslu toho slova. Všechno bylo stále skoro stejné, jako když jsem tu dospívala, jedinou výraznější změnou bylo to, že zavřelo i posledních pár kin a tam, kde dřív byly klasické koloniály, si teď zřídili obchůdky s potravinami a zelinářství Číňané. Mimoto zde ale panoval stále stejný klid a rutina a zjevný pocit, že všechno funguje tak, jak má. Pohled na nevýrazné, poloprázdné ulice, na sotva znatelné mrholení, snášející se k zemi, na stále stejné budovy stále na svých místech mě uklidnil.

Potom moji pozornost upoutalo něco o pár metrů dál, na druhé straně křižovatky. Parkovalo tam tmavé auto, možná volvo, se zhasnutými reflektory. Uvnitř ale někdo seděl. Nejsm paranoidní, nebo aspoň ne přehnaně, ale bylo to nejmíň potřetí, co jsem tohle auto zahlédla v noci poblíž mého domu. Nenapadal mě žádný důvod, proč by mě někdo sledoval nebo přímo špehoval, ale radši jsem se o tom chtěla ujistit.

S naprostým klidem jsem se zvedla a vydala se směrem k toaletám. Kabát jsem nechala hozený přes opěradlo židle, abych nevzbudila žádné podezření, přešla jsem restauraci, a místo abych vešla na záchod, pokračovala jsem dál až k dvoukřídlým dveřím. Strčila jsem do nich a ocitla se v kuchyni. Spatřila jsem Reiko, jak stojí opřená o regál a dívá se na mrňavou televizku, v níž podle všeho běžel asijský film o skupině válečníků na koních. Z nějakého důvodu měl titulky v japonštině. Uviděla mě a polekaně sebou trhla.

„Omlouvám se, Reiko, ale potřebuju vyjít ven zadním vchodem, do uličky za restaurací,“ vysvětlovala jsem a ukázala na opačnou stranu kuchyně, za sporáky.

„Osoby klientů nesmí do kuchyně,“ namítla Reiko a tvářila se, jako bych ji přistihla při nějaké nemravnosti.

Je pravda, že jsem nečekala, že ji najdu, jak v kuchyni sleduje samurajský film, ale ani zdaleka mi to nepřipadalo jako něco, za co by se měla stydět. Možná jí přišlo nepřipustné, že jsem ji nachytala, jak uprostřed své pracovní doby zahálí a nic nedělá.

„Promiňte, ale je to vážně důležité, opravdu musím ven zadem,“ naléhala jsem.

Rozhlédla jsem se, zhodnotila své možnosti a nakonec popadla těžký kovový váleček, který ležel poblíž na kuchyňské lince. Zamířila jsem ke dveřím.

„Prosím, řekněte Haruovi, aby vyšel na ulici hlavním vchodem,“ požádala jsem Japonku, „možná budu potřebovat vaši pomoc.“

„Zavolat policii?“ vyděsila se Reiko.

„Jak chcete,“ odpověděla jsem, „hlavně ať prosím vyjde ven.“

Bez dalšího slova jsem si to namířila k východu. V zátylku jsem cítila, jak mě Reiko propichuje pohledem. Celou cestu až ven mě doprovázely hlasy z televize, mluvící čínsky nebo korejsky nebo bůhvíjakým jazykem.

Vyšla jsem do postranní uličky, kde byl výjezd z garáží, nějaké krabice a pár popelnic. Přidala jsem do kroku, částečně kvůli nočnímu chladu a dešti, částečně proto, aby si ten chlap, co mě sledoval, nevšiml, že se nějak dlouho nevracím ke svému stolu.

Rychlým tempem jsem vyrazila z uličky. Přemítala jsem, o koho asi jde. Někdo od Barvera & Ambrosii, nebo možná dokonce ze společnosti Gran Castilla? Copak jim na té žalobě tolik záleželo? Možná že nesledovali mě, ale Helenu, snažili se zjistit co nejvíc informací, které by mohli u soudu použít proti ní. Jenže dnes večer ten týpek nesledoval můj dům (kde se právě teď Helena a Martín nacházeli), ale tuhle restauraci neboli mě.

Zahnula jsem za roh, přešla přímo přes silnici a namířila si to k ulici, kde parkovalo volvo. Šla jsem k němu přímo zezadu. V dlani jsem tiskla chladný kov válečku. Napadlo mě, že ten muž se mnou možná nemá vůbec nic společného, že mě ve skutečnosti nesleduje, že jsem zkrátka jen párkrát zahlédla ve čtvrti zaparkované podobné auto, ve kterém někdo seděl, že to celé byla jen shoda náhod. Vlastně mi takhle možnost, zatímco jsem se k autu blížila, připadala jako nejreálnější.

Přesto jsem byla rozhodnuta radši ze sebe udělat blbce a trochu vyděsit nevinného řidiče než dál žít v nejistotě.

Nejsem žádná akční hrdinka, jsem advokátka, zvyklá pohybovat se mezi papíry, umlátit protivníka dobrými argumenty, předvoláním, žalobou, odvoláním, nebo pokud případ došel k soudu, nějakou právníčkou klíčkou či lstí. To byly moje zbraně. Možná jsem přece jen měla zavolat policii, než jsem se do čehokoli pustila, tak jak mi to navrhla Reiko, a nesnažit se toho člověka konfrontovat sama: netušila jsem, jaké má úmysly, jestli je ozbrojený, neměla jsem nejmenší ponětí, co tu dělá nebo jak zareaguje.

Teď už bylo na rozmýšlení pozdě. Byla jsem sotva dva metry od auta. Pohledem jsem zalétla k restauraci, abych se ujistila, že Haruo a Reiko vyšli ven, on mluvil do mobilního telefonu, ona mu podle všeho něco povídala. Naštěstí se ani jeden z nich neřval na druhou stranu ulice, kde jsem právě byla já.

Minula jsem poslední auto, které mě dělilo od volva, a bez dalšího váhání jsem se zastavila přímo přede dveřmi řidiče. Dlaní jsem prudce zabušila na okénko.

„Co tu děláte? Proč mě sledujete?“ rozkřikla jsem se.

Dvakrát jsem koplá do dveří a ještě jednou bouchla do okna.

„Kdo vás platí? O co tady jde?“ povykovala jsem dál a zamávala před oknem kovovým válečkem ve snaze ho zastrašit, aby se bál víc, než jsem se v tu chvíli bála já, a zároveň upoutat pozornost těch několika kolemjdoucích, kteří se na ulici ještě vyskytovali, a obou japonských manželů.

Chystala jsem se znovu udeřit na okénko, když vtom se sklo začalo pomalinku sunout dolů. Výhrůžně jsem zvedla váleček.

Když mokré sklo sjelo o dalších pár centimetrů, uviděla jsem tvář muže, který na mě upíral ohromený pohled.

„Vy mě tím chcete praštit?“ podivil se a ukázal na mou improvizovanou zbraň.

Okamžitě jsem ho poznala.

Sice jsem ho v životě viděla jen několikrát, ale ty vousy a ten pohled byly nezapomenutelné.

„Poručíku Moncado,“ vydechla jsem. „Vyděsil jste mě k smrti.“

„Nápodobně.“

15

„Proč mě sleduje poručík četníků z Robreda?“ vyhrkla jsem.

Moncada zavrtěl hlavou.

„Jsem tu jako civilní osoba,“ odpověděl.

Po tom úvodním úleku se mi poručík omluvil a společně jsme se vrátili do restaurace, kde z nás teď ostatní strážníci nespouštěli oči. Haruo a Reiko nás doprovodili až ke stolu. Posadili jsme se naproti sobě a upřeně se pozorovali.

„Dlužíte mi vysvětlení,“ vybídla jsem ho.

Poručík pokýval hlavou na znamení, že uznává, že mám pravdu. Nějakým způsobem jsem vytušila, že tenhle velký silný chlap se mi chce vyzpovídat.

„Mrzí mě, že jsem vás vyděsil, to jsem neměl v úmyslu,“ začal pomalu. „Popravdě řečeno jsem se chtěl ujistit, že jste v pořádku.“

„Děkuji za zájem, i když nutno podotknout, že se skoro neznáme,“ opáčila jsem obezřetně. „Pokud se mi snažíte namluvit, že jste mě špehoval jen proto, abyste zjistil, jak jsem na tom se zdravím, tak pardon, ale to vám nezbaštím.“

„Váš bratr a já jsme měli hodně společného,“ pospíšil si s odpovědí Moncada. „Já taky hrál poker. Občas.“

Usoudila jsem, že tohle by si zasloužilo kafe. Mávla jsem a Haruo k nám s obvyklým úsměvem došel.

„Kávu s mlékem,“ požádala jsem ho. „Pěkně horkou.“

„Pro mě taky,“ kývl Moncada.

Haruo potřásl hlavou.

„Já řekl policii, aby sem nejezdit,“ oznámil nám. „Řekl, že zlý muž teď kamarád.“

„Děkuju moc, Haruo,“ pronesla jsem. „Ukázalo se, že ten zlý muž

je taky od policie, takže všechno zůstane pěkně pod jednou střechou, žádný problém.“

Japonec si Moncadu zkoumavě prohlédl, jako by se na něm snažil najít něco, co by můj výrok buď potvrdilo, nebo vyvrátilo. Na první pohled vypadal poručík spíš na hajného než na policistu nebo vojáka.

„Donesu kafe,“ prohlásil nakonec a rozvážně se vzdálil.

Všimla jsem si, že dívka v rudých šatech svému příteli cosi šušká, aniž by z nás spustila oči. Nejspíš jsem vzbudila její zvědavost. Ta zamklá osamělá čtyřicátnice se změnila v podivínku, která jí stála za komentář, ženu s nevysvětlitelným chováním, která odcházela z restaurace do deště zadním vchodem a vrátila se s neznámým mužem.

Otočila jsem se zpět ke svému společníkovi.

„Já poker v životě nehrála, poručíku,“ oznámila jsem mu. „V téhle oblasti jsem naprostý laik.“

„Říkej mi Santiago, jestli chceš,“ opáčil on. „A jestli ti to nevadí, můžeme si tykat.“

Sledovala jsem jeho neudržený plnovous, jeho strohou gestikulaci. V jiných dobách by mě někdo jako on nejspíš přitahoval. Silně. Vlastně mi připadalo, že ačkoli můj radar není, co býval, kdesi v mých útrobach se při pohledu na toho udělaného mužského pomalu probouzelo cosi podobného sexuálnímu instinktu. Sjela jsem očima k jeho velkým, jistým, trochu drsným rukám a mé tušení se potvrdilo.

„Dobře, Santiago, přejdeme tedy k tykání,“ souhlasila jsem. „Sledoval jsi mě, aby ses přesvědčil, jak se držím po Alejandrově smrti.“

„Byl jsem zvědavý.“

„Na druhou stranu ale tvrdíš, že jsi s mým bratrem sdílel vášeň pro hru.“

„Dalo by se to tak říct,“ přitakal. „Já jsem nikdy nehrál na stejné úrovni jako on, on se účastnil velkých partií, mně stačily takřikající druholigové stoly. Nicméně, jak se v tak malém světě stává, jsme se často potkávali, svým způsobem jsme spolu soucítili. Alejandro byl dobrý kluk, dalo se na něj spolehnout.“

„Jistě, hotový světec,“ utrousila jsem.

Můj tón ho podle všeho zaskočil, protože se zaklonil a přitiskl se zády k opěradlu židle.

„Netvrším, že dělal všechno dobře,“ bránil se. „Zanedbával svoji rodinu, ale ujišťuju tě, byl vlastně jen moucha chycená v pavoučí síti. I mezi všemi těmi žraloky si až do konce udržel jistou důstojnost.“

„Dokud nerozbil hlavu řediteli kasina a neoběsil se v cele.“

„Měl jsem vědět, že se to stane,“ vzdychl provinile Moncada. „Alex byl jiný, do ničeho nešťoural, nevěřil, že účel světí prostředky. Kdykoli ho ti darebáci přiskřípli, což se stávalo skoro denně, bylo na hony vidět, že je to natlakovaný papíňák připravený vybuchnout. Poslední dobou byl opravdu jako tělo bez duše, skoro nespál, z postele vstával, jen aby si šel zahrát, sázel na všechno, nejen v kartách.“

„Můžu se na něco zeptat?“ ozvala jsem se. „Když říkáš ‚ti darebáci‘, koho přesně tím máš na mysli?“

Moncada si s odpovědí dával načas, bylo vidět, že přemýšlí.

Reiko nám donesla kávu, takže jsme se oba odmlčeli. Škoda, byla bych preferovala spontánní, nepříkrášlenou odpověď. Reiko a její manžel se zjevně dohodli, že se u našeho stolu budou střídat, jako bychom byli atrakce, která stojí za návštěvu.

„Káva s mlékem,“ zamumlala Japonka.

Občas tu pro ně pracovalo pár číšníků, ale většinu času se o všechno starali manželé, střídali se v kuchyni, v obsluze stolů, u pokladny, a dokonce se mi zdálo, že i v úklidu.

Reiko se vzdálila, ale dál na mě upírala pohled. Kývla jsem a očima jí dala najevo, že je všechno v pořádku.

Moncada si srkl kávy. Sotva odtáhl šálek od rtů, vypadla z něj odpověď.

„Mluvím o všech těch darebácích, co vedou to kasino a neštítí se ničeho. A taky o hráčích, kteří tam prakticky bydlí a jsou jako pijavice. O lichvářích. O těch, co sjednávají sázky. O všech, kdo vědí, co se tam děje, a dělají, že to nevidí. Ten seznam je nekonečný.“

„Jestli to dobře chápu, tvrdíš, že Ale byl obět, ne kompulzivní gambler a vrah.“

Ve vousech se mu objevil náznak úsměvu.

„Samozřejmě že se choval kompulzivně, ale to se nevyklučuje s objektivně nezpochybnitelným faktem, že byl obět,“ odpověděl s ohromující jistotou Moncada. „Řekl bych, že byl obětí svojí povahy, sebe samého. Především byl ale obětí organizovaného systému zaměřeného pouze na to, aby vysával krev ze všech, kdo k té hře jen přičichli. To ti

zaručuju. Všechny ty kecy o bezpečném hraní, ty kampaně ministerstva, všechny ty pojistky a limity, to je všechno lež. Kdyby jim vážně šlo o to, aby si lidi neublížovali tím, že budou sázet víc peněz, než mají, tak by tyhle sračky zakázali.“

„Počkej,“ přerušila jsem ho. „Moc nechápu, co mi tu vykládáš. Tohle je stejné, jako kdybys obviňoval výrobce whisky z toho, že existují alkoholici. Je dokázáno, že zákazy obvykle nejsou to nejlepší řešení, jak zabránit škodám, naopak. Jen se podívej na mafie, které se organizují okolo nelegálních aktivit a výrobků. Řekla bych, že už jsme dospěli, ne? Nikdo nás nenutí pít, a pokud vím, nikdo ani Aleho nenutil, aby prohrál všechny svoje peníze.“

„Představ si, že jsi alkoholička,“ prohlásil Moncada, zdálo se, že začíná ztrácet trpělivost.

Popravdě řečeno jsem si to představovat ani nemusela.

„A teď si představ, že ti každý večer volají z palírny tvého oblíbeného ginu, představ si, že ti moc milý chlapík řekne, že ti pošle domů krabici láhví zdarma, nebo ještě líp: že ti pošle auto, které tě doveze přímo do palírny, abys mohla zdarma vyzkoušet všechny jejich nové produkty. Jakmile tam dorazíš, jednají s tebou jako s královnou, jako bys byla nejlepší na světě, protože ty přece umíš ocenit dobrý gin, dokážeš rozeznat kvalitní alkohol od té břechky, kterou prodávají jinde, a koneckonců jeden doušek tu a tam ještě nikoho nezabil. Představ si, že tenhle chlápek ti volá noc co noc. A postupem času začnou jeho telefonáty být čím dál méně zdvořilé, milý tón se promění v nepřátelské výhrůžky, dlužíš mu hromadu peněz za všechn ten gin, cos vypila, a pokud nechceš mít hodně vážné problémy, musíš zaplatit.“

„Tak moment,“ namítla jsem. „Ten týpek z palírny mi přece řekl, že pití je zdarma.“

„No jistě, první skleničku platí oni, možná dokonce první láhev, klidně tři láhve, ale, milá zlatá, těch sto dalších, těch sto dalších láhví zdarma není, ty musíš hezky zacvakat,“ pokračoval Moncada. „Ačkoli nejlepší na tom všem je, že pokud nemáš peníze, nevadí, palírna ti půjčí, kolik budeš chtít, pod jednou nenápadnou podmínkou: musíš jim pomoci přivést další zákazníky, chovat se sympaticky a samozřejmě nesmíš přestat pít, pamatuj, že jsi královna ginu, co by si o tobě pomysleli, kdybys nešla v pití všem příkladem. Navíc když přestaneš pít, musíš ihned splatit celý dluh. Dokud si ale dál proléváš hrdlo a sem

tam zaplatíš nějakou tu rundu, nikdy ti nebude chybět tvůj gin tonik, vychlazený, čerstvě namíchaný.“

Palírnu ginu jsem si v duchu dokázala představit úplně jasně. Stejně jasné mi bylo, kam Moncada směřuje. Zamrazilo mě.

Lokla jsem si dosud netknuté kávy. Cítila jsem, jak mi klouže do krku, a snažila jsem se strávit Moncadova slova.

„Co ode mě chceš, Santiago?“ zeptala jsem se suše. „Chceš si ulevit od výčitek svědomí? Nebo mi dát nějakou lekci? Nebo jsi prostě jen přišel požádat o radu? Protože pokud je správně poslední možnost, obávám se, že klepeš u špatných dveří.“

Moncada chytil svůj šálek oběma rukama. Nevypadalo to, že má nějakou strategii, a co hůř: zdál se být upřímný. Byla jsem za svůj život zvyklá čelit lhářům, takže když narazím na jednoho z těchhle pravdomluvných optimistů, naprosto mě to odzbrojí.

„Jediné, co chci, je se s tebou o něco podělit,“ zamumlal.

Konečně jsme se blížili k jádru věci.

„Povídej,“ vybídla jsem ho.

„Tady ne,“ zavrtěl hlavou. „Mohli bychom zajít k tobě domů?“

V jiných dobách, kdyby mi muž jako poručík Moncada položil u noční kávy tuhle otázku, znamenalo by to jednu jedinou věc. Dnes večer s sebou ale jeho slova nenesla žádný skrytý význam. Sice jsme se bavili o citlivé záležitosti a já v tu chvíli nevypadala zrovna nejlépe, ale stejně mě absence touhy z jeho strany zklamala.

Nebylo pochyb: stárnu.

16

Igelitový ubrus na stole byl plný prachu. S jeho otíráním jsem se neobtěžovala, prostě jsem ubrus stáhla a hodila do kouta.

Do téhle místnosti už drahnou dobu nikdo nevstoupil, ani já sama. Dveře byly několik let zamčené.

Moje pracovna. Zhruba třicet metrů čtverečních napěchovaných knihami, papíry a policemi plnými šanonů. Taková sluj s okny, jejichž rámy z bílého dřeva už ohlodal čas, více či méně prostorná a více či méně nacpaná dokumenty a různými právníckými proprietami nashromážděnými po židlích a stolech nebo poházenými přímo na podlaze. Byly doby, kdy jsem právě tady vyřešila několik důležitých případů. Jako by mi nestačily hodiny strávené v kanceláři a na soudech, vždycky jsem se po příchodu domů zamkla ve své soukromé jeskyni a řadu nocí (mluvím nejmiň o polovině nocí v týdnu) jsem trávila přerušovaným, nekvalitním spánkem na téhle staré lenošce, před kterou jsem teď stála. Můj manžel se za mnou občas stavil, aby mi donesl sklenici mléka a sendvič. Pravda je taková, že Ramiro, můj první exmanžel, mě navzdory tomu, jaké hrůzy mi provedl na konci našeho vztahu, musel tehdy mít fakt rád, když snášel mé tehdejší pracovní nasazení a setrval po mém boku. Dokud jsme byli spolu, nikdy mě to nenapadlo, ale teď mi to připadalo zcela očividné.

Santiago Moncada se obezřetně rozhlédl po místnosti. Skoro všechny plochy byly zakryté igelitem, takže moje pracovna působila chladným a sklíčeným dojmem. Naštěstí mě, jak bylo mým zvykem, ani nenapadlo, že bych tu měla vypnout topení, takže místnost byla aspoň vyhřátá. Sundala jsem ze židle na kolečkách štos složek a vybidla poručíka, aby se posadil.

Já jsem se opřela o stůl. V duchu jsem se sama sebe ptala, proč jsem ho vzala sem, místo abych ho zavedla do kuchyně, nebo dokonce do

obýváku. Kromě praktických důvodů (nechtěla jsem vzbudit Martina a tahle část domu byla od jeho pokojíčku nejvzdálenější), byla v mém rozhodnutí promluvit si s Moncadou právě tady v pracovně i jakási instinktivní rituálnost.

„Tak jsme tady,“ prohodila jsem.

„Už to tak vypadá,“ odvětil Moncada.

„Byla bych ráda, kdybychom přešli rovnou k věci, Santiago.“

Moncada se na židli zaklonil, takže popojela o pár centimetrů dozadu. Vytáhl z kapsy v bundě telefon a jezdil prstem po displeji, něco hledal. Když to našel, položil přístroj na stůl přímo přede mě.

Zmáčkl tlačítko.

Okamžitě se ozval hlas, který jsem zprvu nepoznávala.

« *Ano...? Prosím...?* »

Podle všeho to byl nahraný rozhovor, nebo jeho část.

Hlas se ozval znovu.

« *Prosím...?* »

Teď už jsem ho poznala. Byl to Ale.

Druhý mluvčí mu konečně odpověděl.

« *Včera jsi nepřišel.* »

« *No, víš, měl jsem práci.* »

[*Ticho.*]

« *Dneska otevřeme dva stoly Hold'em pět deset, možná dokonce i jeden deset dvacet, pokud přijde i Portugalec.* »

« *On přijde i Portugalec?* »

« *Skoro určitě, dneska se hraje partie u něj doma a víš, co to obvykle znamená.* »

[*Ticho.*]

« *Nejsem ve formě, Bernardo, potřebuju si odpočinout, včera jsem byl zase u cvoků... Honí se mi v hlavě dost divných myšlenek, opravdu mám pocit, že bych měl jednu sezonu vynechat.* »

« *Dneska musíš přijít.* »

Moncada zmáčkl tlačítko, nahrávku stopl a podíval se na mě.

„Kdy k tomu rozhovoru došlo?“ zeptala jsem se.

„Den před vraždou,“ odpověděl chladně poručík.

„Takže Ale se s ředitelem kasina bavil několik hodin předtím, než ho zabil,“ shrnula jsem nahlas své myšlenky.

„Já bych neřekl, že se spolu bavili, nebyl to zrovna přátelský rozhovor. Spíš to vypadá, že spolu vyjednávali,“ namítl Moncada. „Jediný účel toho telefonátu, jak se ukáže o chvíli později, bylo dotlačit Alejandra, aby přišel hrát do prostor kasina, což by už samo o sobě bylo důvodem k udělení masné pokuty, kdyby se to dostalo do rukou odboru pro dozor nad hazardními hrami.“

Z toho, jak důvěrně spolu mluvili, vyplývalo, že to není poprvé, co Bernardo Menéndez Pons pocítil mého bratra podobným telefonátem. Nevěděla jsem, jak to ve světě hazardních her obvykle chodí, ale to, jak se spolu bavili, mě zaujalo.

„Jedna věc,“ pronesla jsem. „Kdo to jsou ti cvoci?“

„Alejandro začal docházet do jednoho sdružení pro gamblery,“ odpověděl Moncada zcela klidně. „Začínal tam s terapií, s detoxikací, nebo jak tomu chceš říkat. Snažil se toho nechat. On ti o tom neřekl?“

Vzpomněla jsem si, že během našeho posledního setkání neměl Ale příležitost mi říct skoro nic, vlastně jsem mu to výslovně zakázala. Kromě toho kratičkého pohovoru v cele jsme spolu nějakou dobu vůbec nekomunikovali, a když se o to Ale přece jen pokusil, zatípla jsem jeho snahu v samém zárodku. Ne, samozřejmě jsem neměla nejmenší tušení, že Ale začal docházet na terapii pro gamblery, ani jsem nevěděla, že hraje tak pravidelně.

„Takhle jim říkal už od začátku, cvoci,“ pokračoval Moncada. „Podle mě je velmi respektoval, snažil se tak jen trochu shodit a oddramatizovat svoji vlastní situaci.“

„Můžeme pokračovat?“ zeptala jsem se.

„Samozřejmě.“

Poručík znovu zmáčkl tlačítko play.

Opět byl slyšet bratrův rozechvělý hlas, nepoznávala jsem v něm toho sebejistého Aleho, okouzujícího svůdníka, kterého jsem vídala vždycky, když se bavil s ostatními.

« Já asi dneska hrát nepřijdu, Bernardo. »

« Jasně, naprosto tě chápu... občas je potřeba si trochu oddechnout. »

[Ticho.]

« Mám pro tebe návrh, Alexi. Přijď dneska do kasina na večeři i se svojí holkou, víš, že jste tu vždycky vítáni... Vezmi ji trochu provětrat... a potom, když se bude hra zajímavě vyvíjet, můžeš si na chvíli sednout ke stolu. Když ne, dáš si pár drinků a půjdeš zase domů. Takhle nebudeš v pokušení, nebudeš se užírat, jestli ti náhodou neutíká něco dobrého. Koneckonců co jiného bys dělal, pokud sem nepřijdeš... »

« Nevím. »

« Takže rozhodnuto, rezervuju vám stůl na půl devátou, radši takhle dřív, nevíme, co se může stát. »

« Musím to probrat s Helenou. »

« Samozřejmě, jen to proberte. »

[Ticho.]

« Nemám na večer cash. »

« Však víš, že to můžeme zařídit. »

« Možná by bylo lepší, kdybych nešel, plešoun mi říkal, že už mi nepůjčí. »

« O to se postarám... Popros o pár táců ty tvoje kamarády Galicijce... aby šéf zavřel hubu... a já pak budu mít volnou ruku a budu ti moct dát, co potřebuješ. »

« Jestli se otevře stůl deset dvacet, budu potřebovat nejmíň deset tisíc. »

« Vždyť povídám, že se o to postarám. Takže se uvidíme. Máš rezervaci na půl devátou. »

[Ticho.]

« Není mi dobře, Bernardo. »

« Mně taky ne, neser mě. »

« Cvoci mi včera řekli, že toho můžu nechat, že to zvládnou. »

« Poslyš, ty a já takoví nejsme. Nás dva baví riskovat, a mně by se navíc fakt líbilo mít talent jako ty, kurva. Ty toho nechceš nechat, ty jen chceš přetřhnout tu zasranou smůlu

a začít zase vyhrávat a dneska večer by to s Portugalcem mohl být dobrý začátek, to ti povídám. »

« *Já fakt nevím. »*

[Ticho.]

« *Víš přece, co se stane, když dneska nepřijdeš. Říkám ti to, protože jsme kámoši. Tak se tu uvidíme. »*

Tentokrát jsem přehrávání zastavila já. Nemohla jsem věřit svým uším.

„Ředitel kasina právě vyhrožoval klientovi, který nechtěl přijít hrát?“ zeptala jsem se.

„Udělej si vlastní závěry.“

„Tohle je ten telefonát z palírny ginu, že jo?“ dala jsem si dvě a dvě dohromady. „O tomhle jsi před chvílí mluvil.“

„Tak nějak, ano,“ připustil Moncada. Podle všeho nebyl tak ohromený jako já. „Tohle je poslední fáze těch telefonátů, kde už tón konverzace není tak přátelský jako na začátku.“

„Můj bratr se snažil hraní nechat,“ supěla jsem rozzuřeně.

„Na hraní si člověk stejně jako na drogách vypěstuje silnou závislost,“ zdůraznil poručík tónem člověka, který moc dobře ví, o čem mluví. „I v ideálních podmínkách je dost těžké ten kruh přerušit a vystoupit z něj, je to takřka zázrak. Na prstech jedné ruky bych dokázal spočítat případy gamblerů, kteří s tím doopravdy seklí, a samozřejmě to nikdy nebylo zadarmo. Jenže pokud tě někdo nutí, vyvíjí na tebe nátlak, dokonce ti třeba vyhrožuje, tak je to v podstatě nemožné.“

Byla bych ráda, kdyby tu teď Ale byl, jen abych se mu mohla podívat do očí, možná ho pevně obejmout, říct mu, že ho chápu, že se na mě může spolehnout, že mu budu stát po boku. Začínala jsem podléhat sentimentalitě, to mi ještě chybělo, ronit slzy před poručíkem Moncadou. *Nebul, ty hloupá*, vyčinila jsem si v duchu. Pokusila jsem se soustředit svou pozornost na jiné aspekty vyslechnutého rozhovoru.

„A ten šéf je...“ ponoukla jsem ho.

Moncada se zdráhal odpovědět, sjel mě pohledem, v němž se zračilo: Už tak toho dělám dost. Já ale jeho bezeslovné odmítnutí nepřijala, chtěla jsem, aby to vyslovil nahlas.

„No dobře,“ vzdychl. „Ten šéf je Santonja.“

Emiliano Santonja, sám velký Čingischán.

„On osobně schvaluje půjčky hráčům?“

„Když překročí určitý limit, ano.“

„Kolik hráčů je ve stejné situaci jako Ale?“

„Pokud to myslíš z hlediska dluhů, tak pěkných pár.“

„Kolik?“

„Netuším.“

„Ty taky kasinu dlužíš peníze?“ dotírala jsem. Překročila jsem tím neviditelnou hranici, zdálo se, že Moncadovi to není zrovna příjemné.

„Do toho ti nic není.“

Brala jsem jeho vyhýbavou odpověď jako ano. Možná že největší motivací milého poručíka byla jeho vlastní situace, blesklo mi hlavou, třeba mě chtěl využít jako zbraň, způsob, jak na kasino zatlačit a vyřešit svůj vlastní případ, ačkoli jsem neměla ponětí, jak by to mohl udělat. Ať už to bylo jakkoli, chtěla jsem si poslechnout i zbytek nahrávky.

« Ještě jedna věc, Bernardo, voláš mi jako soukromá osoba, nebo jménem kasina? »

[Ticho.]

« Cos to řekl, sakra? »

« Jen chci vědět, jestli mluvím s kamarádem, nebo s ředitelem robredského kasina. »

« Ty hajzle. Ty si to nahráváš? »

« Jsi teď zrovna v kanceláři v kasinu...? Bernardo? Haló? »

Pak už se ozvalo jen cvaknutí.

A nic víc. Nahrávka skončila.

„Co to mělo být?“ zeptala jsem se zmateně.

„Mělo to být to, Ano, že když se ti dva znovu setkali po tomhle telefonátu, tvůj bratr řediteli kasina rozrazil lebku.“

„Proč se ho Ale ptal, jestli s ním mluví jako soukromá osoba? A proč to Ponse tak rozčílilo? Proč zavěsil?“

„Podle mě se tvůj bratr snažil Ponse přimět, aby se identifikoval jako ředitel kasina, a trochu to podělal, protože Bernardo není idiot, takže mu hned došlo, že si to Alex nahrává.“

„A proč chtěl, aby se Pons identifikoval?“

„Nejspíš věděl, že tyhle telefonáty jsou nekalá praktika, není normální, aby ředitel kasina volal na tvůj soukromý mobil, proto si ty hovory

nahrával a proto chtěl, aby bylo jasně potvrzeno, kdo je na druhé straně drátu a odkud mu přesně volá. Možná je proti němu chtěl později použít, třeba výměnou za něco jiného, to nevím.“

Snažila jsem se zachovat klid.

„Tak schválně, jestli tomu dobře rozumím: ředitel kasina Gran Castilla v Robredu mému bratrovi vyhrožoval, aby ho přinutil přijít hrát.“

Moncada si vzal svůj telefon a uložil si ho do kapsy. Přejel si rukou po vousech, jeho šediny byly v jasném světle mé pracovny ještě výraznější.

„Dotíral na něj, vyvíjel na něj nátlak, vyhrožoval mu, říkej si tomu, jak chceš,“ zamumlal, jako by chtěl naši seanci ukončit, a vstal. „Už musím jít, promiň, není mi moc dobře.“

Jistě, ani já jsem se necítila zrovna nejlépe. Z obav o Aleho jsem přešla k rozčilení a nakonec k zuřivému vzteku. Nechtěla jsem si ani představovat, kolik podobných, nebo ještě mnohem horších hovorů v posledních měsících svého života obdržel. V duchu jsem si rychle shrnula jeho situaci: manželka a malý syn bydlící na ubytovně, terapie na vyléčení z gamblerství, hrozitánský dluh, který ho držel jako v okovech, a k tomu navíc telefonáty, zastrašování, výhrůžky, vydírání a nátlak. Ano, rozhodně se mě zmocňoval vztek, mílovými kroky si ke mně razil cestu.

Také jsem se postavila.

„Můžeš mi udělat kopii té nahrávky?“ požádala jsem ho, i když jsem předem věděla, jak bude znít odpověď.

„Samozřejmě že ne,“ opáčil bez náznaku zaváhání. „A ty se o ní ani nikde nesmíš oficiálně zmínit.“

„A co teda mám teď s touhle informací dělat?“

Otázka se odrážela ozvěnou od stěn mé staré pracovny. Moncada na mě upíral pohled plný empatie smísené s obezřetností. Všimla jsem si na něm známek nepatrné úlevy, vypadal jako takový ti spokojení, vyčerpaní vojáci, kteří sice na bitevním poli museli dělat hrůzné věci, ale vědí, že splnili svůj úkol.

„Ty jsi advokátka, ne já,“ odušil. „Dobrou noc.“

Vyšel z pracovny a já ho sledovala, jak se chodbou vzdaluje. Věděla jsem moc dobře, že ho nevidím naposledy.

Míček byl teď na mé straně kurtu.

Sice jsem se ho na to nahlas zeptala, ale přece jen jsem odpověď nepotřebovala. Bylo mi dokonale jasné, co musím udělat. Nebude to snadné, ale já jsem byla připravena.

17

Dělník v modré kombinéze právě vynášel z recepce těžkou kartonovou krabicí, a tak jsem mu uhnula z cesty a vešla jsem.

K mému překvapení na recepci nikdo nebyl, jen další bedny vyrovnané vedle stěny. Logo společnosti Promultas bylo nad recepčním pultem osiřelé, zmizely oba Rondiny počítače i sekretářka samotná. Z nitra kanceláře se ozvaly hlasy a nějaký hluk. Neodvážila jsem se jít dál, radši jsem chtěla počkat, až se Ronda vrátí, a zeptat se jí, co se tu u všech všudy děje.

„S dovolením,“ zabručel dělník.

Obešel pult, vytáhl elektrickou vrtačku a s chladem, který mě zabolěl, zabodl její hrot za písmeno S v logu. Řev vrtačky mě přiměl o pár kroků ustoupit. Chlápek si sundávání nápisu, který tu dlouhá léta vítal klienty a věřitele, zjevně užíval. Dokázala jsem si téhož dělníka živě představit, jak kladivem rozbíjí překližkové stěny, sádrokartonový recepční pult, jak s lhostejností hraničící s brutalitou strhává rámy dveří. Měla jsem nutkání ho požádat, aby toho nechal, nejen že mi zvuk té jeho vrtačky trhal uši, ale navíc mě to obtěžovalo z hlediska estetiky, určitě musel existovat jiný, méně ničivý způsob, jak písmena ze zdi sundat, za předpokladu, že jejich odstranění bylo skutečně nutné. Jakmile jsem ale zahlédla Rondu, jak před sebou tlačí vozík plný šanonů, mé nejhorší obavy se potvrdily.

„Ach, Ano,“ vyhrkla, jen co mě spatřila, „ty jsi jediná, kdo tohle běsnění může zastavit.“

„My se stěhujeme?“ zeptala jsem se, i když jsem věděla, že tu jde o něco úplně jiného.

Ronda se ohlédla přes rameno.

„Tvrdí se, že zavíráme,“ odpověděla, aniž se pustila vozíku, „ale já tomu nevěřím, určitě to je jen nějaká taktika, jak se vyhnout placení

daní. Myslíš, že společnost může fungovat dál, když jí změní jméno? Mně se Promultas líbilo.“

„Takže to je konec,“ zamumlala jsem.

Vrtačka se opět rozeřvala na plné obrátky. Ronda mávla rukou na znamení, že mě neslyší.

„Promluví si s Conchou,“ snažila jsem se hluk překřičet.

„Co?“

„Že jdu za Conchou!“ zakřičela jsem a ukázala do chodby.

Myslím, že dělník s vrtačkou si ten bengál užíval. Jeho manuální práce byla teď nadřazená čemukoli jinému, co se v kancelářích mohlo odehrávat.

Prosmýkla jsem se kolem Rondy a zahrnula doprava do chodby, která vedla k hlavní kanceláři. Za prosklenými stěnami se mi ve společných prostorách naskytl smutný obrázek: mladí právníci a právničky si pakovali své osobní věci, skládali je do krabic, do kufříků, s vážnými výrazy ve tvářích a bez teatrálních gest si balili svou nejbližší budoucnost. Další dělník v modré kombinéze odvážel kávovar. To byl tedy skutečný konec, hřebíček do rakve. Na konci chodby jsem uviděla osobu, která byla za tu zkázu odpovědná, mou odvěkou kamarádku Conchu, jak se ve dveřích své kanceláře baví s jakousi blondýnou. Vyšla jsem se směrem k nim a zjistila, že je to Sofia. Zdálo se, že spolu podrobně pročítají jakýsi dokument, který držely v otevřených deskách mezi sebou.

„Vidím, že jdu právě včas,“ utrousila jsem.

Concha desky nenuceně zavřela, ale z jejího gesta bylo jasné, že je záměrné.

„Ahoj, Ano, nečekala jsem, že se tu ukážeš tak brzo.“

Mluvila vážným hlasem, což se za daných okolností dalo čekat.

„Rozhodla jsem se svůj návrat do práce trochu uspíšit,“ přikývla jsem a nevšímala si toho, co bylo zcela zjevné. „A radši jsem ti to chtěla říct osobně. Navíc s tebou potřebuju probrat něco důležitého.“

„My už to máme vyřešené,“ řekla Sofia, nenápadně si od Conchy vzala desky a měla se k odchodu.

„Vlastně bych byla radši, kdybys tu zůstala, jestli vám to nevadí,“ zdržela jsem ji. „Tohle se týká vás obou. Aspoň myslím.“

Sofia se na mě podívala, nevěděla, co dělat, a tak vyslala pohled k šéfové, jako by se jí ptala na svolení. Concha si nevšímala ani mého

komentáře, ani pohledu své zaměstnankyně, zdálo se, že právě řeší něco mnohem naléhavějšího.

„Možná bychom si mohly promluvit později, Ano,“ odpověděla tónem, z něž bylo jasné, že na moje problémy nemá čas. „Jak vidíš, právě teď toho máme všichni nad hlavu. Musím do pěti uzavřít hromadu věcí, včetně téhle kanceláře jako takové, každý další den by mě stál majlant. A když už jsme u toho, máš padáka, stejně jako všichni ostatní. Byla jsi na neschopence, takže zrovna teď tady nemám příslušné papíry, ale neboj, během pár hodin ti je nechám poslat na tvoji adresu. Zatím nikdo nedostane odstupné, vyhlásili jsme technický bankrot. To sice může být jen přechodná záležitost, tak se to píše v oficiální zprávě, ale být sebou, neočekávám od toho nic moc.“

Concha se otočila na patě a vešla do kanceláře. Působila dotčeně, nejednalo se jen o krach její společnosti, na to ji znám moc dobře, věděla jsem, že za tou její vážností vězí něco jiného. Vrhla jsem tázavý pohled na Sofii, ale ta jen zavrtěla hlavou na znamení, že před šéfovou mi nic říct nemůže.

Rozhodla jsem se Conchiny nevyšlouné výstrahy nedbat a šla jsem za ní do kanceláře. Usoudila jsem, že kdyby se mě doopravdy chtěla zbavit, zabouchla by mi dveře před nosem, ale dveře zůstaly otevřené.

„Mám zprávy o té žalobě, co podala Gran Castilla na Aleho vdovu.“ Schválně jsem řekla „Aleho vdovu“, a ne „Helenu“ a zároveň jsem Sofii pokynula, aby šla za mnou, v podstatě jsem ji do kanceláře vtáhla, pomyslela jsem si, že kdyby se to s Conchou zvrtilo, mohla by stát na mé straně. Moje kamarádka viděla, že jsme bez rozpaků vešly a zavřely za sebou dveře, ale nic neřekla. Ulevilo se mi, mohla jsem pokračovat. „Chtějí se s ní dohodnout na snížení dluhu a splátkovém kalendáři na určitý počet let, stačí, když ten dluh celý uznáme. Navíc jí nabízejí blíže nespecifikovanou pracovní pozici, potom by jí příslušné částky na splacení dluhu strhávali rovnou z platu.“

„To zní rozumně,“ podotkla Concha. Její špatnou náladu to nerozptýlilo, ale aspoň se zdálo, že je připravena mě vyslechnout. „Předpokládám, že budeš mít nějaký protinávrh.“

„Ne,“ odpověděla jsem rozhodně.

„Ne?“

„Nepřijmeme jejich nabídku ani neučiníme žádný protinávrh.“

„Napadlo tě něco lepšího?“

„Něco mnohem lepšího,“ oznámila jsem co nejledověji, byla jsem si jistá, že pouhý výčet všech skutečností na ně udělá přesně ten dojem, jaký jsem zamýšlela. „Podáme trestní žalobu na společnost Gran Castilla.“

Nechala jsem je, aby na mě vytřeštily oči a přebraly si má slova. Sama jsem také potřebovala chvilku, abych si uvědomila, co jsem to právě řekla. Zažalovat kasino, to se mi nestávalo každý den. Sice jsem nad tím dumala celou noc, ale tohle bylo poprvé, co jsem to vyřkla nahlas. Nevím, jak to znělo Conche a Sofii, ale vím, jak to znělo mně: parádně. Popravdě řečeno jsem měla pocit, že se mi hned lépe dýchá.

Sofia se kousala do jazyka, bylo na ní vidět, že má něco na srdci, ale radši chtěla být opatrná a mít víc informací, než se k tomu vyjádří.

„Kdo přesně se s tím kasinem bude soudit?“ zeptala se Concha. Její vztek nejen že nezmezil, ale spíš ještě narůstal.

„Helena Kowalczyková a Martín Tramel, zákonní dědici Alejandra Tramela,“ odpověděla jsem, jako by to bylo zcela zjevné.

„A jaký přesně mají důvod?“ pokračovala Concha a do hlasu se jí vkrádal sarkastický podtón.

„Nátlak, výhrůžky, nucení ke hře, které ve svém důsledku vedly k sebevraždě,“ vychrlila jsem ze sebe.

„Víš dobře, že účast na sebevraždě je delikt, který se jen zřídka dočká kladného rozsudku,“ opáčila Concha, jako bychom už stály u soudu. „Musí se jasně prokázat úmysl dohnat někoho až k sebevraždě, nestačí jen, že mu znesnadňuješ život nebo mu nějakým úmyslným chováním způsobíš depresi, abych tak řekla. Máme spousty rozsudků, ze kterých je jasně patrné, že dokázat v případě sebevraždy přímou souvislost mezi příčinou a následkem je velmi obtížné.“

„To je pravda,“ přitakala jsem, „ale jsem odhodlaná dokázat, že společnost Gran Castilla se dopustila nekalého jednání. Věděli, že je Ale nemocný a že se léčí, vyhrožovali mu, aby hrál dál, s jediným úmyslem: vyždímat ho do poslední kapky, úplně ho uštvat. Navíc si byli vědomi, že vážně pomýšlí na sebevraždu kvůli hraní a dluhům, které si nasekal, a přesto na něj dál naléhali. To poslední by mohlo být klíčové.“

„Máš důkazy?“ osmělila se konečně Sofia. „Promiň. Jen se ptám, jestli máš nějaký důkaz, že věděli, že se pan Tramel kvůli jejich nátlaku chce zabít.“

„To by znamenalo mít důkazy tří různých věcí,“ připustila jsem, ale zároveň jsem dala najevo, že na tuhle otázku jsem připravena. „Zaprvé, že Ale skutečně vážně pomýšlel na to, že si vezme život, k tomu můžu bez problémů opatřit přímá svědectví, aspoň myslím. Zadruhé, že vedení kasina o tom vědělo, což můžu potvrdit s naprostou jistotou. Zatím sice nemám ten důkaz v ruce, ale vyslechla jsem nahrávku konverzace, která to dokládá. A zatřetí, že věděli, že jeho deprese a sebevražedné sklony byly způsobeny zastrašováním a nátlakem, který na něj vyvíjeli, a navzdory tomuto vědomí v tom pokračovali, tlačili na něj snad ještě víc, využívali jeho slabosti. Jak jsem říkala, tenhle bod mi připadá nejdůležitější... Ačkoli pro to zatím taky žádné důkazy nemám.“

„Takže v podstatě nemáš nic,“ shrnula to Concha.

Nadšení ze mě začínalo vyprchávat, pokud jsem nedokázala přesvědčit ani tyhle dvě, že má cenu to zkusit, soudce se mi nepovede přesvědčit už tuplem. Vzpomněla jsem si však na tu pomyslnou ránu pěstí do břicha, kterou mi uštědřila nahrávka, již jsem si vyslechla včera v noci, a plamínek se ve mně znovu zažehl.

„Víš, co mám?“ vypálila jsem. „Tak já ti to povím: mám čtyřicetiletého nemocného muže, kterého zničilo chorobné hraní, šíraly ho dluhy, který žádal o pomoc všechny kolem sebe, včetně svojí starší sestry, ale slyšel jenom ‚Postarej se sám‘. Mám otce od rodiny, s nestálou povahou, závislého a snadno ovlivnitelného, který se léčil, chtěl se z toho dostat, uzdravit se. A na druhé straně mám firmu s obratem stovek milionů eur, která vydělává právě na lidech, jako je on, a která když se dozvěděla, jak moc ten muž trpí, ho začala vydírat ještě intenzivněji, vyhrožováním ho přiměla, aby pokračoval ve hře, dokud nevybuchl, nezhroutil se navenek i uvnitř. A on nejdřív zabil jednoho z lidí, kteří mu vyhrožovali, a pak spáchal sebevraždu. Tohle mám. A není nic špatného na tom, že chci pro jednu udělat správnou věc, i když máme všechny tři co ztratit.“

Přednesla jsem jim pěkný projev, jen co je pravda. Bylo to jako vodopád, každé slovo šlo přímo z mého nitra, vychrlila jsem to ze sebe v podstatě bez rozmyšlení.

„No tak, budete na mě jen tak civět, nebo mi pomůžete?“ zeptala jsem se.

Sofia zvedla ruku.

„Já jsem pro,“ řekla. „Koneckonců jsem právě bez práce.“